

வசவண்ணர் வாக்கமுது

5/2

தொகுப்பு:

எஸ். எஸ். மாளவாட

ACCNO 38789

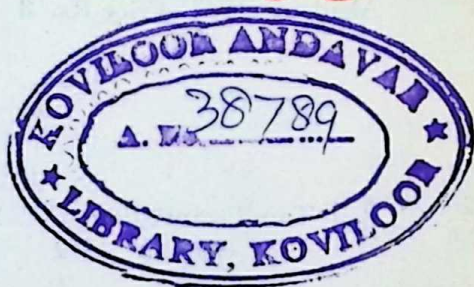
சாகித்திய அக்காதெமி
புது தில்லி

S. CHITHARANJAN, MADRAS 5/2
19.1.85

வசவண்ணர் வாக்கமுது

தொகுப்பு :
எஸ். எஸ். மாளவாட

தமிழாக்கம் :
தி. ப. சித்தலிங்கய்யா

சாகித்திய அக்காதெமி
புது தில்லி

VASAVANNAR VAKKAMUDU — Tamil translation
by T. B. Siddalingiah of *SRI BASAVANNANAVARA
VACHANA SANGRAHA* (Selection from the Vachanas
of Sri Basavanna) compiled by S. S. Malwad - Sahitya
Akademi, 1972, Price Rs. 8

Tamil translation : **T. B. Siddalingiah**
First edition: 1972

Available at :

SAHITYA AKADEMI
Rabindra Bhavan, New Delhi-1
Regional Offices : Madras 6,
Calcutta-29 and Bombay-14

ஸ்ரீ பி.எஸ்.எஸ். பிரஸ்
'திருமலை'
சென்னை-24

விலை : ரூ. 8

பொருளடக்கம்

	வசனங்கள்	பக்கம்
முன்னுரை		1
இம் மொழிபெயர்ப்பில்:		27
1. ஆன்ம நிவேதனம் — பரிசீலனை	1 - 49	31 - 44
2. நற்பக்தி	50 - 79	45 - 53
3. நிட்டை — ஆர்வம்	80 - 116	55 - 65
4. அகந்தையின்மை — அடக்கம்	117 - 140	67 - 74
5. நேர்மை — தன்னம் பிக்கை	141 - 167	75 - 83
6. தூய நடை — பேச்சு	168 - 195	85 - 94
7. குலம் — சீலம்	196 - 207	95 - 99
8. சடங்குகள் — பகட்டு	208 - 227	101 - 107
9. உலகப் போக்கை எள்ளல்	228 - 246	109 - 115
10. உள்ளத் தூய்மை	247 - 261	117 - 121
11. மாயை : உலகம்	262 - 286	123 - 130
12. மனக் குரங்காட்டம் — தூய்மை செய்தல்	287 - 303	131 - 136
13. தன்னை யிழத்தல்	304 - 331	137 - 145
14. சரணர் — சரணர் வாக்கு	332 - 371	147 - 159
15. இறைவனின் வடிவம்	372 - 387	161 - 166
16. தியானம் — பூசை	388 - 409	167 - 173
17. அரனருள்	410 - 424	175 - 179
18. உண்மை நிலை	425 - 450	181 - 188
19. சமத்துவமும் சமரசமும்	451 - 467	189 - 194
20. அநுபவம்	468 - 500	195 - 204
விளக்கக் குறிப்பு		205 - 223
முதற் குறிப்பு		224 - 240

14 - 15

15 - 16

16 - 17

17 - 18

18 - 19

19 - 20

20 - 21

21 - 22

22 - 23

23 - 24

24 - 25

25 - 26

26 - 27

27 - 28

28 - 29

29 - 30

30 - 31

31 - 32

32 - 33

33 - 34

34 - 35

35 - 36

91 - 92

92 - 93

93 - 94

94 - 95

95 - 96

96 - 97

97 - 98

98 - 99

99 - 100

100 - 101

101 - 102

102 - 103

103 - 104

104 - 105

105 - 106

106 - 107

107 - 108

108 - 109

109 - 110

110 - 111

111 - 112

முன்னுரை

1

மனிதனின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் ஸ்ரீவசவண்ணர் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். அவருடைய வாழ்க்கைப் பேராற்றில் சமய சமூக சிந்தனை இலக்கியப் புரட்சிகள் இணைந்திருக்கின்றன. எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய வசவண்ணரின் குரல் இன்றைய வாழ்க்கைக்கும் மிகச் சிறந்த வழிகாட்டியாய் அமையத்தக்க நிலையில் உள்ளது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடையில் வாழ்ந்த வசவண்ணரால் பாரதத்தின் ஆன்மக்கருவூலம் வளர்ச்சி பெற்றது. கர்நாடகத்தில் புதியதோரொளி பரவியது. புதியதான சமூகச் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டது. கன்னட இலக்கிய வரலாற்றில் வசவண்ணர் ஒரு யுக புருஷராக இருக்கிறார். மறைவாயிருக்கும் ஆன்ம - பரமான்ம தத்துவங்களை ஆராய்ந்து காட்டும் தவசியாக மட்டும் இராது, தன்னையும் இறைவனையும்பற்றியதான அறிவை அனைவருக்கும் எளிதாகப் போதிக்கும் சுவைமிகுந்த வசனங்களால் மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றிய ஆற்றல் மிகுந்த மகாத்மா ஆகவும் விளங்குகிறார் வசவண்ணர். குறிப்பிட்ட சில இனத்தார்க்கே குத்தகையாயிருந்த ஞானச் செல்வத்தை, மேல் கீழ் என்னது, ஆண் பெண் என்னது, அனைவர்க்கும் பகிர்ந்தளிக்கும் செயலை ஏற்றுக்கொண்டு, சாதாரண மக்களையும் ஆன்ம உயர்வுக்கான வழியில் செலுத்திய புண்ணியச் செல்வர் வசவண்ணர். சிவபெருமானின் ஊர்தியான நந்தி, சிவனாணைப்படி பூவுலகில் தருமத்தை நிலைநாட்ட மேற்கொண்ட அவதாரமே வசவண்ணர் என்று கூறும் மதநம்பிக்கையும் உண்டு. வசவண்ணர் மேற்கொண்ட செயல்களின் உயர்வு, விரிவு, அவருடைய சாதனையின் பெருமை, அடைந்த வெற்றியின் உயர்மட்டம், அவருடைய வசனங்களிலிருந்து தெரியவரும். இவ்வுலகத் தொடர்பற்ற அவருடைய உண்மை வடிவம்

முதலியவற்றால் அந்த மதநம்பிக்கை பொருட்செறிவுடையது என்று தோன்றுகிறது. பாரதத்தின் சமய அரங்கில் கர்மகாண்டம் (சடங்குகள்) அளவு கடந்து சென்ற வெவ்வேறு காலங்களில் எதிர்ப்புகள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. தூய ஆன்ம ஞானத்தைமட்டுமே போதித்த உபநிடதங்களிலேயே இந்த எதிர்ப்பு நிறைந்து இருந்திருக்கிறது. கர்மகாண்டத்துக்கு எதிராகத் தூய ஆன்ம ஞானத்தை உயர்த்திக் கூறும் செய்திகளும் உபநிடதங்களில் உள்ளன. இயற்கையின் பல்வேறு ஆற்றல்களை வழிபடுவது சூறைய, எல்லா ஆற்றல்களையும் கொண்ட ஒரே கடவுளைப்பற்றிய அறிவைப் பரப்பும் தொண்டு உபநிடதங்களால் நடைபெற்றது. ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்லத் தர்க்கவாதம் வளர்ந்ததென்று தெரிய வருகிறது. அறிவின் ஆற்றலே மனிதனின் முடிந்த சாதனையாகாது என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய ஒரு நிலைமை தோன்றியது. முன்பு கர்மகாண்டத்தின் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் இப்போது ஞானகாண்டத்துக்கும் பரவியது. அப்போது, இதயத்தின் வலிமையைக் கூர்ந்து கவனித்திருந்த அன்பு நெறி (பக்திமார்க்கம்) வெளிப்பட்டது. கர்மம், ஞானம், பக்தியாகியவற்றின் இணைப்பை எடுத்துக் கூறிய பகவத்கீதையின் குரல் சமய அரங்கில் ஆற்றல் மிக்கதொரு புரட்சியாகத் தோன்றியது. மனிதருலத்தின் துன்பப் பரம்பரைக்கு விடிவு காண்பதற்காக ஆழ்ந்த சிந்தனையில் தொடங்கிய புத்தன், அகிம்சையென்னும் அடிப்படையின்மீது மனிதனின் இன்பத்தை மிகுதிப்படுத்தும் கொள்கை கொண்ட மகாவீரன், இவர்களாலும் பாரதத்தின் சமயப் பரம்பரைக்கு எதிர்ப்புகள் உண்டாயின. புத்த, சமண சமயங்களில் துறவறத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட அளவுக்கு மீறிய சிறப்பு, கடவுளுண்மைபற்றியேதும் கூறாமை ஆகியவற்றால் சாதாரண மக்கள் தமது நிரந்தரப் பிரச்சினைகளுக்கு விடை காண்பது எளிதாயில்லை. பிறகு அதிசயமான ஆற்றல் மிகுந்த சங்கராசாரியர் கடவுள் உண்டு என்ற கொள்கைக்கு மக்களின் சிந்தனையை ஈர்க்கவேண்டி வந்தது. அது செயல் திறனுள்ளதாகவு மிருந்தது. என்றாலும் காலப்போக்கில்

மாயாவாதம் அளவுக்கு மீறிய துறவறநிலையை எட்டிய போது அது சாதாரண மக்களைக் கவராது போயிற்று. அப்போது புதியதொரு வழி காண்பது இன்றியமையாத தாயிற்று. சமய அரங்கில் வகைவகையான வாதங்கள் தலையெடுத்தபோது, அவற்றின் உட்கருத்தை மக்கள் விளங்கிக்கொள்ளாதிருந்த நிலையில் புதியதோர் ஒளி தோன்ற வேண்டி வந்தது. அத்தகையதோர் ஒளிக்காக மக்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தபோது வசவண்ணர் தோன்றினார்.

புத்தரின் காலத்துக்குப் பிறகு பதினெட்டு நூற்றாண்டுகள் உருண்டுவீட்டிருந்தன. சங்கராசாரியரின் காலத்துக்குப் பிறகு சில நூற்றாண்டுகள் கழிந்திருந்தன. தர்மத்தை அறிந்துகொள்வதில் இருந்த கஷ்டம், விரதம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் கலப்பு முதலியவற்றின் இடையில் மக்களுக்கு உண்மை நிலை கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. தர்மத்தின் அறிகுறிகளாகக் கருதப்பட்ட வெளிப்படையான ஆசாரங்களும் குறியீடுகளும் செல்வாக்குப் பெறவே உள்ளத் தூய்மை அருகிவிட்டது. அதுவுமின்றி உயிரின் உய்வுக்குத் தேவையான ஞானக்குவியல் வடமொழியிலேயே கிடைத்தது. ஆகையால் ஆன்ம உய்தியை விரும்பிய சாதாரண மக்கள் அந்த ஞான ஒளியிலிருந்து விலகியிருந்தார்கள். ஆன்மா உய்வதற்குரிய வழியை எளிதாக்கி, மக்களுக்குச் சரியான வழியைக் காட்டவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்ட காலத்திலேயே வசவண்ணர் கர்நாடகத்தின் சமய அரங்கில் தோன்றினார். பொதுமக்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த செய்தியை வழங்கினார். அன்றைய வாழ்க்கையில் புதியதோர் உணர்வையும் ஒளியையும் நிரப்பினார். கொழுந்துவிட்டெரியும் தமது ஆன்ம சக்தியினால் சொல்லமுதால் பொதுமக்களின் அறியாமையிருளை அழித்து வந்ததால் வசவண்ணர் உலகப் பெருஞ் சோதி எனப்பட்டார். அவருடைய பேச்சு, எழுத்து, உபதேசங்களில் காணப்பட்ட புதுமை இவை மக்களைக் கவர்ந்தன. அவருடைய வருகையால் அன்றைய சமய, சமூக, இலக்கிய அரங்கங்களில் முழுமை பல்கிப் பரந்தது. உள்ளத் தூய்மையை, மனிதநீதியின் தெளிவை, நாடு காலம் ஆகிய

வற்றைக் கடந்த மக்கள் அறத்தை (சமயத்தை), உயிர் உயர் வடைவதற்கான வழியை வசவண்ணர் எளிய முறையில் - வழியில் - போதித்தார். தம் சொந்த வாழ்க்கையில் அதை நடத்திக் காட்டி, புதியதொரு சமூகத்தை ஏற்படுத்தினார். புது வகையான இலக்கியத் தோற்றத்துக்கும் அவர் ஊக்கம் அளித்தார். பொதுமக்களை உயர்த்துவதற்கெனப் புறப்பட்ட சமயாசாரியர்களும் நாட்டு மொழிகளில் தம் செய்திகளை வெளியிடுவதன்மூலம் பயன் கண்டிருக்கிறார்கள். வசவண்ணருக்கும் இது பொருந்தும். புத்தர் பிறந்த காலத்திலிருந்த குழ்நிலையே வசவண்ணர் பிறந்தபோதும் இருந்தது. புத்தரைப் போலவே வசவண்ணரும் மக்கள்நலத் தொண்டிலேயே தமது பணியைத் தொடங்கினார். இக்காலத்தில் காந்தியடிகள் சாதாரண மக்களையே தம் செயலுக்கு அடிப்படையாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். அவர் மக்களிடையே நட்பு, சமத்துவம், ஒற்றுமை, உண்மை, அகிம்சை, நல்லொழுக்கம் வளரவேண்டும் என்று தம் கருத்துக்களைப் பரப்பினார். வசவண்ணரின் கருத்துக்களிலும் (செய்திகளிலும்) இவையே முக்கியமான பங்கு பெற்றன. ஆன்ம விசாரணை, உள்ளத்தூய்மை, எளிமை, அடக்கம், நற்பக்தி, நல்லொழுக்கம் ஆகியவற்றுக்கு வசவண்ணர் பெருமதிப்பு அளித்திருந்ததை நாம் அவரது வசனங்களில் காண்கிறோம். தூய சிந்தனை, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றோடு நேர்மை - நியாயம் பிறழாது வாழ்ந்து, வசவண்ணர் எந்த விதமான தாட்சண்யத்துக்கும் இடந் தராது, உலகின் எதிர்ப்பை அச்சமின்றி ஏற்று நின்றார். அவர் வாழ்வில் தீண்டாமையின்மை, ஆன்மநேயம் முதலியவற்றை நாம் காண்கிறோம். இரக்கம், அன்பு, கருணை ஆகியவை அவர் வாழ்க்கையிலும் வசனங்களிலும் (அருள்மொழிகளிலும்) காணப்படுகின்றன. புத்தரின் கருணை, மகாவீரரின் எளிமை, ஏசுவின் இரக்கம், முகம்மதுவின் வீரம், காந்தியடிகளின் உண்மை அகிம்சை யாகியவற்றைப் போற்றுவதல் - இவையெல்லாம் வசவண்ணரில் வீரவியிருப்பனபோல் தோன்றுகின்றன, உலகின் எழுச்சிபெற்ற பேராளரின் பொதுவான சிறப்புக்களையும் நாம் வசவண்ணரில் காண்கிறோம்.

உலகப் பேராளர்களின் (அருளாளர்களின்) வாழ்க்கை, செய்தி, சாதனைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் அவற்றில் பல ஒற்றுமைகள் புலப்படுகின்றன. சமய குரவர்களைப் பற்றிச் சுவாமி விவேகாநந்தர் ஒன்று கூறினார் :

They (prophets) are all manifestations of the infinite God. They are all pure and unselfish. They struggled and gave up their lives for us poor human beings.

இத்தகைய கூற்றுக்கள் வசவண்ணரைப் பொறுத்த மட்டில் உண்மையென்றே தோன்றுகின்றன. இத்தகைய வேறு பல கருத்துக்களை இங்கே தொகுத்துக் கூறலாம் :

The great prophets were giants...They bore a gigantic world on their shoulders.....

புத்தரைப்பற்றிய ஒரு கருத்து :

Goutam was disgusted of the eternal metaphysical of his day and the cumbrous rituals and more especially the caste system.

இக்கூற்று வசவண்ணருக்கும் பொருந்தும். புத்தர், வசவண்ணர் காலத்துப் பின்னணியும் ஒரே வகையாயிருந்தது. கர்ம காண்டத்தின் பிடியிலிருந்து மக்களை விடுவித்து, அறிவு நிரம்பிய சமூக எழுச்சியை அவர்கள் கைக்கொண்டார்கள். வசவண்ணரின் புரட்சியில் உடலுழைப்புக் காரணமாக, பிச்சையேற்கும் தொழிலுக்கு அங்கே வசதி ஏற்படவில்லை.

கிறிஸ்துவைக் குறித்துச் சுவாமி விவேகாநந்தர் கூறியதும் வசவண்ணருக்குப் பொருத்தமாய் அமைகிறது :

But mark this giant. Centuries and ages pass. Yet the energy that he left upon the world is not yet stretched out; not expended to its full. It goes on gaining new vigour as the ages roll on.

யுகங்கள் கழியக் கழிய அருளாளர்களின் ஆற்றலும் புதியதொரு விழிப்பைப் பெறுகிறது. கிறிஸ்துவின் செய்தி பெற்ற உலகப் பிரசாரத்தை வசவண்ணரின் செய்தி பெறவில்லையென்பது உண்மையாயினும் கிறிஸ்துவின்

உண்மையை அது உட்கொண்டிருந்தது என்பதை வசவண்ணரின் வசனங்களைப் பயில்வதால் நாம் அறிகிறோம்.

2

விஜாபுர (பீஜப்பூர்) மாவட்டத்துப் பாகேவாடிகிராமத்தில் வசவண்ணர் தோன்றினார். அருகிலுள்ள இங்களேசுவரம் அக்காலத்தில் சமயத் துறையில் முக்கிய இடமாய்த் திகழ்ந்தது. வழிவழியாய் வரும் சரணர்களின் (அடியார்களின்) புறவொழுக்கம் வசவண்ணருக்கு ஒப்பக் கூடியதாக இல்லை. மிகச் சிறிய வயதிலேயே ஆழ்ந்த உலகியலறிவும் மெய்ப்பொருளறிவும் கொண்டிருந்த வசவண்ணர் தமது இல்லத்தைத் துறந்து விஜாபுர மாவட்டத்திலேயே உள்ள கூடல சங்கமம் என்னும் தலத்துக்கு வந்தார். அவரது இறையன்பு, நிட்டை, உலகியலுக்கு மாறான சிந்தனை, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றைக் கண்ட அத்தலத்து நகர அதிகாரி, சங்கமேசுவரன் கோயிலில் அவருக்கு இடமளித்தார். வசவண்ணரின் கல்விப் பயிற்சி அங்கேயே நடைபெற்றது. அந்த இறைவன் திருமுன்பே வசவண்ணரின் தனித்தன்மை வெளிப்படத் தொடங்கியது. கருவிலே திருவுடைய வசவண்ணர் ஆன்ம உயர்வு, உலக முன்னேற்றம் பற்றி அங்கே சிந்திக்கத் தொடங்கினார். வழிபாட்டில் தம்மை மறந்தார். இறைவனுக்குத் தம்மை அர்ப்பணிப்பதில் வளர்ச்சி கண்டார். கர்மகாண்டம் மிகவும் பரவி, சமயங்களின் சிக்கல்கள் மிகுந்து, மக்களுக்குச் சரியான நெறி தெரியாத சூழ்நிலை அப்போது நிலவி வந்தது. வசவண்ணர் உலக உய்வுக்காகச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தபோது புதியதோர் ஒளி தென்பட்டது. நிறைந்த நிலையில் மெய் மறந்த நிலையைத் தொடங்கியபோது அவருக்கு இறைவனின் குரல் கேட்டது. சங்கமேசுவரன் எதிரில் தோன்றி விஜ்ஜளராயன் இருந்த கலியாண நகரத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென்று வசவண்ணருக்குக் கட்டளையிட்டான். வழிபாட்டில் தம்மை மறந்து கொண்டிருந்த வசவண்ணருக்குச் சங்கமேசுவரனை விட்டுச் செல்ல மனம் வரவில்லை. அப்போது சங்கமநாதன், வசவண்ணர் எங்கிருந்தாலும் அவருக்கு இறையின் தோற்றம் கிடைக்கும் என்று அமைதி கூறினான். மேலும்,

வசவண்ணரால் எதிர்காலத்தில் மக்கள் நலத்துக்கான தொண்டு நடைபெற வேண்டியிருந்ததால் அவர் கலியாண நகரத்துக்குச் செல்லவேண்டும் என்றும் அறிவித்தான். பிறகே வசவண்ணர் கலியாண நகரத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

இங்கே குறிக்கப்படும் கலியாணம், (கலியாணி) சாளுக்கியரின் தலைநகரம். அது இப்போது குல்பர்கா மாவட்டத்திலுள்ளது. அங்கே வசவண்ணர், மற்றும் பல்வேறு சரணர்களின் நினைவுச் சின்னங்கள் இருக்கின்றன. இப்போது அப்பட்டணத்தை வசவகலியாணம் என்று அழைக்கிறார்கள். வசவண்ணரின் வரலாற்றில் இடம்பெறும் விஜ்ஜளன் கலசூரி வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் ஏறக்குறைய, கி.பி. 1150-இல் கலியாணி சாளுக்கியரின் மண்டலாதிபதியாயிருந்தான். முதலில் மங்களவாடி என்னுமிடத்தில் இருந்தான். வசவண்ணர், விஜ்ஜளன் முதலில் வாழ்ந்திருந்த மங்களவாடிக்கே சென்றதாகச் சில கன்னட நூல்களில் காணப்படுகிறது. பிறகு விஜ்ஜளன் கலியாணத்துக்குச் சென்றதும் வசவண்ணரும் அங்கே சென்று நிலைத்தார். ஏறக்குறைய கி.பி. 1163-இல் விஜ்ஜளன் சாளுக்கிய மன்னனாகிய மூன்றாம் தைலப்பனை ஒதுக்கிவிட்டு, சாளுக்கிய ஆட்சியைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டான். ஆறாம் விக்கிரமதித்தன் காலத்தில் அரசியல் சிறப்பால் பெருமை பெற்று விளங்கிய கலியாண நகரம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடையில் வசவண்ணரால் மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்கான புரட்சியின் களாக அமைந்து புகழ் பெற்றது. அப்புரட்சி நடைபெற்றது கலசூரி விஜ்ஜளன் காலத்திலேதான்.

தொடக்கத்தில் வசவண்ணர் விஜ்ஜளனின் அரண்மனையில் சிறிய பதவியொன்றையே ஏற்றிருந்தார். பிறகு தம்முடைய ஒப்புயர்வற்ற அறிவுத்திறனாலும், உலகியலுக்கு மாறான தனிச் சிறப்பாலும், மேன்மேலும் உயர்பதவி பெற்றார். அவர் விஜ்ஜளனின் தகுதிகாரியாகவும், முதலமைச்சராகவும் இருந்தார் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. வசவண்ணரின் பதவியேற்றத்தைப் பொறுக்கமுடியாத சிலர் அவரைப் பழித்து, எதிர்க்கும் செயல்களைத் தொடங்கினார்கள். ஆனாலும் வசவண்ணர் தமது தனிச் சிறப்பால்

சிலர் பழிப்பையும் பகையையும் எதிர்த்து நின்று தமது செயல்களைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்வதில் வெற்றி கண்டார். வசவண்ணரால் விஜ்ஜாளனின் கருவூலம் பொங்கி வழிந்தது. ஆட்சியின் ஆதரவு, மக்கள் நலமுயற்சிகளில் வளர்ச்சி - இவையேற்பட்டு, மக்களின் இன்பம் பெருகியது. அப்போது பகைவர்கள் வசவண்ணர்மீது இழிந்த பழிகளைச் சுமத்தி விஜ்ஜாளனின் மனத்தைக் கலைக்க முயன்றனர். அறியாதவர்களின் பொருமை, பழி, பகைமைகளைப் பொறுக்கும் நெறிமுறையான துணிவு வசவண்ணருக்கு இருந்தது.

இன்னொரு புறம் வசவண்ணரின் சமய நடவடிக்கைகளும் விரிவடைந்துவந்தன. ஆன்மநெறியில் ஈடுபாடுடைய பலர் வசவண்ணரைப் பின்பற்றினார்கள். வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து பலர் கலியாணத்துக்கு வந்தனர். புதியதும் எளியதுமாகிய வசவண்ணரின் போதனை சாதாரண மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. நற்பக்தி - நல்லொழுக்கம் எனும் அடிப்படையின்மேல் அமைக்கப்பட்ட சிவசரணரின் சங்கமும் உருவாகியது. வசவண்ணரின் விருப்பத்துக்கேற்பச் சரணர்களெல்லாம் நாள்தோறும் கூடி, சிவாநுபவச் செல்வர்களின் கூட்டத்தை நடத்தி வந்தனர். சமயத்துறையில் மக்களாட்சியைப் புகுத்தும் முயற்சியாக அது அமைந்தது. தொழில், பதவி, ஞலம் ஆகியவற்றுள் வேறுபாடுகளை மெய்ந்நாமை சமத்துவமெனும் அடிப்படையின்மேல் உள்ளநுபவங்களையும், சிந்தனைகளையும் வஞ்சனையின்றி அனைவருக்கும் வாரி வழங்கும் வாய்ப்பும் அங்கே இருந்தது. உலகியல் வாழ்க்கையோடு ஆன்ம வாழ்க்கையை இணைத்துக்கொள்ளும் முறைபற்றிய வாதங்களும் அங்கே இடம் பெற்றன. இவ்வகையான சிந்தனை, அதைப் பிறர்க்கு வழங்குதல் ஆகியவற்றில் உள்ளத் தூய்மை, பக்தி, இறைவனை நேரிற் கண்டமை, இலிங்கம் - அங்க சமரசம் முதலிய சமயப் பொருள்களோடு, தீண்டாதார் முன்னேற்றம், சமூகச் சீர்திருத்தம், சாதி வேற்றுமை யொழிப்பு, பெண்களின் உயர்வு, உழைப்பின் பெருமை முதலிய சமூகச் செய்திபற்றிய சிந்தனைகளும் இடம் பெற்றன. புதிய சமூகச்

சிந்தனைகளுக்கேற்பச் சமூகப் புரட்சியும் நடைபெற்று வந்தது. குலத்தையன்றிச் சீலத்தையே கவனித்துவந்த புதிய சமூக அமைப்பில் தீவிரம் மிகுந்த சீர்திருத்தங்கள் பெருகின. ஆனால் சம்பிரதாயவாதிகள் இச் சமுதாயப் புரட்சியை எதிர்த்து மக்களிடையே கொந்தளிப்பை உண்டாக்கினர். முன்னேற்ற நோக்குடைய சரணர்களுக்கும் சம்பிரதாயவாதிகளுக்குமிடையே மோதல் தலைதூக்கியது.

அப்போது சிவசரணர்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதும் தொடங்கியது. அதன் எதிர்வினைவாகச் சிவசரணர்களும் வன்முறைகளில் ஈடுபட்டனர். அகிம்சைவாதியான வசவண்ணரின் அறிவுரைகளைக் கேட்கத் தயாராயில்லாத சூழ்நிலை தோன்றியபோது வசவண்ணர் அப்போதைய நடவடிக்கைக்களை நிறுத்திவிட்டு, கலியாணத்தைத் துறந்து சங்கமேசுவரத்துக்குத் திரும்பி வர வேண்டியதாயிற்று. அங்குள்ள சங்கமநாதனில் வசவண்ணர் ஒன்றிவிட்டதாக ஐதிக்கமுண்டு. வசவண்ணரின் நடவடிக்கைகள் ஒரு பெரும் போரைப் போலிருந்தன; அதன் காலஅளவோ மிகக் குறுகியது. ஆனால் அது வெளிப்படுத்திய விளைவும், அடைந்த வெற்றியும் அற்புதமாக இருக்கின்றன.

வசவண்ணரின் உலகியல் வாழ்க்கை குறித்த சில விவரங்களில் ஒற்றுமையிலை. பேராளர்களின் வாழ்க்கை குறித்து வெவ்வேறு கூற்றுக்கள் இருப்பது வழக்கமான தொன்று. உள்ளதை உள்ளவாறு கூறி வாழ்க்கைச் சரிதையை எழுதும் மரபும் அக்காலத்தில் இல்லை. திறமை மிக்கவராய் வாழ்ந்து மக்களின் உயர்வுக்காகப் பாடுபட்டுப் பெரும் புகழ்பெற்ற ஒருவரைக் குறித்து வெவ்வேறு வகையான இலக்கியங்கள் யாக்கப்படுவதுண்டு. அவ்வாறே வசவண்ணரைப்பற்றி எழுந்த இலக்கியங்கள் வேறுபட்டிருக்கின்றன; விவரங்களிலும் ஒற்றுமை காணப்படவில்லை. ஆயினும் பேராளர்களின் உலகியல் வாழ்வுபற்றிய விவரங்கள் நமக்கு அவ்வளவு சிறப்புள்ளவையாக அமைவதில்லை. வசவண்ணரின் மிகவுயர்ந்த வடிவமும் அளித்த அறவுரைகளும் அவர் இயற்றிய வசனங்களில் நிறைந்து தெளிவாகக்

காணக் கிடக்கின்றன. அவற்றை அறிந்துகொள்வது பெருமைக்குரிய தொன்றும்.

வசவண்ணரின் வசனங்களில் ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இறைவனிலிருந்து வேறுபட்டு உலகில் பிறந்த மனிதன் குருவின் அருளால் (தீட்சையால்) தனது உண்மை வடிவை அறிந்துகொண்டு, இஷ்டலிங்கத்தின் மூலமாய் இறைவனில் ஒன்றிய மனநிலையை (ஐக்கிய பாவத்தை) எட்டுவதற்கு ஆறு படிகள் உண்டு. அவற்றை 'ஸ்தலங்கள்' என்று குறிப்பிடுவார்கள். அவற்றைப்பற்றிய தெளிவு ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தங்களில் வருகின்றது. ஆறு 'அங்கஸ்தலங்கள்', ஆறு 'லிங்கஸ்தலங்கள்', அவற்றை இணைக்கும் 'சாதனை' - இவையெல்லாம் ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

வீரசைவர்களின் உயர் குறிக்கோள் லிங்க - அங்க சமரசம் ஆகும். மனித உடலைத் தரித்திருக்கும் இறைவனின் அறிவு அங்கம். மனித உடலில்மட்டும் அடங்கிவிடாது, உலகெங்கும் பரந்து, கடந்து நிற்கும் இறைவனின் தூய வடிவம் இலிங்கம். அங்கம் படிப்படியாய் விரிவுபெற்று இலிங்கத்தில் இணையும் நெறியில் ஆறு ஸ்தலங்கள் (படிகள்) உண்டு. பக்தன், மகேசன், பிரசாதி, பிராணலிங்கி, சரணன், ஐக்கியன் - இவையே அவ்வாறு ஸ்தலங்கள். 'நம்பிக்கையால் பக்தனாகி, அந்த நம்பிக்கையுள் இருக்கும் நிட்டையால் மகேசனாகி, அந் நிட்டையுள் இருக்கும் மன அமைதியால் பிரசாதியாகி, இந்த அமைதியில் காணும் தன்னநுபவத்தால் பிராணலிங்கியாகி, அத் தன்னநுபவத்தில் காணும் ஞானத்தால் சரணனாகி, அந்த ஞானம் உண்மையில் சமரசபாவத்தை எட்டினால் அதுவே 'ஐக்கிய ஸ்தலம்' எனும் பிரபுதேவர் வசனத்தில் ஷட்ஸ்தலங்களின் தெளிவு சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உலகில் வாழ்ந்த படியே உலகியல் செயல்களைப் பரமான்மாவோடு இணைத்துக் காண்பது ஷட்ஸ்தல நெறி. இவ்வகையான சாதனைக்குத் துணைபுரியும் 'அஷ்டாவரணம்' எனும் துணைக்கருவிகளும், 'பஞ்சாசாரம்' எனும் ஒழுக்கங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து வீரசைவர்களின் ஒழுக்க,

ஆன்மிக நெறிகளை யறிந்து கொள்ளலாம். குரு, இலிங்கம், சங்கமன், பாதோதகம் (திருவடி விளக்கிய நீர்), பிரசாதம், விபூதி, உருத்திராக்கம், மந்திரம் (ஐந்தெழுத்து) இவை 'அஷ்டாவரண'ங்கள். இலிங்காசாரம், சதாசாரம், சிவாசாரம், பிருத்தியாசாரம் (அடிமை நெறி), கணாசாரம் (திருக்கூட்டத்தொண்டு) - இவை பஞ்சாசாரங்கள் (ஐந்து நெறிகள்). பக்தி, ஞானம், கிரியைகளின் முழு இணைப்பு, ஷட்ஸ்தல சாதனையின் இரகசியமாகும். தொடக்கத்தில் உள்ள ஸ்தலங்களில் துவைத பாவம் (இரு வேறுபட்ட தன்மை) எனும் குறிப்பு உண்டு. பிற்பட்ட ஸ்தலங்களில் அத்வைதபாவம் (ஒருமைத்தன்மை) வலுத்துக்கொண்டே சென்று இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றாயிணைந்து பயனளிக்கின்றன. இவ்வாறு துவைத, அத்துவைதங்களின் இணைப்பு ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தத்திலுண்டு. சமய வாழ்க்கையின் சாதனை, நெறிமுறையான வாழ்க்கையின் தூய்மை, தூய ஞானம், தியாக நோக்குடன் கூடிய போகம், எல்லாவற்றையும் வழங்கத் தயாராயுள்ள பக்தி, உள்ளத்தின் உயர்வால் தெய்விக வாழ்க்கைநெறி - இவையெல்லாம் ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தத்தில் இடங்கொண்டிருக்கின்றன.

ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தத்தின் கலைச்சொற்களை விளக்குவது அல்லது நிறுவுவது இவ்வசனத் தொகுப்பின் நோக்கமல்ல. அந்தச் சிறந்த சித்தாந்தத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் ஸ்தலங்களின் அமைப்புப்பற்றிய வசனங்களைப் பழக்கத்துக்குரிய பொருளாக மேற்கொள்ள வேண்டும். வசவண்ணரின் உலகியல் கடந்த தன்மை, மனிதகுல நலத்துக்கான பொதுவான செய்திகள் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு வசனங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, இந்தத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வசவண்ணர் 'பக்திக் கருவூலம்' என்று புகழ்பெற்றவர். அவர் அடக்கத்தின் கருவூலமாகவும் திகழ்ந்தவர். சரணர் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்று அன்றைய வாழ்க்கையில் பெரிய செல்வாக்கை அவர் கொண்டிருந்தா தாலும் 'என்னைவிடச் சிறியர் இல்லை' என்று அவர் கூறிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். அவருடைய எளிய, வஞ்சனையற்ற

மணப்போக்கை அவரது வசனங்கள் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றன. இரக்கமே அறத்தின் அடிப்படை என்றெடுத்தோதிய அவர் மனித குலத்தை நேசித்தார். எல்லாவுயிர்களும் மேன்மை யடையவேண்டும் என்ற வேட்கையே அவருடைய நோக்காயிருந்தது. ஒருவன் எந்த நிலையிலிருந்தாலும் உடலுழைப்பினால் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டுமென்றும், சாதாரண வாழ்க்கை நடத்தி எஞ்சிய நேரத்தை யெல்லாம் இறைபணிக்காகத் தந்து விடவேண்டுமென்றும் கூறும் அவருடைய உடலுழைப்புக் கொள்கை புதியதொரு சமூகப் புரட்சியின் - ஆன்மநெறியின் - அடிப்படையாக அமைந்தது. அதன்படியே 'உடலுழைப்பே கைலாயம்' என்னும் கூற்றும் வழக்கில் வந்தது. உலக வாழ்வில் ஆசை - கவர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகக் கூடாதென்று போதித்து, அவ்வாறே அவர் நடந்து காட்டினார். இம்மை (இவ்வுலக வாழ்வு) என்பது கடவுளின் தொழிற்சாலை யென்று கூறிய வசவண்ணர் இம்மை, மறுமை வாழ்க்கைகளின் இணைப்பை வழக்காற்றில் கொண்டுவந்தார். தூய விரதம், நெறி முதலியவற்றின் உட்கருத்தை மறந்து திரிந்துவந்த தன்னல மிக்கவர்களையும் பிறரையும் அவர் அச்சமின்றிக் கண்டித்தார். உலகின் பழியையும் பகையையும் எதிர்த்து நிற்கும் உண்மைநிலை வசவண்ணரிடமிருந்தது. எல்லாவற்றையும் இறைவனுக்கே வழங்கி, அவனருள் ஒன்றையே வேண்டும் நோக்கம் கொண்டவர் அவர். உலகின் எல்லாப் பேராளர்களின் முறையும் இதுவாகவே இருத்தல் காணலாம்.

மறைந்து கிடக்கும் சமயத் தத்துவங்களை மிகவும் எளிமையாக, சுருக்கமாக அடக்கத்துடன் எடுத்துக் கூறும் வசவண்ணரின் வாய்மொழிகள் அவரது பெருமைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. எளிய சொல்லும் செயலும் பேராளர்களின் மற்றோர் இலக்கணமாகும். சொல்லும் செயலும் எளியவையாயிருப்பினும், உலக நன்மைக்காகச் செயல்படுவதும், அவை நன்கு பரந்தும், ஆற்றல் மிகுந்தும் முன்னேற்ற நோக்குடனும் இருப்பதையும் நாம் வசவண்ணரின் வாழ்க்கைச் சாதனைகளில் காண்கிறோம். உண்மை, அன்பு,

இரக்கம், உள்ளத் தூய்மையெனும் பெருஞ்செல்வம், மனித-
சமத்துவம், பெருமை, சமூகத்தில் செல்வத்தின் தன்னிறைவு,
குலம் தொழில் பால் வேற்றுமைகளைக் கருதாது நற்குணங்-
களைக்கொண்டு நல்லொழுக்க நெறிநிறநல், சமத்துவம்
என்னும் அடிப்படையில் நடைபெற்ற சமூகப் புரட்சி -
இவையனைத்தையும் குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே நிறை-
வேற்றிக் காட்டிய பெருமை வசவண்ணருக்குண்டு. பாவ -
புண்ணியம், சொர்க்க - நரகம் முதலிய கடினமான
பிரச்சினைகளை மக்களுக்காக எளிதாக்கி, கர்ம காண்டத்தின்
(சடங்கு முறைகளின்) பிரசாரத்தை அழித்து, உள்ளத்
தூய்மையையே முக்கியமாக நோக்கி, வசவண்ணர் எண்-
ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே மக்கள் அறத்தை-சமத்துவத்தை
அடிப்படையாகக்கொண்டதொரு சமூகத்தை நடைமுறைக்-
குக் கொண்டுவந்தார். இறைவன் ஒருவனே என்று உளமார
எடுத்துரைத்து, இறைவனை நல்லன்போடு வழிபட்டு, நல்-
லொழுக்கத்தில் இயலும் எல்லா மனிதர்களும் உறவினர்-
களே என்பதை வசவண்ணர் அன்றே நிறைவேற்றிக்
காட்டினார். கருத்து வேறுபாடு, வஞ்சகம், மனநிறை-
வின்மை ஆகியவை நிறைந்த இன்றைய உலகிற்கு வசவண்ண-
ரின் செய்தி இன்பந் தருவதாக அமையவல்லது.
அகந்தையைத் துறந்து, அடக்கத்துடன் இறைவனுக்கே
எல்லாவற்றையும் அளித்து, அனைவரிடமும் இரக்கம், அன்பு
கொண்டு உண்மைநெறி நன்னெறிகளைக் கடைப்பிடித்து,
அனைவரும் தத்தமக்குரிய கடமைகளை ஒருமனத்தோடு,
ஆசையின்றி நிறைவேற்றுவது எல்லோருக்கும் இன்பம்
பயப்பதால், அது சமரசத்தை - மனநிறைவை - ஏற்படுத்த
வல்லது. வசவண்ணர் வழங்கிய செய்தியின் சாரம் இதுவே
யாம். இது அவருடைய உண்மை நிலையின் எடுத்துக்காட்டு
ஆகும்.

3

வசவண்ணர் வசனங்களின் எண்ணிக்கையினளவைச்
சரியாகக் கூறுவது இயலாது. இப்போது வெளியாகியுள்ள
வசனங்களின் எண்ணிக்கை 1250க்கும் அதிகமாகும். இந்தத்
தொகுப்பை உருவாக்கும்போது நூலின் அளவை எண்ணி

1250-இல் ஐந்நாற்றையே தேர்ந்தெடுக்கவேண்டி வந்தது. உலக மக்களின் உயர்வைக் கருத்தில் கொண்டிருந்த வசவண்ணரின் உண்மை நிலையையும், எல்லா வசனங்களின் உட்கருத்தையும் எடுத்துக் கூறவேண்டும் என்னும் நோக்கத் துடன் இங்குள்ள வசனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரந்து நிற்கும் மனிதக் குலத்தைப்பற்றிய சிந்தனைகளைக் கொண்டவையாய் மனிதன் முழுமை பெறுவதில் வழி காட்ட வுதவும் வசனங்கள் இங்கே ஆய்ந்தெடுத்துத் தரப் பட்டுள்ளன. மேலும் தன்னநுபவம், மனஉருக்கம், மொழி யழகு - முதலிய இலக்கியச் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் கருத்தும் உண்டு. ஆழ்ந்த கருத்து, தமக்கே உரிய நடை, அழகுமொழி, புதுவகை நிருபணங்கள் ஆகியவற்றோடு கூடிய வசவண்ணரின் வசனங்கள் ஆன்மநெறித் துறையில் விலை மிகுந்த காணிக்கையாக இருப்பதோடு, கன்னட இலக்கியத் தில் புதியதோர் உதயத்தை உண்டாக்கி அற்புதமான செல்வாக்குப் படைத்திருக்கின்றன. எல்லோருக்கும் பெரு நன்மை பயக்கும் சமூக இன்பம் - அமைதி ஆகியவற்றின் அடிப்படையாக அமையும் ஒளிநெறியைக் கண்டுகொள்ளத் துணையாக நிற்கும் வசனங்களும் இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. இது சமய நூலல்ல. ஆகவே இங்கு ஆய்ந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வசனங்களைப் புதிய முறையில் வகைப்படுத்தி யிருக்கிறேன். மனிதத் தன்மையிலிருந்து தெய்வநிலைக்குக் கொண்டுவரக் கும் வசவண்ணரின் நெறியை அறிந்துகொள்ளும் வகையில் இங்குள்ள 500 வசனங்கள் 20 பகுதிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மனிதனின் இயல்பான வலியின்மை(பலவீனம்), குறைகளை அடையாளம் கண்டு, தூய்மையை அடையும் வேட்கையோடு தன்னையே அர்ப்பணிக்கும் வசனங்களோடு இத்தொகுப்பு தொடங்குகிறது. இந்தப் பகுதியின் பெயர் 'ஆன்ம நிவேதனம் - பரிசீலனை' என்பதாம். வசவண்ணரின் தூய நெஞ்சை, உதவி செய்யும் மனப்பாங்கை, அடக்கத்தை, எடுத்துக்காட்டாக நிற்கும் அர்ப்பணத்தை (தன்னையிழக்கும் தன்மை), இறையருளை வேண்டி நிற்கும் நிலையை நாம் இவ் வசனங்களில் தெளிவாகக் காண்கிறோம். கடவுளின் அருளைப்

பெறும் ஆழ்ந்த வேட்கையே பக்திநெறியை அணி செய்கிறது. பக்திக் கருவூலமாகிய வசவண்ணர் நற்பக்தி குறித்துக் கூறிய வசனங்கள் இரண்டாம் பகுதியில் வந்துள்ளன. முத்தியின் வடிவத்தையும் முத்தி நெறியையும்பற்றிய வெவ்வேறு வாதங்களுையெல்லாம் அலசி, வசவண்ணர் பக்திக்கே முதன்மை தந்திருப்பதை இதிலுள்ள வசனங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. இவ்வுலக வாழ்க்கைநிலை, மட்டம் ஆகியவற்றைவிட இறையன்பையே வசவண்ணர் பெரிதாக மதித்திருக்கிறார். பக்திக்காக எதையும் செய்ய அவர் தயாராயிருக்கிறார். கோயிலை உருவாக்குவதைவிட உடலே கோயில் என்று கருதியிருக்கிறார். முன்னால் வாழ்ந்த அன்பர்களின் பக்தியை எண்ணிப் பார்த்து, தன் பக்தி அந்த அளவுக்கு எட்டாதென்று வருந்தியிருக்கிறார். பக்திக்காக உடல், மனம், செல்வங்கள் தேயவேண்டும். ஆனால் சாதாரண மனிதன் தன் அகந்தையின் நிறைவுக்காக அவற்றைச் செலவழிக்கிறான். இறைவனின் துணையைப் பெறுவதற்கென, ஓங்கிய குரலிற் கூவிய வசனங்கள் பல இங்கே மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன. சாத்திரம், புராணம், வேதாந்தம், இசை, தத்துவம் முதலியவற்றை விவாதிப்பதால்மட்டும் பயனில்லை. மனம் நைந்து கரைந்து இறைவனின் பூசையில் மறைந்துவிட வேண்டும் என்னும் போதனையும் இங்குண்டு. பக்திநெறி ஒருவகையில் எளிமையானதாகும். ஆனால் அந்த நெறியில் செல்லும்போது நிட்டை (ஒருமனப்பாடு) இல்லாவிட்டால் அது கடினமானதாகத் தோன்றுகிறது; மாறுகிறது. பசி, தாகம், தூக்கம், காமம், கோபம், லோபம், மோகம் முதலியவற்றை மறந்து பக்திநெறியில் முன்னேற வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக நிட்டை வலுவுறவேண்டும். சிரத்தை (ஆர்வம்) கெட்டிப் படவேண்டும். மனமில்லாது செய்வது பயனற்றது. உண்மையின்றிச் செய்வதும் பயன் தராது. வெளிவேடத்துக்கெனச் செய்யும் அன்பால் இறையருள் ஏற்படுவதில்லை. பாறை எத்தனை நாள் தண்ணீரிலிருந்தாலும் மென்மையுறுவதில்லை. அதேபோல ஒருமனப்பாடும் ஆர்வமுமற்ற பக்தி பயன் தருவதில்லை. மனத்தில் உறுதியில்லாதபோது செய்யும்

பூசை, மேற்கொள்ளும் விரதம் முதலியன பூசணிக்காய்க்கு இரும்புக் கட்டுப் போடுவதைப் போன்றது. முகூர்த்தம், திதி, கிழமைகளைத் தேடிப் பார்த்து, சமயச் சடங்குகளைச் செய்வது விதிக்குமட்டுமே ஒட்டியதாகலாம். ஆனால் உண்மை வாழ்வது ஒருமனப்பாட்டிலும் ஆர்வத்திலுமே. மெலிகிற வரை அரைத்து, நிறங்காணும் வரை உரைத்துப் பார்க்கும் கடவுளின் தேர்வில் நாம் பெருமை பெறவேண்டுமானால் ஆர்வத்தோடு, ஒருமனத்தோடு கூடியிருக்க வேண்டும். நம்பாது, விரும்பாது அழைத்தால் சிவன் வாரான். ஆனால் நம்பியழைத்தால் 'ஏன்' என்று கேட்பான். 'நிதி - ஆர்வம்' எனும் பகுதியில் இவ் வகையான சிந்தனைத் தொடர் கொண்ட வசனங்கள் உள்ளன.

இறையன்பு எனும் நெறியில் ஒருமனப்பாடும் ஆர்வமும் வளரும்போது யான். எனது என்பவை உடனாக விளைகின்றன. மனித வாழ்க்கையின் துன்பங்களுக்கு முக்கிய காரணம் இந்த யான் - எனது என்பவையே. உலகின் மிகப் பெரியவர்களிடத்து அகந்தையின்மையும் அடக்கமும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன. இறைவனின் ஆற்றலையே விரும்பும் பேராளர்கள் அடக்கமுடையவர்களாகவே இருப்பார்கள். வசவண்ணர் 'அடக்கத்தின் கருவூல'மாகவே இருந்தாரென்பது இங்குத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள வசனங்களிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. அகந்தை யழிந்தவிடத்து இறைவன் வெளிப்படுகின்றான். கூடலசங்கமதேவனை அடைவதில் பெருவேட்கையுள்ள வசவண்ணரின் அடக்கம் எத்தகையதென்பதை நாம் 'அகந்தையின்மை - அடக்கம்' என்னும் பகுதியில் காண்கிறோம். "மேலாத லொல்லேன் கீழாதல்லது" என்பது இப்பகுதியின் சூத்திரமாகும். 'நான் செய்தேன் என்று மனத்தில் தோன்றினால் சிவன்கைச்சூலம் துன்புறுத்தும்' என்னும் எச்சரிக்கை இங்கே காணக்கிடக்கிறது. 'நானே பெரியவன்' என்று சாதாரண மனிதன் சொல்வதானால், மகாத்மா வசவண்ணர் 'என்னைவிடச் சிறியரில்லை' என்று பெருங்குரலிற் கூவுகின்றார். புகழைப் 'பொன்கழு' என்று வருணித்து, 'புகழுக்குத் தடையாக வருவாய்' என்று இறைவனை வேண்டுகிறார். தற்புகழ்ச்சி, பிறரைப் பழித்தல்

ஆகியவை மனித வாழ்வில் முக்கியமாகக் காணப்படுகின்றன. வசவண்ணர், அவை தம் காதில் விழாதிருக்க அருளுமாறு இறைவனை வேண்டுகிறார். 'ஐயா' எனில் சொர்க்கம், 'எலே' எனில் நரகம்' என்று கூறுவதில், அடக்கமே அரன்விரும்புவது என்று போதிப்பதில், வசவண்ணரின் உட்கருத்தை நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். 'நான் நின்னடியார்க்கடியான்; நான் நின்னடிமைக்கடிமை' என்பது வசவண்ணரின் வாக்கு. தன்னையே புகழ்ந்து கொள்பவன் இழிந்தவனல்லது பக்தனாகான். வசவண்ணர் பக்தி கருவூலம். அவ்வாறே அடக்கத்தின் கருவூலம்.

அடக்கம், மேற்கொண்ட செயலை முடித்துக் கொள்ளவோ, ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவோ சாதனமாதல் கூடாது. அடக்கம் என்பது தன்னம்பிக்கையின் மறுப்பு அல்ல. 'நேர்மை - தன்னம்பிக்கை' என்னும் பகுதியில் காணும் வசனங்களில் வசவண்ணரின் நேர்மை, தன்னம்பிக்கைகளின் பெருமிதங்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

'உண்மை விளம்பி; தாட்சண்ணியத்துக்குக் கட்டுப் பட்டவன் நானல்ல' (141) - இந்த வசனம் வசவண்ணரின் தனித்தன்மையைப் பொருட் செறிவோடு சுருங்கச் சொல்வது போலிருக்கிறது. அடக்கத்தோடு உண்மை விளம்பும் பண்பு; உலக நன்மைக்காகப் பெரும் புரட்சியை மேற்கொண்டுள்ளபோதும் அநியாயத்துக்குத் தலைவணங்காது உலகின் பகையை ஏற்கத் தயங்காத வீரம். இறையருள் வலிமையே இதற்குக் காரணம். அடக்கத்தோடு ஒழுக்க நெறியில் செல்வதும் வேண்டுவதொன்றாகும். ஊருக்கருகே பால் பொங்கிப் பெருகினாலும் விஜ்ஜளனின் கருவூலம் தமக் கெட்டுவதாயிருந்தும், அவற்றை விரும்பாது, வசவண்ணர் கூடல சங்கம தேவனின் அன்பையே விரும்பியிருந்தார். இறைவன் இச்சைப்படி வறுமை, துன்பம், அவமானம் ஏற்படினும் அவற்றைத் துணிந்து மிதிக்கும் ஆன்ம வலிமையைத் தேடிப்பெறும் போதனை வசவண்ணரின் செய்திகளி லுண்டு. உடலிச்சை, வாய்ச்சுவை, இன்று - நாளைக்கென்று

※நேர்மை - வஞ்சகமின்மை என்னும் பொருளில்

தேடிவைக்கும் சேமிப்பு மனப்பான்மை - இவற்றிற்கு மனிதன் தலைவணங்கக்கூடாது 'கொல்வேன்' என்பது தெய்வத்தின் குரலானால், 'வெல்வேன்' என்பது பக்தனின் சொல். தூய்மையான பேச்சு, நடை ஆகியவற்றின்மூலம் பக்தன் ஆசை, அச்சங்களைக் கடந்து நிற்கிறான்.

சொல்லில் பொய்யும், நடையில் தவறும்கொண்ட உலகின் வகையே வேறு. என் உடலுக்காக, என் சொத்துக்காக, என் மனைவி மக்களுக்காக, என் பெருமைக்காக என்று கொதித்துக் குதிப்பது சாதாரண மனிதன் இயல்பு. கடவுளின் நிலைக்காகக் குதித்தெழுதுவது நல்ல பக்தரின் இலக்கணம். ஆன்ம நெறியில் நல்லொழுக்கம், நல்ல பேச்சு வேண்டும். 'தூய நடை - பேச்சு' என்னும் பகுதியில் இவ்வகையான வசனங்களைத் தொகுத்திருக்கிறேன். நல்ல நடை, நல்ல பேச்சுக்களைக் குறித்த வசவண்ணரின் வசனங்கள் அழகு நிரம்பியும் மனங்கவர்வன வாகவும் இருக்கின்றன. நமது வாழ்க்கையைப் பசுமை கொள்ளச் செய்யும், மனத்தை நெறியில் நிறுத்தும் இயல்பான எளிய வழி இதில் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தீநெறியிற் செல்லாது தீமைபேசாது இருந்தால் கடவுள் நமக்கு இன்பம் தருவான். இறைவனின் அடிகள், அடியார் களின் அடிகள் அல்லது வேறு பொருள்களில் ஈடுபடாதவாறு தன்னை 'முடவனாக, குருடனாக, செவிடனாக' ஆக்குமாறு வசவண்ணர் வேண்டிக்கொள்கிறார். நல்லொழுக்கத்தின் இந்த உயர்மட்டம் வசவண்ணரின் தனித்தன்மையைப் பெரிதும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. 'பேசினால், (பேச்சு) முத்து மாலையைப் போலிருக்கவேண்டும்' என்னும் புகழ்மிக்க வசனம் இந்தப் பகுதியில் உள்ளது. சொல்லியவாறே செயல் புரியவேண்டும் என்னும் கருத்தும் இங்கே வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

மனிதன் அறியாமைக்காட்பட்டு, பிறவியால், தொழிலால் இழிந்தது, உயர்ந்தது என்னும் குலங்களைக் கற்பித்துக் கொள்கிறான். ஆனால் மனிதனின் சீலம் மட்டுமே இதற்கு அளவுகோலாக அமையவேண்டும். 'இந்தச் செய்தி 'குலம் - சீலம்' எனும் பகுதியிற்கானும் வசனங்களில் நிரம்பி

யுள்ளது. கொல்பவன் சக்கிலி; இழிந்ததைத் தின்பவன் புலையன். தீண்டாதவனானால் என்ன? சிவபக்தனே உயர் குலத்தவன். மனத்தூய்மையால் பக்தி நிலைகொள்கிறது. உள்ளத் தூய்மையுடைய பக்தரெல்லாம் ஒரே குலத்தார். அங்கே மேல்கீழ் என்பதில்லை. ஆண் - பெண் என்னும் ஏற்றத்தாழ்வும் வேண்டாம். இத்தகைய சிந்தனைத் தொடரால் சாதிவேற்றுமை விலக்கப்பட்டு, நல்லொழுக்கம் எனும் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட புதிய சமூகச் சீர்திருத்த மொன்று வசவண்ணர் காலத்தில் நடைபெற்றது. அது மிகப் பெரியதொரு சமுதாயப் புரட்சி.

சமய ஒழுக்கங்களில் அப்போது பகட்டு (வெளிவேடம்) வளர்ந்திருந்தது. சடங்குகளுக்குப் பெருமை கிடைத்து வந்தது. நீரைக் கண்டவிடத்தில் மூழ்கி, மரத்தைக் கண்ட விடத்தில் சுற்றிவரும் புறவொழுக்க மயக்கத்தில் உண்மை நிலை மறைந்தது. கலப்பாலில் கரித்துண்டு மிதந்தென்ன? அது வெண்மையாக முடியுமோ? அவ்வாறே விரதம் முதலிய ஒழுக்கங்களின் ஆடம்பர ஊர்வலத்தில் மக்கள் இறைவனைக் காணமுடியாது தத்தளித்தனர். அப்போது சடங்குகள்; பகட்டு ஆகியவற்றை வசவண்ணர் கண்டித்து, 'துவைதம், அத்துவைதம் படித்து என்ன செய்வீர்களாய்?' என்று கேட்கவேண்டியதாயிற்று. உடலை வருத்துவதால், மனத்தை ஒடுக்குவதால் இறைவனோடு ஒன்றமுடியாது என்று கண்டித்துக் கூறவேண்டி வந்தது. 'சடங்குகள் - பகட்டு' என்னும் தலைப்பில் இவ்வகையான வசனங்களைச் சேர்த்திருக்கிறேன்.

அன்றைய உலகப்போக்கு மிகவும் இழிந்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. கடவுள் ஒருவனே என்பதை மறந்த, அறியாமை மிகுந்த மக்கட் கூட்டம் ஏர், முறம், தெருவில் கிடக்கும் கல் முதலியவற்றைக் கடவுள் என்று மயங்கி வாழ்கின்ற நிலையில் வசவண்ணர் கடவுள் தன்மையின் உண்மையான கோட்பாடுகளை எளிமையாகவும் அழகாகவும் போதிக்கவேண்டியதாயிற்று. கடவுள் ஒருவனே என்பதை மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கவேண்டியதாயிற்று. உள்ளே தூய்மையில்லாதவரையில் வெளியே பூசுவதால் பயனில்லை

என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்க வேண்டி வந்தது. தத்தம் மனங்களைத் திருத்திக்கொள்ளாதவர் உலகத்தின் குறைகளைத் திருத்தப்போகும் வழக்கத்தை எள்ளி நகையாட வேண்டியதாயிற்று, 'உலகப்போக்கை எள்ளல்' என்னும் பகுதியில் இத்தகைய வசனங்கள் வந்துள்ளன. அன்றைய பகட்டு, அறியாமை, சடங்குகளுக்கெதிராக உள்ளத் தூய்மையைச் சாதித்து, புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கும் தேவை ஏற்பட்டது. வசவண்ணர் இதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார். புற்றை அடிப்பதால் பாம்பு சாவதில்லை. உள்ளத்தூய்மை, உயிர்த்தூய்மை யில்லாவிட்டால், இறையருள் கிட்டாது. வீட்டில் உடையவன் இல்லாவிட்டால் புழுதி படிந்திருக்கும்; முற்றத்தில் புல் முளைக்கும். உடலில் பொய்யிருந்து மனத்தில் காமம் நிறைந்திருந்தால் மனத்துக்கு உடையவனாகிய சங்கமதேவன் அங்கே இருப்பதில்லை. உள்ளே வஞ்சனை, வெளியே அடக்கம் கொண்டிருந்தால் உண்மைநெறி எய்தமுடியாது. 'சொல்லைப் போன்று மனம் இல்லாத கூத்தாடி'களை எள்ளி நகையாடி அகப்புறத்தூய்மை உண்டாகும் வழிகளைக் கூறும் வசனங்கள் 'உள்ளத்தூய்மை' எனும் பகுதியில் அடங்கியிருக்கின்றன.

உலகமாயை இறைநெறியில் அடிச்சுவட்டைப் பதிக் கிறது. பொன் என்னுடையது, பெண் என்னுடையவள், மண் என்னுடையது, புகழ் என்னுடையது என்னும் மயக்கத்தால் கடவுளையே மறப்பது மனித இயல்பு. இன்றைக்கு வேண்டுமே, நாளைக்கு வேண்டுமே என்னும் துடிப்பு; காமம், குரோதம், மதம் முதலியவற்றின் தொல்லை; என்னும் இறைவன் விரித்த வலை நம் உலகம். ஆனாலும் அந்த வலையைக் கடக்கவேண்டுமல்லவா? அது இறையருளாலேயே இயலும். உலகை மாயை சுற்றியிருந்தாலும் நம் மனம் இறைவனையே சுற்றினால் அந்தமாயை வலையி லிருந்து விடுபடவல்லவராவோம். இறைவனிடம் சரண் புகுவதே இதற்கு வழி. ஐம்பொறிகளை அடக்கிவைக்க முயன்றால் அவை உங்கள் மனமட்டத்துக்குள் இறங்கி மேலும் அதிக தொல்லை தருகின்றன. ஆகவே இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்ட உணர்வுடன் உலகில் நாம் வாழ

வேண்டும். ஏனெனில் இகம் என்பது இறைவனின் நாணயச் சாலை. இங்கே செல்லுபடியாகாதவர்கள் அங்கேயும் செலாவணியாவதில்லை. இத்தகையவற்றைப்பற்றிக் கூறும் வசனங்கள் 'மாயை; உலகம்' என்னும் பகுதியிலுள்ளன.

இங்கேயும் அங்கேயும் செலாவணியாவதற்கு மனத்தின் குரங்குத்தனம் தடைபோடுகிறது. மனத்தின் ஆட்டத்தைப் போக்கும் வழியை 'மனக்குரங்காட்டம் - தூய்மை செய்தல்' என்னும் பகுதியின் வசனங்களில் காண்கிறோம். பாம்புக்குக் கருடன்; மனமெனும் குரங்குக்கு இறைவனைக் குறித்த நற்பக்தியே கருடன். நற்பக்தி தோன்ற, தியாக உணர்வு வேண்டும். அது முழுமையாகவும், புறந்தொழாப் பக்தியாகவும் இருக்கவேண்டும். கடவுளைத் தவிர வேறுயாரும், வேறேதும் நமக்கில்லையெனும் உறுதியான நம்பிக்கை நம்மில் நிறைந்திருக்க வேண்டும். கடவுளுக்காக எதையும், எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்யும் முடிவோடு நாம் முன்னேறவேண்டும். உடையவனுக்கு உடைமையை ஒப்பு விப்பதில் நாம் ஏன் தவறவேண்டும்? உலகில் வருவன வற்றையெல்லாம் நாம் ஏற்க வேண்டும். கடவுளின் அருளுக்காக, எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்னும் மனப்பாங்கை 'எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்தல்' என்னும் பகுதியின் வசனங்கள் காட்டுகின்றன.

எல்லாவற்றிலும் கலந்துநிற்பவனும், கடந்துநிற்பவனும் ஆகிய கடவுளின் தொடர்பைப்பெற அவனுடைய அடியார்கள் தோடர்பும் கூட்டும் தேவை. இறைவனின் ஆற்றல் பக்தர்களிடத்தும் அடியார்களிடத்தும் வெளிப்படையாய்த் தெரிகிறது. அதனாலேயே வசவண்ணர், சிவனடியார்களின் பெருமையையும் அவர்கள் சொல்லின் ஆற்றலையும் பலவேறு வகையாக வருணிக்கிறார். சில அடியார்களின் பெருமையைக் குறிப்பிட்டுப் புகழ்கிறார். அத்தகைய வசனங்கள் 'சரணர் - சரணர் வாக்கு' எனும் பகுதியில் உள்ளன. பாளை வணைய மண்ணே அடிப்படை; கூடல சங்கமனைப்பற்றிய ஞானத்துக்குச் சரணரோடு இணைந்திருப்பதே அடிப்படை. சரணர் இன்ப வாழ்வினர்; குறைவற்ற ஞான வடிவினர்.

இறைவனின் வடிவம் குறித்துக் கூறுவது சிக்கலான

தொன்று. ஆனால் அதை வசவண்ணர் எளிதாக்கியிருக்கிறார். மண்ணில் மறைந்து கிடக்கும் புதையலை, மைபோட்டுப் பார்ப்பவர்கள் காட்டுகிறார்கள். அவ்வாறே வசவண்ணர் இறைவனின் வடிவத்தைச் சாதாரண மக்களுக்குக் காட்டியிருக்கிறார். கடவுளின்நிலை பாலில் நெய் போன்றது; அரும்பில் மணம் போன்றது. 'இறைவனின் வடிவம்' என்னும் தலைப்பில் இத்தகைய வசனங்கள் உள்ளன. செல்லமுடியாத, அறிவுக்கெட்டாத, சுட்டிக்காட்ட வியலாத இறைவனை, அடையும் வழிகளைத் 'தியானம் - பூசை' என்னும் பகுதியின் வசனங்களில் காணலாம். வண்டுகளுக்கு மணம்வீசும் மகரந்தத்தை உண்பதே சிந்தனையானால், வசவண்ணருக்குக் கூடல சங்கமதேவனை நினைவதே சிந்தனை. பிறவிக்கடலைக் கடக்கவேண்டுமானால் 'ஓம் நமச்சிவாய - அடைக்கலம்' என்று கூறவேண்டும். கூடல சங்கமதேவனை மறவாது பூசித்தால் நமக்குக் கேடில்லாத பதவி வந்துசேரும். அறிபவன் சரணன்; மறப்பவன் மனிதன். கடவுளின் திருப்பெயரமுதம் பேச்சிலும், வடிவங்கள்களிலும், நினைவு மனத்திலும் நிரம்பவேண்டும். அப்போது அரன் அருள் தானாகவே தேடிவரும்.

அரனருளால் குருடு பார்வைபெறும்; மலடு ஈனும்; நஞ்சு அமுதமாகும். ஆகையால் வசவண்ணர் அரன் கருணைக்காக எப்போதும் ஏங்கி நின்றார். அது வொன்றைத் தவிர வேறெந்தச் சிந்தனையையும் அவர் கொண்டிருக்கவில்லை. இறைநெறியின் பாதையும் அதுவேயாகும். திரும்பத்திரும்ப இறைவனை வேண்டிக் கொள்ளும் வசனங்கள் 'அரனருள்' எனும் பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. உடலியல்பு கெட்டு, பக்திச்சுவை நிரம்பச் சிவனருள் தேவை. சிவனருளையே வேண்டிநின்ற வசவண்ணர் அதையடைந்ததுபற்றிய கூற்றுக்களும் அங்கே காணப்படுகின்றன. உலகில் வேறெந்தத் தொடர்பும் பயன்தருவதில்லை. யாருக்கும் யாரும் இல்லை. கெட்டவர்க்குத் துணையில்லை. உலகின் நண்பன் கடவுள் ஒருவனே. இந்த எண்ணம் நம்மில் உறுதியாகும்போது உண்மைநிலை தெளிவாகும். கடவுளையறிந்தபோது எல்லாவகையான வேறுபாட்டுப் பான்மையும்

தொலைந்து, எங்கும் நிறைந்துள்ள இறைமையின் தொடர்பு ஏற்படும். இறைவனை அறியாதவரை, ஆட்டுமந்தை கரும்புத் தோட்டத்துள் நுழைந்து வெளியில் காணும் கரும்புத் தோகையைத் தின்பது போன்ற நிலைதான். தன்னைத்தானறிந்து அதன்மூலம் தலைவனை (தேவனை) அறியும்போது கரும்பின் தனிச்சாற்றைச் சுவைப்பது போலாம். ஒதுவதால், கேட்பதால் பயனில்லை. அநுபவித்து அறியவேண்டும். இறைவன் தொடர்பினால் விளையும் இன்பத்தைக் கொடுப்பவனும் கொள்பவனும் இறைவனே. மனிதர்கள் கொடுப்பார்கள், கெடுப்பார்கள் என்பது பொய். தொடக்கத்தில் ஒன்றாயிருந்த இறைமை விளையாட்டுக்காக (லீலை) இவ்வுலகில் இரண்டாயிற்று. அவ்வாறு இரண்டானது மீண்டும் மூலமான இறைமையில் ஒன்றாக வேண்டுவதே உண்மைநிலை. குலம் அழிந்து, வஞ்சனையழிந்து, ஆணவமழிந்து, எல்லாவகையான அகந்தையுமழிந்து உண்மைநிலையை எட்டவேண்டும். வசவண்ணர் அதை யடைந்ததுபற்றிய வசனங்கள் 'உண்மைநிலை' எனும் பகுதியில் உள்ளன.

உண்மையின்நிலை அறிந்தபிறகு எங்கெங்கும் 'சமத்துவமும் சமரசமும்' தோற்றமளிக்கும். உலகில் இணைந்து முற்றுமானபின் எதிரில் இருப்பவரைப் பார்த்து, அவருக் கேற்பப் பேசும் தேவையேயில்லை. தன்னைச் சினந்தவரையும் சினக்க வேண்டுவதில்லை. விரும்புவது உடலின் இயல்பு, விரும்பாமை (வேண்டாமை) துறவின் இயல்பு. இவையிரண்டும் விட்டு, தானாகவே வருவதைச் சிவனுக்கு அர்ப்பணம் என்று வழங்கவேண்டும். இறைவனைப் பூசித்துப் பூசித்துத் தன்னையே மறந்து நிற்கும் நிலையை மனிதன் அடையமுடியும். வசவண்ணர் அதை அடைந்திருந்தார். செய்யும் நிலையும் செய்வித்துக் கொள்ளும் நிலையும் ஒன்றேயானநிலை, அது. குருவொன்றே, இலிங்கம் ஒன்றே, ஐங்கமன் (அடியார்) ஒன்றே; பிரசாதம் ஒன்றே. ஒன்றிய நிலையில் இரண்டாக்கும் பக்தன்நீயே, கூடலசங்கமதேவா!

இதுவே அநுபூதிமானின்நிலை. அநுபூதியென்பது தெருச் சரக்கல்ல; சந்தைப் பேச்சல்ல. அநுபவம் என்பது உள்ளத்

தில் ஒளிவிடும்மணி. சுயலிங்கத்தின் (இறைவனின்) அநுபவம் ஒருவனுக்குக் கிடைத்தபிறகு தேவருலகம், மண்ணுலகம் என்பதில் கானும் வேற்றுமை ஏதும் இல்லை. வெளியை உள்ளடக்கிய பிரம்மாண்டத்தினுள் இருக்கும் அநுபூதி பெற்றவர்களின் அநுபவப் பெருமையை 'அநுபவம்' எனும் தலைப்பின் கீழுள்ள வசனங்கள் விளக்குகின்றன. எல்லா விடத்தும் பரமனை யறியக்கூடிய நிலையில் மனத்தின் கேடு அழிந்துவிடுகிறது. வெளியே உருவத்தைக் காணவல்லவன் சரணன்; அந்த உருவத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடியவன் இலிங்காநுபவம் (சிவாநுபவம்) உடையவன். அவ்விரண்டும் ஒன்றானபோது இடையீட்டில்லாது பரமனின் கூட்டு கிடைக்கிறது. கூடல சங்கம தேவன் எனும் கடலில் ஆழும்நிலை, அது. ஒளியும் ஒளியும் கலந்த கூட்டு, அது.

ஆன்ம பரிசீலனையிலிருந்து அநுபவம் வரையில் பலவித நிலைகளின் விளக்கங்கள் இந்த வசனத் தொகுப்பிலுள்ளன. வசவண்ணரின் தனித்தன்மை, செய்தி, சாதனைநெறி, எட்டியநிலை, முன்னேற்றங்கொண்ட தூய சமூக அமைப்புக் கான அடிப்படை முதலிய சிந்தனைத் தொடர்களை நாம் இங்குக் காண்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்த பணிவோடு கூடிய ஆன்மநிவேதனமும் சமயப் பகட்டுக்களை அச்சமின்றிக் கண்டிக்கும் வகையும் இங்குண்டு. கடவுள் ஒருவரே என்பதை வசவண்ணர் தம் வசனங்களில் மனத்திற் பதியும் வகையில் - ஒப்புக்கொள்ளும் வகையில் - கூறியிருக்கிறார். சிறு தெய்வங்களின் வழிபாட்டை எள்ளி நகையாடியிருக்கிறார். சமயத்துறையில் - வாழ்க்கையில் - எல்லோருக்கும் சமமான வாய்ப்பு, உடலுழைப்பு, உள்ளத்தூய்மையின் உயர்வு, நல்லொழுக்கம், நற்பக்தி, நற்சொல் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணிக்கும் மனப்பாங்கு. சமத்துவ வாழ்க்கை - முதலிய சிந்தனை முத்துக்களைக் கொண்ட வசவண்ணரின் போதனை, எல்லாவுயிர்களும் மேம்படவேண்டுமென்னும் ஆசையைக் கொண்டதாயிருக்கிறது. மேலுலகம்பற்றிய கருத்துக்களை மனத்திற் பதியுமாறு எளிமையாக எடுத்துக் கூறும் நடையில் இவ்வசனங்கள் அமைந்துள்ளன. எண்ணம், தூய்மையும் நேர்மையும் கொண்டதானால் மொழியும்

அழகுடையதாகவே அமைகிறது. பைபிளில் காணும் கிறிஸ்துவின் கூற்றுக்களை நாம் இங்கே நினைவு கூரலாம். வசவண்ணர் வசனங்களில் காணும் மொழி பக்குவம் பெற்ற நெஞ்சின், பழுத்த அநுபவத்தின் சின்னமாக விளங்குகிறது. பொதுவாக, சடம், சித்து எனப்படும் ஆன்மா, ஆன்மாவல்லாதது, சிவம், அசிவம் (சிவமல்லாதது) எனும் கருத்துக்கள் வசவண்ணரின் வாக்கில் இயல்பான, சுவைமிக்க அழகுடையவம் தாங்கி வந்திருக்கின்றன. ஆன்மப்பேற்றின் இரகசியத்தை இவ்வளவு எளிதாக, அழகாகத் தெரிவித்துள்ள வசவண்ணர் மக்களின் அன்புக்கு இலக்காகியது இயல்பேயாகும். வசவண்ணரின் வசனங்களில் உலக வாழ்க்கையின் பல்வேறு அநுபவங்கள் நிறைந்துள்ளன. மனித வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்களிலிருந்தும் நடை, உடை, பேச்சு, எண்ணங்களிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட உதாரணங்களும் உவமைகளும் இவ் வசனங்களில் பல்வகையில் பயின்று வந்திருக்கின்றன. வசவண்ணரின் வசனங்களிலிருந்து பல்வேறு சிந்தனை முத்துக்களையும் பழமொழிகளையும் எடுத்துத் தொகுத்துக் கொள்ளலாம். வசவண்ணர், தமது பயனுள்ள வாழ்க்கையின் பலப்பல நிலைகளை, வசனங்களில் உள்ளங்கவரும் வகையில் வருணித்திருக்கிறார். நூற்றுக்கணக்கான அறிவுரைகளைவிட, ஒரு மகாத்மா வாழ்க்கையிற் கண்ட பொருள்செறிந்த அநுபவங்களின் அழகிய வருணனை, மக்களின் நெஞ்சைத் தொட்டு, தட்டி, உயர்ந்த நெறியிற்செலுத்துவதில் பெரிதும் பயன்படுவதாம். ஆன்மத்துறையில் மட்டுமன்றி உலகியல் வாழ்க்கையிலும் பயனுள்ளவகையில் வாழ்க்கையை நடத்திய வசவண்ணர் தம் வாழ்வில் இம்மை - மறுமைகளின் இணைப்பை எவ்வாறு காணமுடிந்தது என்பதையும் இவ் வசனங்களிலிருந்து நாம் அறிகிறோம், வாழ்க்கைநெறிக் கோட்பாடு, ஆன்மநெறிக் கோட்பாடு, இலக்கியச் சுவை ஆகிய மூன்றின் இணைப்பு திரிவேணி சங்கமம் - இங்கே காணக்கிடக்கிறது. தனிமனிதனின் கடமை, சமூகக் கடமை, மனித குலத்தின் கடமை - இவற்றின் அடிப்படைத் தத்துவங்களைத் தம்முள்ளடக்கிய வசவண்ணரின்

வசனங்கள் தெளிந்த மொழியில் மனங்கவரும் நடையில் அனைவரும் உணரக்கூடிய முடிவுகளோடு இயல்கின்றன. ஆழ்ந்த சிந்தனைத் தொடர், சுவைமிக்க இலக்கியத்தின் மனங்கவருந்தன்மை, இசையின்பம் ஆகியவற்றோடு இணைந்து செல்லும் வசனங்களின் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கும் தொகுப்பாக அமையும் வகையில் இந்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

இத் தொகுப்புக்கென வசனங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது டாக்டர் ப. கு. ஹரெகட்டி அவர்களின் வெளியீடுகளையும், காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் பசுவநாளர் பதிப்பித்த 'வசவண்ணரின் ஷட்ஸ்தல வசனங்கள்', 'மிகுதியாகக் கிடைத்த வசனங்கள்' ஆகியவற்றையும், 'லிங்கலீலா விலாச சரித்திர'த்தில் காணப்படும் வசனங்களையும் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். பொதுவாக, காலஞ் சென்ற பசுவநாளரின் பாடங்களையும் அச்சிட்ட முறையையும் நான் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளேன். தேர்ந்தெடுத்த வசனங்களின் முதலடி அகராதியையும் இறுதியில் சேர்த்திருக்கிறேன். இதிற்காணும் வசனங்களின் பகுப்புக்கு நான் பொறுப்பு. இவ் வசனத் தொகுப்பின் குறிப்பிட்டதொரு நோக்கத்திற்கேற்ப, இவ்வாறு செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

இத் தொகுப்புப் பணியை எனக்குத் தந்துதவிய சாகித்திய அக்காதெமி அதிகாரிகளுக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான் பயன்படுத்திக் கொண்ட தொகுப்புநூல்களின் பதிப்பாசிரியர்களுக்கும் இப்பணியில் துணைபுரிந்த நண்பர்களுக்கும் நான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

தார்வார் }
26-4-1963 }

ஸ. ஸ. மாளவாட

இம் மொழிபெயர்ப்பில்

1. கன்னட மூலத்திலுள்ள கருத்துக்களும் சொற்றொடர்களும் அப்படியே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சிற்சில இடங்களில் தமிழ் மரபுக்கேற்பச் சிறுமாறுதல்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. கருத்து விளக்கம் இறுதியில் 'விளக்கக் குறிப்பு' என்னும் தலைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது.
2. சமயத் தொடர்புடைய நூலாகலின் ஓரளவுக்கு வட மொழிச் சொற்கள் அப்படியே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் அச் சொற்களின் தமிழ்வடிவங்களே (தற்பவம்) ஆளப்பட்டிருக்கின்றன.
3. ஜங்கமன்(ர்) என்பது அடியாரையும், சங்கமன் என்பது கூடலியிலுள்ள இறைவனையும் குறிக்கப் பயன் படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.
4. 'வசனம்', கன்னடமொழியில் தோன்றிய ஒரு புதிய செய்யுள் வகை. இதற்கென வரையறுக்கப்பட்ட யாப்பு ஏதும் இல்லை. அம்மொழியில் சமய நூல்கள் - சிறப்பாக வீரசைவ நூல்கள் - இந் நடையில், எழுதப்பட்டுள்ளன. இந் நடையை ஒருவகை 'உரைச் செய்யுள்' எனலாம். தமிழிலும் அவ்வாறே தர முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. 'வசன கவிதை' அல்லது 'உரைச் செய்யுள்' என்று இதற்குப் பெயர் சூட்டலாம். யாப்பிலக்கண விதிகளை ஒட்டி இவை எழுதப்படவில்லை. வேண்டுமானால் 'விருந்து' எனும் 'வனப்'பையும் 'செந்தொடை'யாப்பையும் உடையனவாக இவற்றைக் கொள்ளலாம்.

வசவண்ணர் வாக்கமுது

1

ஆன்ம நிவேதனம் — பரிசீலனை

1

ஐயா, ஐயா என்றழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
 ஐயா, ஐயா எனக் கதறிக் கொண்டிருக்கிறேன்
 'ஏன்' எனல் ஆகாதோ, ஐயனே!
 இரவு பகலாக உன்னையே அழைக்கிறேன்.
 மெளனமோ, கூடல சங்கமதேவா!*

2

காட்டில் வழி தவறிய பசுவினைப் போல்
 'அம்மா, அம்மா'வென் றலறுகின்றேன்;
 'அம்மா, அம்மா' வென்று கதறுகின்றேன்.
 'வாழ்ந்து போ' வென்றருளாயோ,
 கூடல சங்கம தேவா!

3

பாவம், பசு சேற்றில் வீழ்ந்தால்
 உதைத்துக் கொள்வ தல்லதுவேறுவழி ஏது?
 சிவ சிவா! அழிந்தேன், அழிந்தேன் ஐயா!
 உன்னருகில் எனை ஈர்த்துக் கொள்ளாய்!
 பசு நான்; பசுபதி நீ!
 திருட்டுமாடு என்றெனைப் பிடித்து அடிப்பதன்முன்,
 உரிமையாளனும் உனை வைவதன் முன், காப்பாய்,
 கூடல சங்கம தேவா!

4

வலையில் சிக்கிய விலங்கென,
 கன்று தப்பிய மாணென,
 திசைதொறும் நான் புலம்புகின்றேன்.
 யாரிடம் முறையிடுவேன், ஐயா!
 தாய் தந்தை சுற்றம் எல்லாம் நீயே,
 கூடல சங்கம தேவா!

---

*கூடல சங்கமம் என்னும் தலத்திலுள்ள இறைவன்; சங்கமன், கூடலன் முதலிய பெயர்களையும் இவ்வசனங்களில் காணலாம்.

5

வழிதவறிய குழந்தை தாயைத் தேடுதல் போலே,
வழிதப்பிய பசு தன் மந்தையைத் தேடுதல் போலே,
உன் சரணர் வரவை எதிர்பார்த்து ஏங்குகிறேன்.
உன் பக்தரின் வரவை எதிர்பார்த்து ஏங்குகிறேன்.
கதிரவன் வரவால் கமலம் மலர்வது போன்றது,
எனக்குன் சரணர் வருகை, கூடல சங்கம தேவா!

6

‘பிற’ என்று உலகில் பிறப்பித்து, கைவிட்டால்
உன்னைக் கண்டே நகைப்பார்கள், ஐயா!
அடியார் நடுவே இருத்துவாய், அரணே!
வழி தப்பினேன், பட்டியைக் காட்டுவாய்;
“அடியார்களே, கேளுங்கள். கூடல சங்கம தேவன்
என்னைக் காக்கின்ற முறை யிதுவே” யென
ஓலமிடுவேன், காணாய்!

7

எல்லாம் வல்லவனே! சிவனே! உனக்கிது கருணை
யன்றே!
எல்லாம் வல்லவனே! சிவனே! உனக்கிது
அருளன்றே!
இம்மையில் வருந்தும் எனை ஏன் பிறப்பித்தாய்?
மறுமையின் விலகி நிற்குமெனை ஏன் பிறப்பித்தாய்?
கூடல சங்கம தேவா, கேளாய்! எனைப் பிறப்பிக்க
வேறு மரம் செடி வகையுனக்குக் கிடைக்கவிலையோ?

8

மேருமலை காக்கையை ஒதுக்குவதிலே;
பரிசுவேதி இரும்பைப் புறக்கணிப்பதிலே;
குணமுயர்ந்தோர் குணக்கேடனை விலக்குவதிலே;
சந்தனமும் வேறுபாடின்றி வீசும் மணம்.
குணக்குன்றே! சிவனே! நீ என்னில்
தவறே தேடலாமோ, கூடல சங்கம தேவா?

9

அறிவு கலங்கி வழிகாணாது புலம்புகிறேன் ஐயா!
பிறவிக் குருடனுக்குக் கோல்தருவது போலே,
என்னை நடத்திச் செல்வாய்! உன்னடியார்
உண்டு மிஞ்சியதை விரும்பி யுண்ணச் செய்யாய்,
கூடல சங்கம தேவா!

10

விளைநிலம் முழுதும் களை நிறைந்திடில்
பயனுமில்லை; பார்வையுமில்லை.
என்தீக் குணமாம் களைபறித் துதவுவாய்,
இலிங்கந் தந்தாய்! கிளைத்து வளர்வேன்,
கூடல சங்கம தேவா!

11

தாள மறியேன், பண்ணும் முறையு மறியேன்;
அமிர்த கணம், தேவ கணம் அறியேன்.*
உனக்குத் துன்பந் தாரா வகையில்
யானறிந்தவாறு பாடுவேன், கூடல சங்கம தேவா!

12

தேடாதே, தேடாதே! என்மனத்தில் புரட்டில்லை.
சித்தமெனும் காயில் வேறெதைத் தேடுவாய்?
காய் விதை கொண்டது போன்று, என் சித்தமாம்
காயும் உன்நற்குணமாம் விதையே காட்டும்,
கூடல சங்கம தேவா!

13

நான் பக்த னல்லன்; நான் உயர்ந்தோனல்லன்;
வஞ்சக வேடத்தன்; கூடல சங்கம தேவா!
என்பக்தி மணற்கோட்டையே என்று நீகாட்ட
நானறிந்து கொண்டேன், என் நாதனே!

* அமிர்தகணம், தேவகண மென்பன இசையமைப்பின் பிரிவுகள்.

14

மனத்தின் பற்று நீங்காது உலகத்தனை விடுவதில்லை.
நான் சிவனைக் கண்டேன், பெற்றேன் என்பது
பொய்யே.

உலக வாழ்வில் இப்பாழுங் கரணங்கள் ஒரேவழியை
அறிவதில்லை; எனில் சிவநெறியை அறிவது எவ்வாறு?
என் தந்தாய்! கூடல சங்கம தேவா! உன்னடியார்
நடுவுளிருந்தால் மட்டுமே என் தனை கழலும், ஐயா!

15

சினத்திரை கண்களை மறைக்க என்பக்தி யழிந்தது;
காமமெனும் நெருப்புக் கிரையாயிற் றென்பக்தி.
வயிற்றுப் பாட்டுக்கென அலைந்தலைந்து என்பக்தி
நெறி அடைபட்டது.

பிறரைத் தொழச் சென்றதால் மறைந்ததென் அன்பு.
கடையன் நான், கூடல சங்கம தேவ!
கணமும் உன்நாமம் கூருது என்வாய் கோணியதே!

16

கண்ணிற் பட்டதைக் கெட்டுப் போக்கிப் பின்பு
தேடியலையும் மதிக்கேடன் நான், பிரபுவே!
உடற்பற்று, மனவேட்கைகள், பணத்தாசை
ஆகிய அனைத்தும் களைந்து காப்பாய், அண்ணா!
உடல் மனம் பொருளை அர்ப்பணித்தவர் மகன் ஐயா,
நான்,
கூடல சங்கம தேவா!

17

உடல்தந்தேன் குருவின் தொண்டுக்கென்றதால்,
குருவருளுக்குப் புறம்பானேன்;
மனந்தந்தேன் இலிங்க பூசைக்கென்று கூறியதால்,
சிவனருள் கிட்டவில்லை;

தனம் தந்தேன் அடியார் பூசனைக் கென்று சொல்ல,
 அடியர் ஆசி கிட்டாது போயிற்று.
 உனக்கோ எல்லாம் தந்தேன் என்று கூறிக் கெட்ட
 கேட்டுக்கு
 அளவே யில்லை, கூடல சங்கம தேவா!

18

உடல் உன்னது என்பேன்; என்மனம் நின
 தென்பேன்
 எனினும் வஞ்சகத் தன்மை மாயவில்லை.
 இலிங்கமே ஜங்கமன்; ஜங்கமனே இலிங்க
 மென்பேன்*.

எனினும் வஞ்சகத் தன்மை மாயவில்லை.
 உடல் போற்றக் கிடைத்த பொருள் நினதென்ப
 தறியாமல்
 கெட்டொழிந்தேன், கூடல சங்கம தேவா!

19

அடுப்பு நின்றெரிந்தால் எதிரில் நிற்கலாம், அல்லாது
 உலகம் எரியத் தொடங்கினால் நிற்பதியலாது.
 ஏரியே நீரைக் குடித்தால், வேலியே பயிரைமேய்ந்தால்,
 பெண் தன் வீட்டிலேயே களவு செய்தால், தாய்ப்பால்
 நஞ்சாகிக் கொல்வதானால், இனி யாரிடம்
 முறையிடுவேன், கூடல சங்கம தேவா?

20

ஆசைக் கணவன் ஓரொருமுறை திரும்பிப் பார்ப்பதிலை
 எனில், தவறு என்னுடையது; தவறென்னதே!
 உடல் மனம் பொருள் இவற்றில் வஞ்சனை யுண்
 டென்று
 அறியாத தவறு என்னுடையது; தவறென்னதே!
 இந்தப் பொய்ம்மை வாழ்க்கை என்னுடையதே,
 கூடல சங்கம தேவா!

---

*சிவனே அடியவன், அடியவனே, சிவன் என்பேன்.

21

உடைமையாளர்க்கு உடைமை தாராது
 முறையிடும் மனத்தை என்னென்பேன்?
 நெஞ்சில் சலாகை செலுத்தியது போலும் வேதனை
 யாகிறது;
 அறுபட்ட மூக்குக்குக் கண்ணாடி காட்டுவது போன்ற
 வேதனை,
 அளிந்த புண்ணில் கோலிடுவது போன்ற வேதனை,
 அடைகிறேன்.
 கூடல சங்கமனோடு சேர்ந்து அவன் லீலைகளை நான்
 செய்தேனென்றால்
 என்மனத்துக்கு நாணமா யிராதோ, ஐயா?

22

என் இன்பமும் துன்பமும் யாரிடம் சொல்வேன்?
 சரணர்களுக்கு உரைத்தால் வயிற்றெரிச்சல்.
 இனித்த சக்களத்தியும் வேம்பு வெல்லமும்
 ஆவதுண்டோ?
 வேறு யாருக் குரைப்பேன்?
 கூடல சங்கம தேவா! ஐங்கமனாய் வந்து
 என் மனத் தீட்டைக் கழிப்பாயே!

23

என் சொல்லே எனக்கு நஞ்சானது;
 என் சலாகையே என்னைக் கொன்றது.
 நான் பாவி; நான் கோபி, ஐயா!
 அறியாமையில் உயர்ந்தவன், ஐயா, நான்!
 பக்தி, யுக்திகளின் வழியறியாது மருண்டேன், ஐயா.
 வேலையாள் சினந்தால் அவனே அழிவான்.
 நீ சினந்தால் அழிபவன் நான் ஐயா,
 கூடல சங்கம தேவா!

24

என் தவறுகள் எண்ணற்ற கோடி;
 உன் பொறுமையோ அளவிடற் கரியது.
 இனித் தவறு செய்யேன், உன் திருவடி மேலாணை.
 கூடல சங்கம தேவா!
 உன்னடியார் முன்பு ஆடிக்களிக்கும்
 கின்னர பொம்மண்ணனே சாட்சி என் சொல்லுக்கே!

25

இந்தக் கையாலே ஆவது இன்பம்; இந்தக் கையாலே
 ஆவது துன்பம்;
 ஆதலின்நீ எங்களை வெற்றுக்கு வருத்தாதே.
 நான் யாரொடு சேர்வேன்? யாருமற்ற அநாதை நான்,
 காண்
 கூடல சங்கம தேவா!

26

கத்தியால் குத்தித் தலைப்பட்டார், எமர்;
 வெட்டுப்பட்டு அன்பரானார், எமர்;
 கழுத்தறுபட்டு, காதலித்தார், எமர்;
 நிந்தனைபெற்றும் அன்பு செலுத்தினார், எமர்;
 கூடல சங்கமனின் அடியார்மீது சினம்கொண்டதால்
 பாதியாயிற் றன்றே என் பக்தி!

27

உன் அன்பின் சுமையை யான் எடுக்க வல்லேனோ?
 உன் அருளின் பாரம் யான் சுமக்க வல்லேனோ?
 உடலிச்சையின் மறைப்புக்குளிருந்தவர்
 நம்பிக்கையை அளவிட முடியுமோ?
 கூடல சங்கம தேவா, என் குணத்தைப் பாராமல்
 அருளால், பக்தியின் நிலை காட்டுவாய், எந்தாய்!

28

உலகியல் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டுள்ளது.
 பக்தி செய்தல் இயலாது. யான் என் செய்வேன்?
 உன் நினைவில் நான் அழுந்தும் வரையில்
 என் மனத்தில் நீ நிலை கொளும் வரையில்
 உடலியல்பை வென்றவர்க் கெல்லாம்
 தலைவணங்கி நிற்பேன், கூடல சங்கம தேவா!

29

நாத்திகம் விடும்வரை பக்தனென்றல் எவ்வாறு?
 பிறர் பொருள் பிறர்மனை நச்சா தவரையில் மாகேசுவர
 னென்பது எவ்வாறு?
 பழவினை அழியும்வரை பிரசாதி யாவதெங்ஙனம்?
 உயிர் இறைவனொடு ஒன்றாதபோது பிராணலிங்கி
 யாவதெங்ஙனம்?
 ஐம்பொறிகள் அடங்காதபோது சரணாவ
 தெங்ஙனம்?
 பிறப்பிறப்பு ஒழியாதபோது, ஐக்கியனென்ப
 தெங்ஙனம்?
 இவ்விதங்களும் நியமங்களும் நான் அறியேன்.
 நடக்காதது நடக்கும் இக்கால இயல்பும் நானறியேன்.
 உன்னடி யாரைப் பற்றி நின்று அவர் தொண்டனாய்ப்
 பணிபுரிவேன், கூடல சங்கம தேவா!

30

ஆடலும் பயின்றேன்; பாடலும் பயின்றேன்;
 அருச்சுனை பயின்றேன்; பூசனை பயின்றேன்;
 நாளும் இலிங்கபூசை முன்னமே வாழ்வின்
 ஓர்அங்க 'மாகியது, கூடல சங்கமனின்
 அடியார் வந்தால் 'கட்டளையிடுங்கள்' என்று
 கூறுவது மட்டும் நான் பயின்றிலனே!

31

எவ்வெவ் வகையிலோ உனையடைந்தவர் தம்
 வீட்டு வாயிலைக் காட்டு, ஐயா.
 உடல் தந்தவரின், - உனக்கு மனந்தந்தவரின் -
 பொருள் தந்தவரின்
 வீட்டு வாயிலைக் காட்டையா.
 இவற்றையெலாம் தந்துவிட்டு 'அடியவரே எமர்'
 என்று கூறுமவர்
 பாதுகையைச் சுமந்துகொண்டு கூத்தாடும்
 வரமெனக் கருள்வாய், கூடல சங்கம தேவா!

32

பிறவிக் கடலில் வீழ்த்தாதே
 'ஸோஹம்' எனக் கூருதே
 'தாஸோஹம்' என்றே கூறச் செய்வாய்.
 இலிங்க ஐங்கமப் பிரசாதம் தந்து காப்பாய்,
 கூடல சங்கம தேவா!

33

கூரம்பு தொட்ட பார்த்தனுக் கருளினாய்.
 மலரம்பு தொட்ட காமனைக் காய்ந்தாய்.
 பகலிரவு பாராது கொலை செய்த வேடனுக்குக்
 கயிலாயம் தந்தாய், ஐயா, என்னைமட்டும் ஏன்
 புறக்கணிக்கின்றாய், கூடல சங்கம தேவா!

34

கற்றதனால் பயனென்? கேள்வியால் பயனென்?
 என்ன செய்யினும் பயனென்,
 உன்னடியார் அடியான் ஆகாவிடில்?
 சிவ சிவா, மகாதேவா! ஈதெலாம்
 வாழ்விழந்தவள் காதில் தோடுபோன்றதேயாம்
 கூடல சங்கம தேவா!

35

வாயிலில் ஒரு கிளிக்கூண்டு தூக்கி
 அகல்வழிய எண்ணெய் நிரப்பி விளக்கேற்றி
 வரும்வழி நோக்கிக் காத்திருப்பேன்.
 சருகு ஓசையிட ஓடிவந்து நோக்குவேன்.
 'வந்திலர்' என்றறிந்து நெஞ்சு துடிப்பேன்.
 கூடல சங்கமனின் அடியார் வந்து, வாயிலில் நின்று
 'சிவா' என்றதும், மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்வேன்,
 ஐயா.

36

வீரன் திரும்பி ஓடினால் சேனைத் தலைவனுக்கு
 அவமானம்.
 என்னைக் காத்து வெல்லச் செய்வாய்.
 காத்து வெல்லச் செய்வாய், கூடல சங்கம தேவா,
 என் உடல் மனம் பொருளில் வஞ்சனை யின்றியே!

37

ஓடாதே! நீ ஓடாதே!
 வலிந்து வேண்டும் அடியவ னன்று, நான்.
 சிவனே, உனைக் கண்ணாரக் காண்பேன்.
 ஆடிப்பாடி உடல் சிலிர்க்க நிற்பேன்.
 கூடல சங்கம தேவா! நீயாட்ட ஆடும் பொம்மை
 நான்.
 என்னுடன் பேச மாட்டாயோ?

38

வாழ்வே பிறவித் தனையாயதன் காரணமென்ன,
 ஐயா?
 முற்பிறவியில் இலிங்க பூசனை மறந்ததனோ?
 செல்வச் செருக்கில் அடியரை இகழ்ந்ததனோ?
 காரணம் காட்டி, பிறவித் தனையிலிருந்து
 விடுவிப்பாய், கூடல சங்கம தேவா!

39

பால் கன்றின் எச்சில்; நீர் மீனின் எச்சில்;
 பூ வண்டின் மிச்சில்; எவ்வாறு பூசனை புரிவேன்?
 சிவசிவா, எவ்வாறு பூசனை புரிவேன்?
 இவ்வெச் சில்களைக் கழிப்பது என்னு லியலாது;
 கிடைப்பதைக் கைக்கொள்வாய், கூடல சங்கம
 தேவா!

40

நடத்தை கண்டு நம்பினால் பேச்செல்லாம் வெற்
 ருபசாரம்
 பேச்சு மீறினால் பொறேன்.
 பாயசம் படைத்தால் உண்பேன்; துன்ப மென்றால்
 ஓடுவேன்.
 வேலையாள் ஏதும் கேட்டால், ஆண்டவன் தரவில்லை
 யென்பேன்.
 ஆளாய் வந்து அரசனாய் நடந்தால்
 கூடல சங்கமன் பக்தி என்னை யாளாய்க் கொண்டதே.

41

‘ஆ, செத்தேன்’ என்றால் மாளாது,
 ‘களைத்தேன்’, ‘புண்ணானேன்’ என்றால் மாளாது.
 ஏது சொன்னாலும் மாளாது,
 உடலிழைத்த வினையின் பயன்.
 கூடல சங்கமனின் அடியார் வந்து,
 ‘போ, போ, அஞ்சாதே’ என்றாலே நான் உய்வேன்.

42

ஓ, நான் எவர்க்கும் உபதேசம் செய்யமாட்டேன்.
 முன்னாலிருந்தவர் தாமே அவ்வா ருயினர்.
 அவர்கள் உண்மையில் சிவனோ டொன்றியவர்கள்.
 நான் ஏதும் செய்திலேன்; தத்துவ மறிந்தவர்க்கு
 மாறாக நடந்தேன்.

அமரர் கூட்டமே இதற்குச் சாட்சி,
கூடல சங்கம தேவனின் முன்பு, சென்ன பசவண்ணு,
சொற்பொழி வாற்ற நாண் மாட்டேன்.

43

கரியை எத்தனை நாள் தேய்த்தாலும் வெளுக்குமோ?
கரும வினை விடாது தொடரும்.
எண்ணற்ற கோடி அறஞ்செய்து மென்ன பயன்?
ஒருநிமிடத்து அலட்சியம் அனைத்தையும் அழிக்கும்.
உன்னை நம்பியும் நம்பாத பகட்டு மனிதன் யான்,
கூடல சங்கம தேவா!

44

பொய்மையின்றி, சம்சாரக் குறியின்றி, வஞ்சகமின்றி
வாழுமாறு எனைக்காப்பாய், இலிங்கத் தந்தையே!
ஒருகணமேனும் உன்னடியார் நடுவுள் இருக்க
அருள்வாய்.
தீநெறியிற் செல்லவிடாதே, வழிதவறியவன் நான்,
கூடல சங்கம தேவா!

45

மூத்தோர் சொல் வார்த்தையை வெறுத்து,
எதிர்த்துப் பேசியே கெட்டேன், ஐயா.
அநுபவத்தோர் சொல்லைத் தேருது, ஆணவங்
கொண்டு நடித்தேன்.
அமுதக் குடத்தை உடைத்துப்பின் அலறினால்
பயனுண்டோ?
ஆண்டான் - அடிமைத் தொடர்பே என்பக்தி
ஆண்டானை எதிர்த்துப் பேசுவது நரகத்துக்கு
வழியன்றோ,
கூடல சங்கம தேவா!

46

மெல்ல மெல்ல அன்ப னென்றுவேன்.

மெல்ல மெல்ல உரியவ னென்றுவேன்.

மெல்ல மெல்லச் சரண னென்றுவேன்.

இடையூரும் குழிகளைத் தாண்டி இலிங்கைக்கிய

மாவேன்,

கூடல சங்கம தேவா, உன்னைவிட உயர்ந்தவன்

என்பேன், ஐயா.

47

என் தலை நின்னடியில் தோய்ந்து தோய்ந்து

வேறற்றது.

என் உடனான வஞ்சகம், மனவிகாரங்கள் முதலிய

நின்காற் பெருவிரல் நுனிபட அழிந்தனவே.

பார் ஐயா, கூடல சங்கம தேவா! நின் சீர்பாத

வொளிபட்டு

என்பிறவி யிருள் தொலைந்ததே.

48

தாமரைக்குக் கதிரவனுதயமே உயிராகும்.

நெய்தலுக்குத் திங்கள் வரவே உயிராகும்.

அன்புடையார்க்கு அன்பே உயிராகும்.

காதலில் காதற் பார்வையே உயிராகும்.

எனக்கோ, கூடல சங்கம பக்தர் வருவதே உயிராம்!

49

என்பிறவி யிருள் தொலைந்தது, சென்ன பசவண்ண!

இன்றே என்உடல் பொருளாவிக் குறையொழிந்து

தெளிந்தேன்.

இன்றே எனையாண்ட செருக்கொழிந்தது, சென்ன

பசவண்ண.

இன்றே கூடல சங்கம தேவனின்

அருள் எத்தகையதென்று நீ காட்ட

நான் உய்ந்தேன், சென்ன பசவண்ண!

44

வசவண்ணர் வாக்கமுது

50

நாதப் பிரியன் சிவனென்பர், நாதப் பிரியன் சிவனல்ல,
ஐயா.

வேதப் பிரியன் சிவனென்பர், வேதப்பிரியன் சிவனல்ல,
ஐயா.

நாதமிசைத்த இராவணனின் ஆயுள் பாதி யாயிற்று.

வேத மோதிய பிரமனின் சிரம் அறுந்தது.

நாதப் பிரியனு மல்லன், வேதப் பிரியனு மல்லன்,
பக்திப் பிரியன் எங்கள் கூடல சங்கம தேவன்!

51

பிரமன் பதவி வேண்டேன்; வேண்டேன் திருமால்
பதவி.

உருத்திரன் பதவியும் வேண்டேன்; வேறெந்தப்
பதவியும் வேண்டேன்.

நின் நல்லடியாரின் திருவடி தழுவும் பெரும்பதவி
தந்தருள்வாய், கூடல சங்கம தேவா!

52

பக்தியெனும் புதையலைத் தேடுவீர்காள்!

‘சிவனடிக் கன்பு’ எனும் மையைத் தேடிக்கொள்ளீர்.

பக்தனுக்கு இதுவே நெறியா யிருக்க வேண்டும்.

நம் கூடல சங்கம தேவன் அடியார் பிறப்பறுக்கும்
பெருமருத்துவன் ஐயா.

53

அன்பற்ற பூசை; நண்பற்ற பேச்சு;

அந்தப் பூசையும் அந்தப் பேச்சும்

சித்திரத்தின் உருவென்பதைக் காணீர்.

சித்திரத்தின் வந்த கரும்பு காணீர்.

அணைத்தால் சுகமில்லை; அயின்ருல் சுவையில்லை,

உண்மை யற்றவனின் பக்தி, கூடல சங்கம தேவா!

54

அடியவன் உனைவிரும்பினால், மெச்சினால், உனக்காட்
பட்டால்,

அவன் உடலை வருத்திப் பார்ப்பாய் நீ;
மனத்தை வருத்திப் பார்ப்பாய் நீ;
இதற்கெல்லாம் அஞ்சா திருந்தால்
நம் கூடல சங்கம தேவனைப் பக்தியே அசைத்துவிடும்.

55

மனிதக் காடு இதனில் எனைக் கிளியாக்குவாய்,
'சிவசிவ' என்றோதச் செய்வாய்.
பக்தியெனும் கூட்டில் இருத்துவாய்,
கூடல சங்கம தேவா!

56

அரசர் மனையில் அரசியாய் வாழ்வதினும்
அடியர் மனையில் அடிமையாய் வாழ்வது உயர்ந்தது.
ஏனெனில், 'அபிடேக நீர்கொண்டுவா,' 'மலர்
கொண்டுவை',
'இலிங்கத்துக்கு நிவேதனம் தா' என்பர்.
கூடல சங்கமனின் பெருமனையில்,
'அடியார் மிச்சில் உண்பாய், சேவகனே!'
என்பரன்றே.

57

என்னுடலைத் தண்டாக்குவாய், ஐயா.
என்தலையைப் பத்தல் ஆக்குவாய்.
என் நரம்புகளைக் கம்பிக ளாக்குவாய், ஐயா.
என்விரல்களைத் திருகும் கட்டைக ளாக்கையா.
முப்பத் திரண்டு பண்களை இசைப்பாய்.
அழுத்தி மீட்டி ஒலியெழுப்புவாய், கூடல சங்கம
தேவா!

58

செல்வர் சிவன்கோவில் அமைத்தார்.
நான்என் செய்வேன்? ஏழையேன் ஐயா.
என் கால்களே கம்பங்கள்; உடலே கோவில்;
தலையே பொற் கலசம்; கூடல சங்கம தேவா, கேளையா.
அசையாப் பொருளுக் கழிவுண்டு, அசையும் பொருளுக்
கில்லை, ஐயா.

59

அடியவர் உடல்வாழைத் தண்டைப் போலிருக்க
வேண்டும்.
பையப் பையப் பட்டை நீக்கிப் பார்த்தால்
உள்ளே (சினமெனும்) தீயில்லா திருக்க வேண்டும்.
மேலே விளையும் (வினைப்) பழங்களை நம்மவர்
விதையோடு உண்டார்கள்;
எனக்கிணிப் பயமில்லை காண், கூடல சங்கம தேவா!

60

பக்தி எத்தகையது? தாசையன் செய்தது போன்றது.
பக்தி எத்தகையது? சிறியாளன் செய்தது போன்றது
பக்தி எத்தகையது? நம் சிந்து வல்லாளன் செய்தது
போன்றது.
பக்தி எத்தகையது? கூடல சங்கம தேவா! நீ
வாணனின்
வாயில் காத்தது போன்றிருக்க வேண்டும்.

61

பக்தியற்ற ஏழையேன், ஐயா நான்.
கக்கையன் வீட்டில் வேண்டினேன்.
சென்னையன் வீட்டிலும் வேண்டினேன்.
தாசையன் வீட்டிலும் வேண்டினேன்.
எல்லாப் பழவடியாரும் சேர்ந்து பக்திப் பிச்சை
யிட்டனர்.
என்திருவோடும் நிரம்பியதே, கூடல சங்கம தேவா!

62

உலகம் மெச்சவே பூசனை புரிவேன்.

மனத்தில் சினம் விட்டதிலை; மனவஞ்சகம் கழியவில்லை.
'சிவனே, சரணம்' என்றொரு முறையேனும் மனமார்ச்
சொன்னதிலை.

என் மனத்து இவ்விரண்டும் உள்ளவரை
கூடல சங்கம தேவன் சிக்குவது எங்ஙனமே?

63

பேச்சொடு பேச்சாய் வருவதோ பக்தி?

தொண்டுசெய்து உடல் தேயும் வரை

மனம் தேயும் வரை வருமோ பக்தி!

தனம் அழியும் வரை வருமோ பக்தி?

கூடல சங்கம தேவன், எலும்பு தேயும்வரை

சோதிப்பான்.

அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்வரை உண்டாமோ

பக்தி?

64

பசித்தால் எட்டிக்காய் மெல்வாருண்டோ?

விடாய்க்கு விடம் குடிப்பாருண்டோ?

சுண்ணமும் பாயசத்தின் வண்ணமும் ஒன்றே

யென்றால்

சுண்ணம் உண்ண லாகுமோ, நட்பினுக்காக?

இலிங்கத்தின் உண்மைப் பெருமை யறியாதவரைக்

கூடல சங்கம தேவன் பொறுப்ப தெவ்வாரோ?

65

பகட்டாய்ப் பணிபவரைப் பக்தர்கள் ஏற்றுக்

கொள்வதிலை.

வேம்பின் பழம் காக்கைக்கு ஏற்கும்; குயில் அதைக்

கொத்துமோ?

இலிங்கத் தொடர்பு இல்லாதவரை

கூடல சங்கமன் அடியார்கள் ஏற்பதிலை; இல்லையே!

நற்பக்தி

49

66

மஞ்சள் குளித்து நகைபூண்டு
 கணவனன்பு கிட்டாத பெண்போன்றேன்.
 நீறு பூசி, கண்மணி பூண்டு
 சிவா, நின்அன்பின்றி நிலைகுலைந் தேனையா.
 கெட்டு வாழ்ந்தவரில்லை, எம்குலத்தில்.
 உன்விருப்பம் போல் காப்பாய், கூடல சங்கம தேவா!

67

கீதையைப் பாடினால்தா னென்ன?
 சாத்திர புராணம் கேட்டால்தா னென்ன?
 வேத வேதாந்தங்களைப் படித்தால்தான் என்ன?
 ஒன்றிய மனத்தொடு இலிங்க-ஐங்கமரைப் பூசனை
 புரியமாட்டாதவர் பலரிடையே அடியரெனப் பெயர்
 பெற்றால் என்ன?
 பக்தி யிலாதவரை ஏற்றுக் கொள்வதிலை, கூடல
 சங்கம தேவன்.

68

சுமநோக் கெனும் கேடயம் தாங்கி,
 சிவசித்த மெனும் வாளைக் கொண்டு,
 சரணர்த்தி யெனும் சாதனை பெற்றால்
 அடியனாகலாம் காண்.
 மரணத்தை வென்ற ஐங்கமர் வீட்டுக்கு வந்தால்
 எதிரெழுந்து வணங்கல் வேண்டும்; அப்போதுதான்
 கூடல சங்கம தேவனைப் பற்றுவது எளிதாம்.

69

ஆணவங் கலந்த அன்பு வினைக்கு வித்தாம்.
 கரவற்ற உதவி, பின்வரும் கேடுகளை யழிக்கும்
 படையாம்.
 ஐங்கமர் வந்த வேளையின் அருமையை அறியா
 திருந்தால்
 கூடல சங்கம தேவன் அங்கே தங்கி நிற்பதிலை.

70

வீட்டுக் குரியவன் வீடுவந்தால்
 பொன்தோரணம் கட்டி, அறுவகை உபசாரம் செய்து,
 கோலமிட்டு, 'மிக நல்லது நல்ல'தென்பேன், கூடல
 சங்கம தேவா!

நின்னடியார் பிரபுதேவர் வந்தால்
 ஆணவ மிக, மதர்த்தெழுந் தாடுவேன், ஐயா.

71

பாய்ந்தோடும் பேராற்றைப் போன்றதே பக்தி.
 பெருநீர் வழங்கினும் ஆற்றில்நீர் எஞ்சுவது
 போன்றே,
 வாரி வழங்கிய பின்னும் எஞ்சிநிற்கும் பக்தி.
 கூடல சங்கம தேவனும் இணைந்து நிற்பன் ஆங்கே.

72

இடைமுறிந்த சிங்கம் வாழ்ந்து என்ன பயன்?
 துதிக்கை முறிந்த யானை வாழ்வதால் ஏது பயன்?
 போரில் இறவாது திரும்பிய வீரன் எற்றுக்கு?
 மூக்கற்றவரின் அழகால் என்ன பயன்?
 மெய்யன்பு கொண்டு ஆடிப்பாடாதவரின் கூட்டத்
 தால்
 என்ன பயன், கூடல சங்கம தேவா?

73

குளிக்காலத்துக் காலை இளவெயில் இன்பமளிக்கிறது
 பகல்வெயிலோ உடலுக்குத் துன்பமே தருகிறது.
 'முதலில் இலிங்க பூசனை இன்பமளித்தது;
 பின்பு ஐங்கம பூசனை கடுத்துன்ப' மென்பார்.
 அத்தகையோரை மெச்சுவதில்லை, கூடல சங்கம
 தேவன்.

74

பக்தி யென்பதைச் செய்யலாகாது; ஏனெனில்
 இரம்பம் போலவே அது போகும்போதும் அறுக்கும்;
 வரும்போதும் அறுக்கும்,
 பெரும்பாம் பின்வாயில் கைவிட்டால்
 கடிக்காது விடுமோ, கூடல சங்கம தேவா?

75

பக்திப் புணர்ச்சியின் களிப்பை என்னென்று
 சொல்வீர்கள்?
 காமங் கொண்ட பெண்ணுக் குண்டோ, நரணமும்
 வெட்கமும்?
 காமங் கொண்ட பெண்ணுக் குண்டோ, மான -
 அவமானம்?
 கூடல சங்கம தேவனின் அடியாரை விரும்பிப்
 பித்தனான என்னை என்னவென்று அழைப்பீர்கள்?

76

அடியார் முகமெனும் ஆடியில் இலிங்கத்தைக்
 காணலாம்,
 அடியவன் உடலே ஆண்டவன் கோவில்; அத்தகை
 அடியவர்
 பேச்சில் கணமும் பிரியாமல் சொல்வடிவாய்க்
 காட்சி தருகிறான், கூடல சங்கம தேவன்!

77

மனமிரண் டொன்றியபோது உடல் கரையா
 திருந்தால்,
 அடியார் அடிதொடும்போது உடல் சிலிர்க்கா
 திருந்தால்,
 அடியரைக் கண்டதும் கண்கள் பனியாதிருந்தால்
 பேச்சில் நெஞ்சு விம்மிக் குரல் தடைப்படா திருந்தால்
 கூடல சங்கம தேவனின் பக்திக்கு இதுவே அடை
 யாளம்—
 என்னில் இவையெல்லாம்; நான் பகட்டு அடியவன்
 காணிரே!

78

சந்திர காந்தக் கல்லில் நீரின்றெனில்
 குளிர்ச்சியைக் காட்டுவது எங்ஙனம்?
 சூரிய காந்தக் கல்லில் தீயின்றெனில்
 சூட்டைக் காட்டுவது எங்ஙனம்?
 சரணனுக்குப் பக்தியுடல் இன்றெனில்
 கூடல சங்கம தேவனைக் காணுமாறு எங்ஙனம்?

79

பசி வேட்கை தூக்கம்—இவை மறந்தேன்—
 காரணம் நீயே!
 காமம் சினம் பேராசை யாணவம் மறந்தேன்—
 காரணம் நீயே!
 ஐம்பொறி, ஏழ்தாது, எண்மதங்களை மறந்தேன்—
 காரணம் நீயே!
 கூடல சங்கம தேவா!
 நின்னடி யார்க்கு அன்பனானால் அதுவே எனக்குப்
 போதும்!

3

நிட்டை — ஆர்வம்

80

அடிபணிந்தும் அடிமை செய்தும் கெட்டனர்,
 மனமில்லாமையால்,
 வாரி வழங்கியும் கெட்டனர், உண்மையின்மையால்
 தொண்டு செய்யவும் உணவூட்டவும் உண்மையில்
 முனைந்தால்
 அவர் நண்பனாய் வருவான் கூடல சங்கம தேவன்!

81

தெய்வத்தின் வரவை எதிர்நோக்கி, எழுந்து,
 முற்றம் மெழுகியபின், வெளியேறிச் சென்ற
 குடும்பப் பெண்ணைப் போலாயிற்று, என் பக்தி!
 ஜங்கமரே எந்தலைவர் என்று அவர்பிரசாதம்
 வாங்கியபின்
 அவரைப் புறக்கணித்தால், இம்மைக்கும் தொலைவு,
 மறுமைக்கும் தொலைவு.
 கூடல சங்கம தேவன், கொடிய நரகி லிருத்துவான்.

82

‘கோவிலுக் களித்தும் நன்கொடை தந்தும்
 பூசனை புரிவேன்’ எனும் அனைவரும் கேளுங்கள்.
 காசுக்கு வாங்கிய செருப்பை வெளியில் கழற்றிவிட்டுக்
 கோவிலினுள் சென்று வழிபடுவேன். ஆங்கே
 என்செருப்பின் நினைவல்லது, இறைவன் நினைவே
 யில்லை.
 செல்வம் சேர்த்து வையாதீர்; வைத்தால் வினை
 தொடர்வது தப்பாது.
 கூடல சங்கமனின் சரணர்கள் துய்ப்பதற் கென்று
 ஆக்குங்கள்.

83

பக்தரைக் கண்டால் கட்டித் தழுவுவர்.
 சமணரைக் கண்டால் அம்மண மாவர்.
 அந்தணரைக் கண்டால் அரிநாமம் கூறுவர்
 அவரவரைக் காணும்போ தவரவர்க் கேற்றவாறு
 ஒழுகும் கள்ளரை எண்கண்ணில் காட்டாதே, ஐயா
 கூடல சங்கமனை வணங்கி, பக்தரென்ற பேர்கொண்டும்
 பிறதெய்வம் தொழுமவரை என்னேன் றழைப்பேன்,
 ஐயா?

84

எத்தனை நாள் நீரில் கல்அமிழ்ந் திருந்தால் என்ன,
 நனைந்து மிருதுவாக வல்லதோ?
 எத்தனைநாள் உன்னை வழிபட்டால் என்ன ஐயா,
 நெஞ்சில் பக்தியில்லாத வரை?
 பணங் காக்கும் பூதமாய் மாறியதென் வாழ்வு
 கூடல சங்கம தேவா?

85

நிட்டை கூடி இலிங்க பூசனை யியற்றி
 வேறொரு நெறியறியாத சரணர்கள்
 நாகத்தின் தலைமணி போல உலகிற் கணியாவார்கள்.
 கூடல சங்கம தேவா, நின்னடியார்
 ஆடியிற் காணும் நிழல்போ லமைந்திருப்பர்.

86

சுரரை வேண்டினும் இல்லை, நரரை வேண்டினும்
 இல்லை;
 வீணய் வருந்தாதே, மனமே!
 எவரெவரையோ வேண்டி, வீணய் வருந்தாதே,
 மனமே!
 கூடல சங்கம தேவனல்லது,
 வேறு யாரை வேண்டினும் பயனிலை, மனமே.

87

முனைமுறிந்தபின் அம்பென் செய்யும்?

நஞ்சிழந்தபின் நாகமென் செய்யும்?

பேச்சுத் தவறியபின் கடவுளென் செய்யும்? பக்தன் என்
செய்யும்?

பேச்சுத் தவறியபின் உயிர்வாழ விரும்புதல்
தூயபண்டத்தை நாய்விரும்புவ தொக்குமே,
கூடல சங்கம தேவா!

88

உலகத்தில் வந்தொரு பெருங்கடை திறந்து
வாணிகத்துக் கமர்ந்தான் மகாதேவ செட்டி.
ஒருமன மாயின் உடனே பேசுவான்.

இருமன மாயின் பேசான்.

ஒருகாசம் இழக்க மாட்டான்;

அரைக்காசம் இலாபம் கொள்ளமாட்டான்.

வல்லவன், பாரம்மா, கூடல சங்கம தேவன்!

89

உடல்தொட்டு மனந்தொடாது

விலகிச் சென்றார், விலைமகள்போலே.

விலைமகள் உடல் தொட்டுத் தழுவுவதல்லது

மனத்தழுவு வதில்லை. அவ்வாறே

ஆசார மறியாத அகக் குருடர்கள்

சுகமறிய வல்லரோ, கூடல சங்கம தேவா?

90

பறங்கிக் காய்க்கு இருப்புக் கவசமிட்டால்

இறுகி அழுகுவ தல்லது வலிமை பெறுவதில்லை.

அலையும் மனத்தவர்க்குச் சிவதீட்சை தந்தால்

பக்தி தோன்றுவதில்லாது; முன்னிருந்த படியேயாம்.

நிவேதனப் பொருளுக்குக் காவலிருந்தது போலாகும்

மனவலிமை யில்லாதான் பூசனை, கூடல சங்கையா!

91

தொட்ட பின்னும் இரும்பைப் பொன்னாக்காத
பரிசுவேதி பயனற்ற தல்லவோ?
இல்லத்தின் இருளைப் போக்காத தாயின்
இருந்தும் விளக்கொளி பயனற்ற தன்றோ?
கூடல சங்கம தேவனை மனமொன்றிப் பூசித்தும்
வினையறுந் திலையெனில் அப்பூசனை எற்றுக்கோ?

92

இருப்புக் குரங்கு பரிசுவேதி பட்டுப்
பொன்னா னால்என்ன? மற்றென் னாநால்என்ன,
தனது முன்னுருவை விடாதவரை?
கூடல சங்கம தேவா!
நின்னை நம்பியும் நம்பாத பகட்டினர்க் கென்ன பயன்?

93

எம்மவர் வந்து ஆசிகூறின் அதுவே நல்வேளை
எனல்வேண்டும்.
நல்வினைப்பயன் புண்ணியத்தின் விளைவெனக் கருதல்
வேண்டும்.
திங்களும் உடுக்களும் வலிமை பெற்று நிற்கின்றன
என எண்ணுக.

நானே என்பதைவிட இன்றே நல்வேளை
என்றறிய வேண்டும். கூடல சங்கம தேவனை
வழிபாடு செய்த பயன் உங்களுக்கே, ஐயா!

94

அஷ்டமி நவமி எனும் கற்பனை ஏனோ, சரணனுக்கு?
அதனால் கணப்பதவி இழக்கிருன்; இலிங்க -
ஜங்கமரை
விட்டு விலகிச் செல்கிருன்.

ஒருவர்க் கடிமையாய் மற்றவர் ஏவல் செய்யும்
மனிதரை என்சொல்வேன், கூடல சங்கம தேவா!

இலிங்கத் தொடர்பு இல்லாதவரின் நட்பு
நான் வேண்டவே வேண்டேன்.
அந்நட்புப் பின்னால் எண்ணற்ற பிறவி தரும்.
பிறதெய்வம் தொழ விரும்பவே மாட்டேன்.
அது பின்னால் எண்ணற்ற படுநரகில் மூழ்குவிக்கும்.
இவ்விரண்டின் பயனையே இன்று துய்க்கிறேன்.
கூடல சங்கம தேவா!

96

பொருளில் உயிரில் தன்மானத்தில் வஞ்சனை யற்றதே
பக்தி;
அதில் அகந்தை யின்றி யிருப்பதே சமயாசாரம்.
உடல்பற்றும் மனவிகாரத்தில் விடாதிருந்தால்
உன்னவ னாவோ, நான்?
உடலாசையில் மனவிகாரத்தில்
பொருட்பற்றில் சிறிதேனு மிருந்தால்,
உடையவனைக் கண்டு வாலாட்டும் நாய்போல்,
அதற்கென்ன பெருமை, கூடல சங்கம தேவா?

97

அரைகுறை யடியவரின் நட்பும் வேண்டாம், பாதுகாப்
பும் வேண்டாம்.
வழித்துணையாக அவர்கள் வரவும் வேண்டாம்; வழிப்
போக்கப் பேசவும் வேண்டாம்;
கூடல சங்கம தேவனின் அடியவர்களிடம்
ஒன்றி நிற்பவர்தம் அடியனாய் அமைவே னையா.

98

வரவரப் பக்தி பாதியாயது, காணீர்.
முதல்நாள் தலைதொட்டு, மறுநாள் கைதொட்டு,
மூன்று நாளில் தூங்கிவிழுவது காணீர்.
பிடித்தது விடாதிருந்தால் கொண்டு சேர்ப்பான்;
இன்றெனில் நட்பாற்றில் கைவிடுவான், கூடல
சங்கம தேவன்!

99

குருவினிடம் பக்திகொண் டொழுகவேண்டும்;
 இலிங்கத் தியானம் எப்போதும் வேண்டும்.
 சங்கமனிடம் அநுபவம், ஒழுக்கம் பெறவேண்டும்;
 இலிங்கத் தியானம் எப்போதும் வேண்டும்.
 இவற்றினிடையே காணும் வேற்றுமை யறிவதே
 ஞானம்.
 வேறொன்றுமில்லை. இலிங்க - ஜங்கமத்தில் ஒன்றி
 யிருப்பதே சமயாசாரம்.
 எனவே, கூடல சங்கம தேவா, இலிங்கத் தியானம்
 எப்போதும் வேண்டும்.

100

நல்லடியார் உன்னை எக்கணமும் நினைவர்!
 நானே வெற்றுப் பேச்சைத் தொடர்வேன்.
 அரைகுறை பக்தி உன்னை நினைக்க விடாது.
 என்னை விரும்பார், நின்அடியார், கூடல சங்கம
 தேவா!

101

அரைப்பேன், ஐயா, நுண்ணிதாய்:
 உரைப்பேன், ஐயா, வண்ணங் காணும்வரை.
 அரைத்தால் நுணுகி, உரைத்தால் வண்ணங்காட்டு
 மெனில்
 விரும்பி மகிழ்வான், கூடல சங்கம தேவன்.

102

சிவபக்தனாய்த் தன்னைப் பிடிப்பதென்று போனால்
 நூறி அரைத்து, மண்ணாக்கிக் கரியாக்குவான்.
 கூடல சங்கம தேவனை முற்றிலும் நம்பினால்
 கடைசியில் தன்னைப் போலவே செய்துவிடுவான்.

103

நம்பார், விரும்பார், வறிதே அழைப்பார்,
 நம்புவ தறியார் இவ்வுலக மாக்கள்.
 நம்பி யழைத்தால் 'ஏன்' என்னுனோ சிவன்?
 'நம்பாது, விரும்பாது, வறிதே அழைப்பவரை
 மிதித்துத் துவைத்துவிடு' என்பான் கூடல சங்கம
 தேவன்.

104

வேடன் ஓர்முயல் கொண்டு வந்தால் பணந்தந்து
 வாங்குவீர், ஐயா
 நாடாண்ட அரசன் பிணத்தை அரைப்பாக்குக்கும்
 கொள்வாரிலை, காணீர்.
 முயலைவிட இழிந்தது, மனிதவாழ்வு; முழுமையாய்
 நம்புவாய்
 எங்கள் கூடல சங்கம தேவனை.

105

மனமே, உன்பிறவித் துன்பமெலாம் மறந்தாயன்றோ,
 மனமே!
 இலிங்கத்தை நம்புவாய், மனமே; ஜங்கமனை
 நம்புவாய், மனமே!
 கூடல சங்கம தேவனை விடாது பின்தொடர்வாய், நீ
 மனமே.

106

முற்றிலும் நம்புவாய் முற்றிலும் நம்புவாய் பகட்டின்
 றியே, சாமவேதிகளைப்போல்.
 முற்றிலும் நம்புவாய் முற்றிலும் நம்புவாய் துக்களெ
 தாசரைப்போல்.
 முற்றிலும் நம்புவாய் முற்றிலும் நம்புவாய், சிறியாள
 சங்களை யொப்பவே.
 முற்றிலும் நம்புவாய், முற்றிலும் நம்புவாய், சிந்து
 வல்லாளனைப் போலவே.
 நம்பினாயெனில் தன்னையே ஈவான் கூடல சங்கம
 தேவன்.

107

நம்பினால் பிரசாதம்; நம்பாதிருந்தால் நஞ்சாம்.
 ஆத்திரமின்றிக் கண்டால், இலிங்கத்தின் பிரசாதமே
 ஜங்கமனின் பிரசாதம்; நம்பாதவர்க்கோ
 கூடல சங்கமனின் பிரசாதம் மிகக் கொடிய நஞ்சாம்.

108

கோணங்கியைப் பார்த்து நாய்குரைப்பது போலவே.
 தாமும் நம்பார்; நம்புவரையும் நம்பவிடார்.
 தாமும் செய்யார் பூசை; செய்வரையும் செய்யவிடார்-
 பக்தரைக் கண்டு பொறுக்காது கூக்குர விடுவோரை
 நரகத் திலிடும் கூடல சங்கம தேவனே.

109

இடக்காலா லுதைத்தால் வலக்காலைப் பிடிப்பேன்.
 வலக்காலா லுதைத்தால் இடக்காலைப் பிடிப்பேன்.
 காக்க, காக்க. தவறென்னுடையது; பொறுக்கை
 நின்னது.
 கூடல சங்கம தேவா! நின்கருணைக் காளானேன் நான்.

110

என்னை உலர்த்தி உலுக்கினாலும், உடலில்
 உயிருள்ள வரை உன் நினைவை விடுவதில்லை.
 உன்னை வணங்குவதை விடுவதில்லை.
 கூடல சங்கம தேவா! என்பிணத் தின்மேல்
 வெண்கலப் பாத்திரமிட்டு உண்டாலும் உனைவிடுவ
 தில்லையே.

111

மற்றொன்றைக் காணாமல், வேறொன்றைக் கேளாமல்
 நின் சரணரின் பாதமல்லது பிறவற்றில் ஈடுபடாமல்
 இருக்கச் செய்வாய், கூடல சங்கம தேவா!

112

என்றிலை கெட்டுப் பிறரை வேண்டாமலும்,
அறிவு கெட்டுப் பிறரைப் புகழாமலும்,
பிறன்மனைப் புணர்ச்சி மனம்விரும்பாமலும்,
சிவநெறி தவிர்த்தவரொடு சேராமலும்,
சிவசரண ரொழிந்த பிறசாதி யருடன் கூடாமலும்
எனைக் காப்பாய், கூடல சங்கம தேவா!

113

பற்பல கொம்புக்குத் தாண்ட வேண்டாம்.
வெற்றுட லுக்குப் பிரசாதம் தரவேண்டாம்.
பக்தியற்றவர்க் கிடந்தந்து மருள வேண்டாம்.
ஆசார மென்பதோர் வழக்குப் பாறை;
அன்பு தவறினால் என்செய்தாலும் ஆகாது.
அஞ்சாதிரு; அழுங்காதிரு; பிறதெய்வம் தேடாதிரு.
கூடல சங்கமன் திருவருள் சேர்ப்பிப்பதென்
பொறுப்பே!

114

சிவநெறி என்பது வாள்முனையில் வாழ்வது போலாம்.
ஏனெனில் இலிங்கம் மெச்ச வேண்டும்; ஜங்கமன்
மெச்ச வேண்டும்.
பிரசாதமும் தானே வரவேண்டும். இவற்றை வேறு
படுத்தி
விலகிச் சென்றால் ஒப்புவனோ எங்கள் கூடல சங்கம
தேவன்!

115

எலே, எலே பாவகர்மம் புரிந்தவனே!
எலே, எலே, பிரம்மஹத்தி யொத்த பாவம்
புரிந்தவனே!
ஒருமுறை 'தஞ்சம்' என்றுரைப்பாய்
ஒருமுறை 'தஞ்சம்' என்றால் பாவம்பறந் தோடுமே!

பாவ மனைத்துக்கும் கழுவாய்தேடப் பொன்மலைகளே
 தேவைப்படும்
 எனவே, ஒருமுறை 'தஞ்சம்' என்றே கூறாய்,
 எங்கள் கூடல சங்கம தேவனுக்கே!

116

உடையவன் உள்ள ஏவலர்க்குக் கேடில்லை, காணிரே.
 ஊரெனாது, காடெனாது ஏவலனைத் தேடிவரும்
 உடையவனுண்டோ?
 வயிற்றுப்பாட்டுக்கென நான்விஜ்ஜள னிடத்தில்
 ஆளானால் என்ன?
 உரிய காலத்தெனை ஆட்கொள்வான் கூடல சங்கம
 தேவனே!

4

அகந்தையின்மை — அடக்கம்

117

அகந்தை நெஞ்சை நிறைத்தால் இலிங்கம் எங்கே
தங்கும்?
அகந்தைக் கிடங்கொடாது இலிங்கமே உடலா
யிருக்கவேண்டும்.
அகந்தை ஒழிந்தபோதே வந்து தங்குவான், கூடல
சங்கம தேவன்!

118

அனைவரினும் கீழாகாது மேலாக லொல்லேன்.
முலையி லன்றிப் பால்சுரக் குமோ பசு?
மேலாளாய் நரகத்தி லிடர்ப்படேன்.
நின்னடியரின் அடிக் கீழ் இருத்துவாய்,
வள்ளால், கூடல சங்கம தேவா!

119

மாவின் குவியலில் நானொரு வெம்பிய காய், ஐயா.
நான் பக்த னென்பேன் நாணமின்றி, நின்னடி
யார்முன்?
கூடல சங்கமன் அடியார்முன் நான் எத்தகைய
பக்தன்!

120

வாட்ட சாட்ட மானவனல்ல நான்; பெரிய வயிறும்
எனக்கில்லை.
பெரியவர்க ளன்றெனில் நின்னடியார் மன்னிப்பரோ?
பணம்பறிக்கும் வேசியர்போல் செல்வரைத் தேடித்
தேடிப்
பேசவும் வேண்டவும் நானறியே னேயா.
பெரிய மனிதத் தன்மை எனக்கில்லை; நானஞ்சுவேன்,
அஞ்சுவேன் நின்னடியர்க்கு.
அநாதை நானேயா, கூடல சங்கம தேவா!

121

‘நாம் செய்தோம்’ என்று மனத்தில் தோன்றினால்
 ஒடுக்கி ஒறுக்கும் சிவன்கை உடுக்கை.
 இலிங்கத்துக்குச் செய்ததைக் கூறுதே.
 ஜங்கம ருக்குச் செய்ததைக் கூறுதே.
 ‘செய்தோம்’ என்பது நெஞ்சில் இல்லா திருந்தால்
 கேட்டது தருவான் கூடல சங்கம தேவன்!

122

‘பத்துக் ‘கோல்’ நிலம், வற்றாத கால்நடை, நந்தா
 விளக்கு
 வைத்து வாழ்கிறோம்’ என்பவர் முகத்தைக் காணல்
 ஆகாது.
 அவர்உரை கேட்டல் ஆகாது. முட்டையில் பிறக்கும்,
 வியர்வையில் பிறக்கும், கருப்பையில் தோன்றும்,
 இறப்பில் பிறக்கும் உயிர்க்கு உண்ணத் தந்தவர்
 யாரோ?
 உடையவர்க்கு உண்பதில் சிறிது தந்தது போலவே
 ‘என்னால் ஆயிற்று, என்னால் போயிற்று’ என்பவர்
 வாயில்
 மண்அடைக் காது விடுவனோ, கூடல சங்கம தேவன்?

123

மரநிழலி லமர்ந்து தன்நிழல் தேடல் அறிவாமோ?
 நின்னடி யார்முன் நான்எத் தகைய பக்தன்?
 நின்னடி யார்முன் நான்எவ் வாறுயர்ந்தவன்?
 ‘நான் பக்தன்’ எனும்சொல்லே சுடாதோ, கூடல
 சங்கம தேவா?

124

சேர்த்து வைத்துப் பொதிந்தால் கையைச்
 சுடாதோ, தீ?
 'என்னால் ஆயிற்று; என்னால் போயிற்று' என்னுதிரு
 மனமே.
 'நான்செய்தேன்' என்று கூருதிரு மனமே.
 கூடல சங்கம தேவா, கேளாய்! 'வணக்கம்'
 என்பேன்.

சென்ன பசவண்ணன் திருவடிக்கே!

125

எள்ளில்லாது செக்கிழுத்த மாட்டைப் போலானது,
 என்பக்தி!
 உப்பை நீரில் ஆழ்த்தி எடுத்தது போலாயிற்
 றென்பக்தி!
 கூடல சங்கம தேவா! 'நான் செய்தேன்' எனுமித்
 தீயே சுடாதோ, எனை?

126

என்னினும் சிறியாரிலை; சிவனடியா ரினும்
 உயர்ந்தாரிலை.
 உன்திரு வடியாணை; என்மனத் தாணை.
 கூடல சங்கம தேவா, எனக்கிதுவே சிறப்பையா!

127

என்னவர் எனைப்புகழ்ந்து புகழ்ந்தே பொற்கமுவில்
 ஏற்றிவிட்டார்;
 என்புகழ் என்னை நின்னிட மிருந்து விலக்கிவிட்டது.
 நின்னருளே வாளாய் என்னைத் தாக்குகிறது!
 ஐயோ, செத்தேன்; இனிப் பொறேன்!
 கூடல சங்கம தேவா! எனக்குநீ நன்மை செய்
 பவனாயின்
 என்புகழுக்குக் குறுக்கே வாராய், அருள்வடிவே!

128

என்னவர் எனைப்புகழ்ந்து புகழ்ந்தே, பொற்கழுவில்
ஏற்றிவிட்டார்!

ஆணவம் என்னும் பழுத்த புண்ணில்
எப்படி நான் உயிர் வாழ்வேன்?
ஜங்கம னாகிவந்து கழுவிலிருந்து இறக்கி,
பிரசாத மென்னும் மருந்திட்டுக் காப்பாய்,
கூடல சங்கம தேவா!

129

என்புகழும் பிறர்பழியும் கேளா திருத்துவாய் என்னை!
உனே நான் வேண்டுவது ஈதே.
'நான்பக்தன்; என்னில் மேன்மை யுண்டு' என்று
காட்டிக்கொண்டால்
நினக்கு நான்துரோகி யாவேன்; கூடல சங்கம
தேவா!
நின்சரணரின் மேன்மையே என்பெருமையாம்!

130

செயல்புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் — புரியாதது
போலவும் இருக்க வேண்டும்.
செய்யும் தொழிலனைத்தினும் 'தா'னின்றி யிருக்க
வேண்டும்.
கூடல சங்கம தேவனை நினைந்து நினைந்து,
நினையாதது போலவு மிருக்கவேண்டும்.

131

எனக்கு நானே பகைவன் காண்ஐயா; எனக்கு நானே
நண்பனய்யா.
நினது நல்லடியாருடன் பகைகொண்டதும் எனைக்
கொல்வதாய்

நினது பழவடியாரை அஞ்சி நிந்திக்க எனைக்காய்
வதாய்
உள்ள பகைவே நேது? நட்பேது? எனவே,
வணங்கிய தலையும் கும்பிட்ட கைகளுமாய்
எனை இருத் துவாய் என்றும், கூடல சங்கம தேவா!

132

புண்ணிய பாவங்கள் நம்விருப்பம் காணீர்!
'ஐயா' எனில் சுவர்க்கம், 'எலே' எனில் நரகம்.
'தேவனே, திருவே, அடியவர்பேறே' எனும்
சொற்களில்
கைலாயம் அமைந்ததே, கூடல சங்கம தேவா!

133

யானை அவ்வழிச் சென்றது என்றால்
ஆடும் அவ்வழியில் சென்றது எனலாமோ?
சங்கத்தின் சரணருக்கு நானும் சமம் என்று
கூறுவதோ?
ஜங்கம பூசை செய்யும் சிவனடியார்க்கு நானும்
சரியாவேன்
என்னலும் ஆமோ? சொல்வாய், கூடல சங்கம
தேவா!

134

யாராயினுமென்?
ஸ்ரீ மகா தேவனை நினைபவனின் வாய்த்தாம் பூலம்
மெல்லுவேன்.
அவன்களைந் தெறிந்த ஆடையை அணிவேன்;
அவன் செருப்பைக்
காத்து உய்வேன், கூடல சங்கம தேவா!

135

யானே போலுள்ள பன்றி யானையாக லொல்லுமோ?
சீறும் நாகம் சேடனை ஒத்தாலும் சேடனாக

லொல்லுமோ?

நான்பக்த னானல் என்ன? கூடல சங்கம தேவனின்
நல்லடியார் ஆவேனோ?

136

விரும்புவன பேசுவர், வெண்ணெய் தடவியது போலே.
பகட்டனைப் போல அடியவன் தன்னைப் புகழ்வ

துண்டோ?

கூடல சங்கமனின் பிரசாதத் தாலே வாழ்வதன்றித்
தன்னை மறப்பனோ தான்!

137

மூங்கில் இருக்கையாம்; மூங்கில் குடையாம்;
மூங்கில் கோவில், குடிசை யாவதும் உண்டு.

மூங்கிலில் எல்லாச் செல்வங்களு முண்டாம்.

மூங்கிலென வளையாதவரை விரும்பான், கூடல
சங்கம தேவன்.

138

ஐயா!

நான் நின் வீரரில் வீரனேன்.

நான் நின் அடியரில் அடியனேன்.

நான் நின் ஏவலர்க்கு ஏவலன்.

கூடல சங்கமன் அடியார்க் கெல்லாம்

சங்கமன் அடியனும் வசவனின் விண்ணப்பம்:

உங்கள் திருக் கூட்டத்தில் சேர எனக்கருள் புரியுங்க
ளையா!

139

‘எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? நலமா?’ என்று கேட்டால்
 உங்கள் செல்வம் சிதறி விடுமா?
 ‘அமருங்கள்’ என்றால் நிலம் பாழாகுமோ?
 வந்தவரோடு உடன்பேசினால் தலையும் வயிறும்
 வெடிக்குமோ?
 ஏதும் தாராவிடினும் குணமில்லா திருப்பின்
 அவர்மூக்கை அறுத்தெறியாதிருப்பனோ, கூடல
 சங்கம தேவன்?

140

காணும் பக்தரை யெல்லாம் வணங்குபவனே பக்தன்.
 இனிமையாய்ப் பேசுவதே செபமாம்.
 இனிமையாய்ப் பேசுவதே தவமாம்.
 பணிவும் இனிமையும் சதாசிவன் விரும்புவன.
 இவையல்ல வற்றை விரும்பான் கூடல சங்கமன்.

5

நேர்மை — தன்னம்பிக்கை

141

உண்மையை உள்ளவா றுரைப்பவன்; நடுநிலைமை
பிறழாதவன் அல்ல நான்.
சரணன் யார்க்குமஞ்சான்; உலக விரோதியாம்
கூடல சங்கமன் திருவருளில் தோய்ந்திருக் கையால்.

142

வேண்டும், சரணனுக்குப் 'பிறர்பொருள் வேண்டேன்'
என்ற பெருமை;
வேண்டும், சரணனுக்குப் 'பிறர்மனை வேண்டேன்'
என்ற பேராண்மை;
வேண்டும், சரணனுக்குப் 'பிறதெய்வம் தொழேன்'
என்ற பிடிவாதம்;
வேண்டும், சரணனுக்கு 'இலிங்க-ஜங்கமம் ஒன்றே'
என்ற பிடிவாதம்;
வேண்டும் சரணனுக்குப் 'பிரசாதம் நிலையானது' என்ற
பிடிவாதம்.
பிடிவாதம் இல்லாதவரை விரும்பான் கூடல சங்கம
தேவன்.

143

ஊரின் அருகே பால்பெருகிப் புரண்டோ டும்போது
பாலுக்கென முரட்டுப் பசுவை நான் ஏன் நாடுவேன்?
வெட்கம் கெடுவனோ? நாண மிழப்பனோ?
கூடல சங்கம தேவனின் குறையாச் செல்வமிருக்க
விஜ்ஜாளனின் கருவூலத் துக்காசைப் படுவனோ நான்?

144

காண்ப வற்றை யெல்லாம் என்மனம் விரும்புவ தில்லை;
பார்த்த வற்றை மீண்டும் பார்க்கநான் விரும்புவ
தில்லை;
உண்மையே பேசும் என்நா. கூடல சங்கம தேவா!
உன்னடியார் செல்லும் நெறி இதுவே; ஐயா!

145

உடைந்த பாணையும் என்வீட்டில் இல்லாது செய்வாய்.
கொடு தேவா! என் கையில் சிறு துரும்பே.

‘ம்ருட தேவா, நின்தஞ்சம்’ என்று பிச்சைக்குப்
போனால், அங்கே
‘நட, தேவா’ என்றே கூறிடச் செய், கூடல சங்கம
தேவா!

146

திங்களின் குளிர்ச்சியில் வளர்ந்த உடலுக்கு
நிலவொளி தேடும் வேட்கை ஏனே?

சரணர் கூட்டத்திலிருந்துகொண்டே சிவனை
வேண்டும் ஆசை ஏன்?
கூடல சங்கமனின் சரணர் ‘நீ எம்மவன்’ என்றாற்
போதாதோ?

147

தீயவன் ஒருவன் அடைக்கலம் தந்தால்
ஆசையோ டவன்பாது காப்பில் இராதே.
சக்கிலி யனாயினும் சிவனடியான் எனில் அவன்

காவலில்

அடிமையாய் இருப்பதுமேல், ஐயா.

ஆளாய் இருப்பது மேல், ஐயா.

காட்டுக் கீரை தந்து ஓட்டில் வறுத்த தாயினும்
கூடல சங்கமன் சரணர் தந்தது அமுதமாம், ஐயா!

148

பசிக்கொடுமை யாலோ வாய்ச்சுவைக் காகவோ
விரும்பி உண்டேனானால் நான் நின் னடியார்

மகனல்லேன்.

நின்னை நம்பிய பக்தரை நான்வேண்டு வேனலேன்.

அவர் உண் டெஞ்சியதை உண்பேன்; கூறியவாறே
கூறுவேன்.
என் தலைவன் கூடல சங்கம தேவன் விரும்பாதவரை
நான் பாரேன்; ஈதுன் திருவடி மீதாணை!

149

பொன்னோ, ஆடையோ, பிறவோ
இன்றுநாளைக் கென்று விரும்பி வைத்துக் கொண்
டிருந்தால்
உன்மீதாணை; உன்பழ வடியார் மீதாணை.
உன்னடி யார்க்குத் தொண்டு புரிவ தல்லது
வேறென் றறியேன், கூடல சங்கம தேவா!

150

வேட்கையில் பிறந்த உயிர் வேட்கையைப் பயின்று
புண்ணியம் விரும்பினும் பிறவி தவறுவதிலை.
பிச்சை யேற்கப் பிறந்தவன் பிச்சை யேற்கவே
வேண்டும்.
வேசை மகனுக்கு நற்குணம், நல்லவரைப் பிடிக்குமோ?
இறைவன் வரவும் மனம்விரிந்த சரணரும்
கேட்டால் கிடைக்கும் பொருள்களோ, கூடல சங்கம
தேவா?

151

புற்றின்மேல் கயிற்றைத் தொட்டாலும் சாவார்,
உறுதியற்ற நெஞ்சினர்;
புற்றரவு தீண்டினும் இறப்பதிலை, உறுதி கொண்ட
நெஞ்சினர்.
உறுதி யின்மைக்குக் கிட்டும் பயன்
கார்க்கோ டகநஞ்சே, கூடல சங்கம தேவா!

152

இன்பம் வரின்இது புண்ணியத் தின்பயன் என்பே
னலேன்.

துன்பம் வரின்இது பாவத் தின்பயன் என்பே
னலேன்.

இன்ப துன்பம்நீ தந்தவை என்பே னலேன்.
கன்மத் துக்குச் செய்பவனே காரணம் என்பே
னலேன்.

அகந்தை யால்நான் 'அடைக்கலம்' என்பே னலேன்.
கூடல சங்கம தேவா! நின்னரு ளால்நான்
உலக வாழ்க்கையைக் கடப்பேன், ஐயா!

153

நீதந்த மனத்தை நான்அஞ்ச வதில்லை,
மனம் சிவனருளில் தஞ்சம் புகுவதால்.
நீதந்த செல்வத்தை நான்அஞ்ச வதில்லை,
செல்வம் தாய்தந்தை மனைவி மகனுக்குச் சேராததால்.
நீதந்த உடலை நான்அஞ்ச வதில்லை,
உடல் தியாகப் பொருளாய் நாளும் பிரசாதம்
துய்ப்பதால்.

இவையே காரணமாய், வீரமும் துணிவும் மிக்கவனாய்
யாருக்கும் அஞ்சேன், கூடல சங்கம தேவா!

154

பணமும் பண்டமும் பாழான போது,
மனம் அஞ்சிய போது, சித்தம் கலங்கியபோது,
உடல் அழியும் போது, உணர்ச்சி சலிக்கும்போது,
நினைதாணை, நின்னடி யர்மீதாணை!
உடல், மனம், செல்வத்தைக் கரைத்துப் பார்க்கும்
உடையவன் நீயே, கூடல சங்கம தேவா!
உயிரை உய்விப்பாய் எனில் கலங்குவ தேனோ, ஐயா!

நேர்மை — தன்னம்பிக்கை

79

155

கடவுள் நல்லவன் என்று மகிழ்ந்து போகாதே!
 அமுனிப் பவனும் நகுனிப் பவனும் நல்லவன் ஆவனோ?
 தாங்க இயலாத துன்பம் தருபவனும் நல்லவனோ?
 துன்பத் துக்குத் தொய்யாமல், துளங்காமல்
 அடிமை செய்தால், தானே அருளுவான் கூடல
 சங்கம தேவன்!

156

இவ்வுலகின் நாவலந் தீவில் ஒன்பான் பிரிவு களுண்டு.
 இரண்டு வகையாம் மொழிக ளுண்டு—
 'கொல்வேன்' எனும் மொழி விண்ணவ ருடையது.
 'வெல்வேன்' எனும் மொழி மண்ணில் அடியார் மொழி.
 'உண்மை' யெனும் கூர்வாள் கொண்டே அடியவர்
 வென்றனர் காணாய், கூடல சங்கம தேவா!

157

எத்துணை யெத்துணைத் துன்பம் மோதினும்
 எட்டுணை யேனும் உறுதி இழந்திடேன் நான்.
 என்னைப் பொடித்தாலும், நரம்பை யறுத்தாலும்
 குடலைப் பறித்தாலும், உறுதி இழந்திடேன் நான்.
 தலை கொய்து முண்டம் தரையில் வீழ்ந்தாலும்
 'கூடல சங்கமா, சரணம்' என்றே கூறும்என் நாவே!

158

ஆயுள் தீர்ந்தா லன்றி மரண மில்லை.
 கூறிய சொல்தவ நின்அல்லது வறுமை யில்லை.
 எனவே, அஞ்சவ தேனோ, உலகவர் பழிக்கு?
 கூடல சங்கம தேவா, அஞ்சவ தேனோ, நின்ஆளாய
 பின்னும்!

159

என்சொல்லைத் தவருகக் கொண்டு ஆராவாரம்
செய்யட்டும்.
பிறந்த குழந்தைகளை ஒன்பது துண்டுகளாக்கிக்
கொல்லட்டும்.
என்மனைவியை என்கண் ணெதிரிலே கூடிக் கொள்
ளட்டும்.

— இவை மூன்றும் புறத்தன.

இவை போதா வெனவென் மேல் வரட்டும்.

என்னுடலைத்
துண்டு துண்டாக வெட்டட்டும்; கழுவில் ஏற்றட்டும்.
கொடுவாட்கள் பற்பலவாய்த் துணிக்கட்டும்.
பின்னும் இலிங்க பூசை செய்வேன்; சங்கம பூசை
செய்வேன்.

பிரசாதம் தவற விடேன்; இவ்வென் மொழிகள்
சிறிது பொய்த்தாலும் என்முகக் கறுப்பாய், கூடல
சங்கம தேவா!

160

அஞ்சினால் ஆகாது; அழுங்கினால் ஆகாது;
வைரக் கூட்டினுள் இருந்தால் ஆகாது;
தப்புமோ தலையெழுத் தே!
அன்பு செய்தாலும் ஆகாது, காணீர்.
அறிவிழந்து மனங்கலங்கினால் வருவது தப்பாது,
கூடல சங்கம தேவா!

161

உடல் துன்பத் துக்கஞ்சிக் 'காவாய்' என வேண்
டேன்.

வயிற்றுப் பாட்டுக் கஞ்சி 'ஈவாய்' என வேண்டேன்.

'மனமெவ்வாறோ அமைவதும் அவ்வாறே!'

வறுமை வரட்டும், செல்வம் வரட்டும்.

'வேண்டும்', 'வேண்டா' வென மாட்டேன்;

உன்னை மறவேன்; மனிதரை வேண்டேன்.

ஆணை, உனதாணை, கூடல சங்கம தேவா!

நேர்மை — தன்னம்பிக்கை

81

162

பொருளில் இச்சையும் உயிரில் ஆசையும் அற்றார்
மிகச் சிலர்.
செல்வம் தானே தேடிவரின் 'வேண்டா' என்பாரிலை.
மரணம் மேற்படின் பொய்கூறத் தயங்கு வாரிலை.
இச்சையின்மையும் அச்ச மின்மையும்
கூடல சங்கம தேவா! நீமெச்சிய அடியார்க் கல்ல
தில்லை.

163

பணத்துக்கு மனம் பணய மானால் எனன்?
மனத்துக்குப் பணம் பணய மானால் என்ன?
உடல் மனம் பணம்- இவற்றை மீறிப் பேசுபவ
ருண்டோ?
உண்டெனில் அவர் எல்லைகடந்தவர், உண்மை
யன்பர்.

உடல் மனம் பணம்- அறுத்தவ னையே
மெச்சுவான் கூடல சங்கம தேவன்.

164

பல்வேறு பிறவிகளில் வந்து பிறந்து வருந்துவதோ,
ஐயா?
இரண்டில் ஒன்றால் அல்லது வருத்தம் தீராது.
தெருவில் கிடக்கும் குழந்தையைப் பெற்ற தாய்
நெருங்கி
எடுத்ததைப் போலவாம்; என்னை இந்நரகத்
திலிட்டார்

யாரென நானறிவேன். கூடல சங்கம தேவா,
இதில்நின் பங்கென்னவோ நானறியேன்!
இலிங்க-ஜங்கமர் அடிபணிந்து உய்ந்தேன், ஐயா!

165

தற்பெருமை பேசா விடிவென்?

வந்து தீண்டுவதற்கு அஞ்சாதிருப்பதேன்?

மோதிப் பார்த்தல்லது விடேன், விடில் மானம்

போமென.

கூடல சங்கம தேவா, எந்தோல்வி நின்னதே யாம்!

166

யார் சினந்து நம்மை என்ன செய்வார்கள்?

ஊர் சினந்து நம்மை என்ன செய்யும்?

நம்பெண்ணுக்குப் பிள்ளை தரவேண்டா.

நம்நாய்க்குச் சோறிட வேண்டா.

யானைமேற் செல்பவனை நாய்கடிக்க லொல்லுமோ,

நம்மை, நமது கூடல சங்கமன் துணையுள்ளவரை?

167

நானை வருவது இன்றே வரட்டும்.

இன்று வருவது இன்னே வரட்டும்.

இதற்குயார் அஞ்சுவார்கள்? இதற்கு யார் அழுங்கு

வார்கள்?

‘பிறந்தோ ரெல்லாம் இறப்பது உறுதி’ என்றவாறு,

நம்கூடல சங்கம தேவன் எழுதிய எழுத்தைத் தப்ப

இயலுமோ?

அரியயன் ஆகியவர் களுக்கும் ஆகாது!

261

262

263

6

தூய நடை — பேச்சு

168

தீமையிற் செல்லாது, தீமை கூறுது, பிறரை வருத்தா
 திருந்தால்
 என்ன செய்யான் இறைவன்? என்ன தான் தர
 மாட்டான்?
 நம்பிய சிவபக் தனுக்கு யாதும் தருவான்.
 இதுவே உயர்வு, கூடல சங்கம தேவா!

169

நற்பக்தி மொழிகளை இசைப்பேன்; கூறியவாறு
 நடப்பேன்.
 நடையில் பேச்சை நிறைவேற் றுவேன்.
 என்நடை பேச்சுக்களைத் தூக்கும் தராசு உன்கையில்.
 அரைக் குன்றிமணி குறைவா யிருந்தால்
 என்னை நீரில் ஆழ்த்தி விட்டு நீசென்று விடுவாய்,
 கூடல சங்கம தேவா!

170

நன்னெறி நற்பக்தி யிலாதவரை நான்விரும் பேன்,
 ஐயா!
 அவர்பூசை வீணும். நிலத்துக்குச் சுமையாய், நாள்
 தொறும்
 பிராயச் சித்தம் செய்பவரை விரும்புவதில்லை, கூடல
 சங்கம தேவன்.

171

கொடிய தீமொழி, வஞ்சகம் விடாதவரை
 ஆசை அடங்கு வதில்லை; கோபம் தொலைவதில்லை.
 நீ யெங்கே, சிவனெங்கே? பித்தனே, போ!
 பிறவியெனும்இருள் நீங்கும் வரை
 நீயெங்கே, கூடல சங்கம னெங்கே, பித்தனே?

172

காம மேனோ, சிவபக் தனுக்கு?
 கோப மேனோ, அடியார்க் கடியவனுக்கு?
 பேராசை யேனோ, பக்தியின் பயனை நாடுபவனுக்கு?
 மோக மேனோ, அருள்தேடிச் செல்வோனுக்கு?
 ஆணவம் பொருமை உள்ளவர்க்கு உள்ளத் தூய்மை
 யேது?
 மனநிறைவுடையவர் மனத்துள்ளான் எம்கூடல
 சங்கம தேவன்!

173

அங்கு மிங்கும் அலையாது முடவனுக்குவாய், எந்தாய்!
 சுற்றிச் சுழன்று காணாது குருடனுக்குவாய், எந்தாய்!
 வேறென்றைக் கேளாது செவிடனுக்குவாய், எந்தாய்!
 உன்னடியார் திருவடியல்லது பிறவற்றில் ஈடுபடாமல்,
 கூடல சங்கம தேவா!

174

அருளற்ற அறம் எத்தகையது?
 அருள்வேண்டும் அனைத்துயிர் களிதத்தும்.
 அருளே அறத்தின் ஆணி வேராம்.
 அருளற் றுரை விரும்பான் கூடல சங்கம தேவன்.

175

பாய்ந்து வரும் பாம்புக் கஞ்சேன்; தீயின் நாவுக்
 கஞ்சேன்.
 கூர்வாள் முனைக்கு மஞ்சேன்; ஆயினும்
 ஒன்றுக் கஞ்சவேன்; ஒன்றுக்கு நடுங்குவேன்.
 பிறன்மனை, பிறன்பொருள் எனும் சூதுக் கஞ்சவேன்.
 முன்பு, அச்சமற்ற இராவணன் என்ன வானான்?
 அஞ்சவேன், ஐயா, கூடல சங்கம தேவா!

176

கூடாது, கூடாது, பக்தனுக்குப் பிறன்மனை,
பிறன்பொருள்.
கூடாது, கூடாது, காமுகனுக்குப் பசுபதியின்
நோன்பு.
கூடாது, கூடாது, பிறவிக் கடலிற் சுழல்பவனுக்குக்
கூடல சங்கம தேவனின் பிரசாதம் கூடாது.

177

துறையில் நீராடும் அண்ணன் மாரே! துறையில்
நீராடும் தலைவர்களே!
துறக்க வேண்டும்! துறக்க வேண்டும்!
பிறன்மனை கூடல் துறக்க வேண்டும்!
இவை துறக்காது போய்த் துறையில் முழுகினால்
புண்ணியத் துறையும் வற்றிப்போம், கூடல சங்கம
தேவா!

178

இறைவனும் அடியவரும் ஒன்றென் றறிந்தபின்
அவர்மனை வியரும் இறைவனில் வீற்றிருப்பர்.
அங்கும் திருக்கூட்டம், இங்கும் திருக் கூட்டம்.
சௌடேச வரியிலும் திருக்கூட்டம்.
தாயெனும் நினைவு மறந்து தழுவினால்
அவர் தலையையே கொள்வான் கூடல சங்கம
தேவன்.

179

ஆடிப்பாடிக் குறைவேண் டாதே; நன்மை செய்துபின்
மனங்கலங் காதே; வருந்தாதே, நெஞ்சே!
இறைவனைக் கூடிப் பின்பிரி யாதே; இரப்போர்க்
கில்லையெனாதே!
ஊர்வம்பு வேண்டா. தாழ்ந்து பணிந்து, முன்தாளை
விரித்துக்
காக்கவேண்டுவாய், கூடல சங்கமன் சரணரை.

180

கொல்லேன், ஐயா, உயிர்களை; மெல்லேன், ஐயா,
வாய்ச்சுவைக்காக.

கொள்ளேன், ஐயா, பிறன்மனை மேலாசை.

பின்பும் துன்ப முண்டென்பதை அறிவேன், ஐயா.

பெரும்பானைக்கும் வாய்ஒன்றாவது போல், மனத்தை
ஒருநிலையாக்கி

நில்லென்று நிறுத்துவாய், கூடல சங்கம தேவா!

181

உழுது பயிரிடும் பாமர னாயினுமென்?

உடலும் உள்ளமும் உழைத்துப் பொருள்தேடி

அடியவர்க் களிக்கும் புண்ணிய மூர்த்தியின்

திருவடியைக் காட்டுவாய் எனக்கு.

அவர்உடல் தூய்மை; உள்ளம் தூய்மை.

அவருக்கு வழிகாட்டியவரே உயர்ந்தருரு.

அத்தகைய அடியரின் வீடே கயிலாயம்.

அவ்வீட்டில் இலிங்க பூசைசெயும் ஜங்கமனே

உலகைக் காப்பவன்.

இத்தகைய வர்களை முற்றும் நம்பி

‘அடியேன் வணக்கம்’ என்பேன், ஐயா, கூடல சங்கம
தேவா!

182

காலையில் எழுந்து கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டே

என்னுடல் என்பொருள் என்மனை மக்களுக் கெனவே

உழைக்கத் தொடங்கியிருந்தால் என்மனமே சாட்சி.

‘இருக்கை உறக்கம் வாகனம் கூட்டம்

உடனுண்ணல்,

முதலியவற்றில் தன்னலம் நாடுபவன் நாகில்

உழல்வான்’

எனும் மறைமொழியை வசவண்ணன் பயில்கிருன்
என்பர்.

‘சிவநெறி பயிலாத விஜ்ஜாளனின் கீழமர்ந்து,
அவனாணை

தலைமேல் நான் தாங்குகிறேன்’ என்று அடியவர்
கூறுவர்.

அவர்களுக்கு விடைகூறுவேன் என்கூட லன்னையே.

புலையர் வீட்டிலும் ஆளாய் உழைத்து

நாட்கூலி பெற்றுவது உன்னடியர்க் காகப்

பாடுபடு வதல்லது என்னுடல் தேவைக்கெனப்

பாடுபட்டால்

என் தலை தருவேன் அபராதமாய்க் கூடல சங்கம

தேவா!

183

குருபூசை செய்வே னென்று தொடங்குவேன்.

இலிங்க பூசைக் கென்று செயல்மேற் கொள்வேன்.

ஐங்கமர் பணிக்கென்று தொண்டு புரிவேன்.

எவ்வெச் செயல்நான் செய்தாலும்

அச்செய லின்பயன் தருபவன் நியேயென

நானறிவேன்.

நீ தந்த செல்வம் நினக்கல்லது வேறுசெயலுக்

காக்கேன்.

நின்னுடைமை நினக்கே யாக்குவேன்; நின்னாணையிது.

கூடல சங்கம தேவா.

184

உழைத்து அடியார்க் கூட்டும் அன்பரைக் கண்டால்

புறையல் கண்டெ டுத்தது போலாகும்.

திருவடி நீர்ப்பிர சாதம் கொண்டுஉயிர் வாழும்

உத்தமரைக் கண்டால் போன உயிர்மீண்டது
போலாம்..

பிறர்மனை சென்று தம்வயிறு நிரப்பாத
நல்லடியரைக் கண்டால் அவரே கூடல சங்கம
தேவனென் றுறுதியாய் உரைப்பேன் நான்!

185

பேச்சில் உயர்ந்து ஒழுக்கத்தில் தாழ்ந்தால்
கையிலிட்ட இலிங்கமே கருநாக மாறும்.
பேச்சிலும் கூடாது; நடையிலும் கூடாது.
இலிங்க தேவனே சாட்சி, ஐயா!
ஏழையின் கோபம் அவன்வயிற் றிலடித்த தொக்கும்.
பிறவி யருது, காண், கூடல சங்கம தேவா!

186

பேச்சு முத்துமாலே போல்குளிர்ந்து இருக்க
வேண்டும்..
பேச்சு மாணிக்க ஒளிபோல் விளங்க வேண்டும்.
பேச்சு பளிங்கு போலத் தூய்மையாய் இருக்க
வேண்டும்..
பேச்சை இறைவன் மெச்சி 'ஆம் ஆம்' எனல்
வேண்டும்..

பேச்சுக் கேற்ப நடவா திருந்தால்
விரும்புவ னோளம் கூடல சங்கம தேவன்?

187

மாரி - மகமாயி என்பவை வேறில்லை, காணீர்,
மாரி என்பதென்ன? கண்கள் தவருகப் பார்த்தால்,
மாரி..
நாக்கு, தவருகப் பேசினால் அது மகமாயி.
நம்கூடல சங்கம தேவனின் நினைவுமறந்தால் அது
மாரியாம்..

188

ஆண்டான் அடிமை உறவு தொடர வேண்டினால்
உண்மை பேசுதல், பேசிய வாறு ஒழுகுதலும் வேண்டும்.
பேசிய பிறகு பொய்த்தல், நடையில் தவறுதல்
உடைய மனிதரை விரும்பான் கூடல சங்கம தேவன்.

189

பேச்சில்லை, மொழியில்லை-ஏன்கோபிக் கிறீர்கள்?
பேசின் கைகள் செயல்புரிய வேண்டுமென்பதை
அறிவீர்.
பேச்சுத் தவறிய பிறகு உயிர் வாழ்தல் கூடாது.
கூடல சங்கம தேவா! பேச்சாலேயே வாழ்வு
நரகமாம்.

190

கரவற்ற பக்தி, வஞ்சனையற்ற உள்ளம் உடையவனைக்
காட்டுவாய்.
உடல்தூய்மை மனத்தூய்மை கொண்டவரைக்
காட்டுவாய்.
இப்படிச் சிவலிங்கத் தோடு ஒன்றி யவரைக் காட்டி
வாழச் செய்வாய், கூடல சங்கம தேவா!

191

பூசனையில் 'என்னை' நினைந்து பூசைசெய் தேனாயின்,
அடியார்க்கு அளிக்கும்போது 'என்னை' நினைந்து
அளித்தே னாயின்,
அளிக்கும்போது சுவைக்காசைப்பட்டுச் சிறிது
ருசிபார்த்தேனாயின்
அன்றே உனக்குத் துரோகம் இழைத்தவ னாவேன்;
பூசையிலும் அடியார்க்கு அருத்துவதிலும் தூய்மை
கெட்ட
அன்றே என்மூக்கை யறுப்பாய், கூடலசங்கம தேவா!

192

பக்தன் பொறுமை பூண்டிருக்க வேண்டும்.
 தன்னிடம் வந்தவரொடு உண்மை புகல வேண்டும்.
 இரக்கத் தோடு இன்மொழி பேச வேண்டும்.
 இலிங்க, ஜங்கமரில் குறை, நிந்தை கூறலாகாது.
 எல்லா உயிரையும் தன்னைப்போல் நினைக்க வேண்டும்!
 உடல்பொரு ளாவி குருலிங்க ஜங்கமர்க்கு வழங்க
 வேண்டும்.

தகவிலார்க்குத் தாரா திருக்க வேண்டும்.
 பொறிவாயில்களைத் தன்வசத்தில் இருத்த வேண்டும்.
 இதுவே முதலில் செய்ய வேண்டிய தூய்மை, காணீர்.
 இலிங்க பூசனை செய்து பிரசாதம் பெறுவதற்கு
 எனக்கு இதுவே வழி, காண், கூடல சங்கம தேவா!

193

தேவ ருலகம் மண்ணுலகம் என்று வேறே உண்டோ?
 இவ்வுல கிலேயே உண்டு எண்ணற்ற உலகங்கள்.
 சிவநெறியே சிவலோகம், ஐயா.
 அடியவர் இருக்குமிடமே தேவ ருலகம்.
 அடியவர் வீட்டு முற்றமே காசி.
 உடலுழைப்பே கயிலாயம்.
 இதுவே உண்மை, கூடல சங்கம தேவா.

194

தேவ ருலகம் மண்ணுலகம் வேறல்ல, காணீர்!
 உண்மை மொழிவதே தேவருலகம்; பொய்புகல்வதே
 மண்ணுலகம்.
 தூநெறியே சொர்க்கம்; தீநெறியே நகரம்.
 இதற்குச் சான்றுநீயே, கூடல சங்கம தேவா!

195

நடையில் நன்மை, பேச்சில் நன்மை; எங்கு
 நோக்கினும்
 நலமன்றி வேறில்லை; அன்பர் இடையிலும் நலமே.
 பழவடியார் இடையிலும் சென்னன்.
 சுவைபார்த்துக் 'கூழ் நன்றியிருக்கிறது;
 கூடல சங்கம தேவர்க்கு வேண்டும்' என்று
 எடுத்து வைத்தான் எம் சென்(னைய)ன்.

7

குலம் — சீலம்

196

கொல்பவனே சக்கிலியன்; புன்புலால் தின்பவனே
புலையன்.

குலமேதோ? அவர்கள் குலமேதோ?

‘எல்லா வுயிர்க்கும் இன்பமே ஆக!’ எனவேண்டும்
எங்கள்

கூடல சங்கமன் அடியரே நற்குலத் தோர்.

197

தந்தையோ எங்கள் மாதர சென்னையன்.

பாட்டன் எங்கள் டோஹர கக்கையன்.

சிற்றப்பன் எங்கள் நெம்மையன், காணீர்!

அண்ணன் எங்கள் கின்னர பொம்மையன்.

இவ்வாறிருந்தும் என்னை ஏன் அறியத் தவறினாய்,
கூடல சங்கம தேவா?

198

இலிங்கம் உள்ள இடத்தில் தீட்டுண்டோ?

ஜங்கமன் உள்ள இடத்தில் குலமுண்டோ?

பிரசாதம் உள்ள இடத்தில் எச்சிலுண்டோ?

தூய்மை யற்ற சொற்களைக் கூறும் தீட்டே பாதகம்;

தீமையற்றநிலை, ஒன்றியநிலை, மனமொழிமெய்

உறுதிப்பாடு

இவை, கூடல சங்கம தேவா, நின்னடியார்க் கல்ல

தில்லை.

199

சிவனடியான் சண்டாள னானால் என்ன? அவனே

நற்குலத்தான்.

நம்பியும் நம்பா திருப்பவன் சந்தேகி, காண்.

இலிங்கம் தரித்தால் என்? தொட்டால் என்?

மோந்தால் என்ன

பயன், மனம்ஈடு படாதவரையில்?

எண்ணம் தூய்மை இன்றெனில் பக்திநிலைகொள்ளாது;
கூடல சங்கம தேவன் விரும்பி னுலன்றி இது நடப்ப
தில்லை.

200

இறைவனொடு பக்தன் வீட்டுக்கு வருகையில்
‘தொல்லை’ என்றுநான்
சலிப்படைந்தால் உன்னுணை, உன்பழ வடியாராணை.
என்தலையே தருவேன்; தலையே தருவேன், கூடல
சங்கம தேவா!
பக்தர்கள் குலம்பற்றிச் சிந்தித்தால் உன்தேவி
மீதாணை!

201

வேலைக்காரி மகனாயினும் வேசி மகனாயினும்
சிவதீட்சை யானபிறகு சிவனென்றே வணங்குங்கள்;
பூசியுங்கள்.
திருவடிநீர் பிரசாதம் அவரிடமிருந்து பெறுவதே
பொருத்தம்
இவ்வா றன்றிப் புறக்கணிப் பவர்க்குப்
பஞ்சமா பாதக நரகம், காணாய், கூடல சங்கம தேவா!

202

கணவன் சிவபெருமானுக் கடியான், மனைவி மாரி-
மகமாயி அடியாள்;
கணவன் ஏற்பது திருவடிநீர் - பிரசாதம், மனைவி
ஏற்பது கள் - மாமிசம்.
உடல் - மனம் தூய்மை யற்றவரின் பக்தி
கட்குடத்தை வெளியே துடைத்தது போலாம், கூடல
சங்கம தேவா!

203

உரியவன் இல்லாத வீட்டில் தெருநாய் நுழைந்தது
போல

நீ இல்லாத வீட்டில் நான் நுழையேன், ஐயா!

சண்டாளனாயினும், கூடல சங்கமர,

நீ வாழும் வீட்டவனே நற்குலத் தானாவன்.

204

உண்பதிலும் உடுப்பதிலும் நெறியழிந்த தென்பார்கள்;
கொள்வினை கொடுப்பனை என்றால் குலம்பார்ப் பார்கள்.

இவர்களை நான் எப்படி ஐயா உன்பக்த ரென்பேன்?

இவர்களை நான் எப்படி ஐயா சிறந்தவர்க ளென்பேன்?

கூடல சங்கம தேவா, கேளாய், இது, மாத விடாய்

உடையாள் நன்னீரில் குளித்தது போலாம்.

205

உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தேன் என்னும்

பெருஞ்சுமையை என்மீது சுமத்தா திருப்பாய், ஐயா!

கக்கையன் தான்சேர்த்ததைத் தரமாட்டான், ஐயா!

தாசையன் சிவதானத்தை இறைக்க மாட்டான்.

மதிப்புக் குரிய சென்னையன் யாை யும் மன்னிக்க

மாட்டான்.

பெருமைமிகு கூடல சங்கம தேவா! சிவா, அபயம்!

சிவா, அபயம்!

206

டோஹர கக்கையன் தந்தையாய், சென்னையன்

முப்பாட்ட னானால்

உய்யாது ஒழிவெனோ, நான்? பின்னும்

சண்டாளரிடமும்

பக்தி, நற்குணம் அறிந்து கொள்வேன்;

உயர்குலத் தில்பிறந் தேன், நான்

எனக்கிது விதியோ, கூடல சங்கம தேவா?

207

புலையன் நன்னெறி யுடையவ னானால்
 அவன் அரு கிருந்து கொள்வது நல்ல தையா.
 நெறிதவருது 'சிவா,நின் அடைக்கலம்' என்பீரையா.
 நெறிதவற வேண்டாம்; 'சிவா,நின் அடைக்கலம்'
 என்பீர்.

நமது கூடல சங்கமன் பெருமனையுள்
 செம்மார்ச் சென்னையன் ஒருவனே நன்னெறி
 நிற்பவனையா!

208

நீர்கண்ட இடத்தில் மூழ்கு வீர்கள்.
 மரங்கண்ட இடத்தில் சுற்றிவரு வீர்கள்.
 வற்றும் நீரும் உலரும் மரமும்
 நம்புபவர்கள் நின்னை எவ்வா றறிவார்கள்,
 கூடல சங்கம தேவா!

209

உறுமீன் வருமளவும் வாடும் கொக்கைப் போலே
 நீர்க்கரை நின்று மூக்கைப் பிடித்து, தியானம்
 செய்வீர்கள்;

தலைவிரித்து நின்று முணுமுணுத்த படியே
 கண்மூடி விரலை எண்ணுவீர்கள்.
 உங்கள் விரலில் சுற்றிய தருப்பைப்புல்
 கூடல சங்கமனை யறியாமல் முறையிடு கின்றதாமால்!

210

பேடி விருதுகள் பூணுவதால் வீரனாவ தில்லை;
 உறையிலிருந்து வாள்ளடா விட்டால் உலகம்
 மெச்சுவதில்லை!

சல்லடம் அணிந்து 'வெற்றி பெறுவேன்' என்றுகூறிப்
 பின்வாங்கினால் சிவன்மெச் சுவதில்லை.
 அறியாத வார்க்கு நீர்ப்பாம்பு படமெடுத்துக் காட்டியது
 போலாம்,
 வெளிப்பூச் சாய்அமைந்த பக்தி, கூடல சங்கம தேவா!

211

நாள்பல அன்னத்தொடு வாழ்ந்தா லும்என்,
 நாரை தூய்மை யாக வல்லதோ?
 கற்பகத் தோடிருந்தாலும் வற்றல்மரம் தளிர்்த்துப்
 பயன்தருமோ?
 கங்கையினுள் பாறை ஆழ்ந்து கிடந்தாலும்

மிருதுவாய் மாற வல்லதோ?
 காசித் தலத்தில் நாய்வாழ்ந் தாலும்
 அதன் பால் பஞ்சாமிர்தம் ஒக்குமோ?
 தீர்த்தத்தில் கமுதை யிருந்தாலும், முனிவனாக
 முடியுமோ?

கலப்பாலில் கிடந்தாலும் கரித்துண்டு
 வெள்ளை யாவ துண்டோ?
 கூடல சங்கம தேவா! நின்னடியார் நடுவு ளிருந்தாலும்
 தீயவன் நல்லடி யானாவ துண்டோ?

212

இரக்கத் துக்குரிய ஆடே!
 எப்போது கொல்வார் களோ வென்றஞ்சி அழுகியாய்?
 அழு, கத்து, கதறு!
 வேதம் கற்றவர் முன், கதறி அழுவாய்.
 சாத்திரம் அறிந்தவர் முன், கதறி அழுவாய்.
 நீ அழுவ தற்குத் தக்கதைச் செய்வான் கூடல சங்கம
 தேவன்.

213

பல்வகை மணிபுனைந்து குதித்துக் கூத்தாடி
 பலவரிசை களில் திரு நீறணிந்து
 புறவேடப் பகட்டுக் கிடையில் குழைந்து மகிழ்ந்து
 உண்டு, வெற்றிலை கொண்டுபோவதல்ல, இறையன்பு.
 உடல்பொரு ளாவியை அர்ப்பணிக்கும் அவரையே
 விரும்புவான் கூடல சங்கம தேவன்.

214

பத்தாயிரம் பாடல்கள் பாடி, பொருள் சொல்வதில்
 பயனென்ன,
 இறைவனை அடையும் வழியை அறியாத வரையில்?
 கட்டிக் கொண்டாலென்; விட்டாலும் என்,

மனம் இலிங்கத்தை அடையாத வரையில்?
இலிங்கத் தைக்கண்டேன் அடைந்தேன் என்று கூறும்
வெட்டிப் பேச்சுப் பாதகரை விரும்பான்
எங்கள் கூடல சங்கம தேவனே.

215

நாக்கு உணர்ந்த சுவைக்கு மனமே சாட்சி,
போதாதோ, ஐயா?
பூக்காரனைக்கேட்டு மொட்டு மலர்வதில்லை;
ஆகம நெறியைக் காட்டுவது ஆசாரமோ, ஐயா?
நம்கூடல சங்கமனைக் கூடிய கூட்டத்தின் தன்மை
இவ்வா றென்று காட்டுவது ஆசாரமோ, ஐயா!

216

துவைதம் அத்துவைதம் ஒதி என்ன செய்வீர்கள்,
ஐயா?
எங்கள் சரணரைக் கண்டதும் தீப்பட்ட மெழுகுபோல்
உருகாத வரையில் ஒதுவதால் என்ன பயன்?
இலிங்கமும் ஜங்கமரும் ஒன்றென்பதை நம்பாத
வரையில் இவையோதுவதால் என்ன பயன்?
வெற்றுப் பேச்சால் பயனென், கூடல சங்கம தேவா?

217

கல்நாகத் தைக்கண்டால் 'பாலூற்று' என்பார்கள்.
விடநாகத் தைக்கண்டால் 'கொல்' என்பார்கள்.
உண்ணும் ஜங்கமன் வந்தால் 'நட' என்பார்கள்.
உண்ணாத இலிங்கத் துக்கோ 'உணவுபடை'
என்பார்கள்.
எம்கூடல சங்கமனின் சரணரைப் புறக்கணித்தால்
கல்மோதிய மண்கட்டி யென்றாவ ரையா.

218

கண்ணைமூடிக் கண்ணாடியைக் காட்டுவதுபோல்
 இரவு பகல் தூக்கம் போதாமல்
 விரலை எண்ணிப் பரமனை அடைவரோ? இதுவியப்
 பல்லவோ?
 மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு முத்தியை நாடும்
 வெட்கங் கெட்டவரை நான்என்ன வென்பேன்,
 கூடல சங்கம தேவா?

219

சட்டி அறிய வல்லதோ அவலின் சுவையை?
 குரங்கு அறியுமோ பஞ்சனை இன்பத்தை?
 சோலையில் அமர்ந்த காக்கை குயிலாக லொல்லுமோ,
 சொலாய்.
 தெளிநீர்க் கரையமர்ந்த மீன் கொத்தி அன்னமாத
 லாகுமோ,
 கூடல சங்கம தேவா?

220

ஆடுவதால் பயனென்? பாடுவதால் பயனென்?
 ஓதுவதால் பயனென்?
 மனமொழி மெய்களால் அடிமை பூனாத வரையில்?
 ஆடுமே மயில்! பாடுமே வீணை நரம்பு! ஓதுமே கிளி!
 பக்தி யில்லாதவரை விரும்பான் கூடல சங்கமதேவன்.

221

அளந்து அளந்து தளர்வார்களல்லது மரக்கால்
 தளர்வதுண்டோ?
 நடந்து நடந்து தளர்வார்களல்லது பாதை
 தளர்வதுண்டோ?

பயிற்சி செய்வார் தளர்வார்களல்லது கோல்
 தளர்வதுண்டோ?
 உண்மை யறியாத பக்தன் தளர்வதல்லது இறைவன்
 தளர்வதுண்டோ?
 இவைஅர சனறியாத வெற்றுப் பணிகளாம், கூடல
 சங்கம தேவா!

222

உடலை வருத்தி, மனத்தை ஒடுக்கி
 உன்பாதம் பற்றிய வருளரோ?
 இவ்வாறு கூறலாமா, கூடல சங்கம தேவா?
 சிவபக்தரின்துன்பமே சிவனின் துன்பமாம்.

223

படைக்கலம் துறந்தவனுக்கு வீரப் பேச்சு ஏனோ?
 இலிங்கம் துறந்தவனுக்கு நற்பேச்சு ஏனோ?
 கணவன்-தாலி யற்றவனுக்கு மங்கலப்
 பொட்டெதற்கு?
 உண்மை யில்லாதவனுக்கு நித்திய பூசை எதற்கு?
 கருத்தனே! உன்னிடம் விருப்பமில்லாதவனுக்கு
 அடியார் எதற்கு?
 கூடல சங்கம தேவா! உனைஏற்றுக்கொள்ளாத
 வனுக்குச் சிவநெறிப் பேச்சு ஏனோ?

224

உடல்பொரு ளாவியைத் தாராது பற்றிக்கொண்டு
 வாய்ப்பந்தல் போடுவீர்காள், கேளீர்!
 தலையற்ற கணை வீணுவதல்லது குறியைத் தாக்குமோ?
 மாயை, பாசம், அகந்தை விடாதவரையில்
 உங்களை விரும்புவனோ கூடல சங்கம தேவன்?

225

யானை ஏறிப் போகும் அண்ணன்மாரே!
 குதிரை ஏறிப் போகும் அண்ணன்மாரே!
 குங்குமம் கஸ்தூரி பூசிக்கொண்டு போவோரே!
 உண்மையின் இருப்பை அறியாது போனீர்க
 ளல்லவோ!
 நற்குணம் என்னும் பழத்தை விதைத்து விளைக்காது
 போனீர்களல்லவோ!

அகந்தை யென்னும் பொய்யாம் யானை ஏறி
 விதிக்கு இலக்காய்ப் போனீர்க ளல்லவோ!
 நமது கூடல சங்கம தேவனை யறியாமல்
 நரகத் துக்குணவாய் ஆவீர்க ளல்லவோ!

226

நல்லாடை புனைந்து பெருமைக் குரியனாய் வந்த
 ஜங்கமன் சிறந்தவனென்றும்
 கந்தல் அணிந்து வந்த ஜங்கமன் இழிந்தவனென்றும்
 கருதி னேனாயின் பஞ்சமா பாதகன் ஆவேன்நான்;
 உணவு உடை பொருள் ஆயவற்றின் அடிப்படையில்
 அடியவரை இரண்டுபடுத்தி நான் கண்டால்
 நரகத்திலிடுவான் கூடல சங்கம தேவன்.

227

குதிரை யேறி வருபவரைக் கண்டால் விழுந்து புரண்டு
 காலைப் பிடிப்பர்.
 ஏழை அடியவர் வந்தால் 'இடமில்லை, அப்படிப்
 போ' என்பர்,
 அத்தகை யவரைக் கீழே தள்ளி மூக்கை யறுப்பான்.
 என்ஆண்டான் கூடல சங்கம தேவன்.

228

கிளி ஒதி என்ன பயன்?

பூனை வருவதை யறிந்து சொல்லல் அறியாது!

உலகெலாம் காணும் கண்கள்

தம்மைக் கொல்லவரும் கத்தியைக் காண லறியா!

பிறர்குணங்களை யறிய வல்லோம் என்பவர்கள்

தம்குணத்தைத்தாமே அறியார், கூடல சங்கம

தேவா!

229

பாளை கடவுள், முறம் கடவுள், தெருக்கல்லும்

கடவுளே!

சீப்பு கடவுள், வில்லின் நாண் கடவுளாம், காணீர்!

பாத்திரம் கடவுள், முங்கிலும் கடவுளாம், காணீர்!

கடவுள் கடவுள் என்று கால்வைக்க இடமில்லையே!

கடவுள் ஒருவனே. அவனே கூடல சங்கம தேவன்!

230

எப்போதும் மக்களின் வீட்டுவாயிலைக் காத்து நிற்கும்

சில தெய்வங்கள்; 'போ'வென்றால் போகா!

நாயால் துன்பம் மிகுதி; அது போல்வன சில

தெய்வங்கள்.

மக்களை வேண்டி வயிற்றுக் குணவு பெறும்

தெய்வங்கள்

தாமே என்ன தருமோ, கூடல சங்கம தேவா?

231

அரக்குத் தின்று கரையும் தெய்வங்களை,

எரியும் நெருப்பைக் கண்டால் உருகும் தெய்வங்களை

எவ்வாறு ஏற்பேன் யான்?

நெருக்கடி காலத்தில் விற்கும் தெய்வங்களை எவ்வாறு

ஏற்பேன் யான்?

அச்சம் மிகுந்தால் புதைக்கும் தெய்வங்களை எவ்வாறு
ஏற்பேன் யான்?
உண்மையன்பு உண்மை ஐக்கியம் உடைய
கூடல சங்கமன் ஒருவனே உயர்கடவுளாம்!

232

பாம்பு கடித்தவரைப் பேச வைக்கலாம்;
பேய் அடித்தவரைப் பேச வைக்கலாம்;
செல்வமெனும் பூதம் பிடித்தவரைப் பேசவைக்க
இயலாது, காணீர்!
வறுமை என்னும் மந்திரவாதி வந்தால்
உடனே கூறுவார்கள், கூடல சங்கம தேவா என்றே!

233

அடியவருக் கன்பு காட்டாதபக்தி, கண்ணில்லாத
பார்வையாம்;
அடியவரைக் கொண்டதே சிவலோகம். அதுவேறெவ்
வாறு கிட்டும்?
இறைவனுக்கென்று சமைத்த உணவைப் பூசாரி
தின்றது போலே,
காலத்துக் கேற்றபடி மாறி வயிறுவளர்க்கும் வீணரை
நரகத்தில் இடாதுவிடு வனோ, கூடல சங்கம தேவன்?

234

உண்கின்ற போதும் உடுக்கின்ற போதும்
உறவினர் வருகின்ற போதும் இல்லை என்னான்,
இறைவனுக் 'கில்லென்பான்' ஜங்கமர்க் 'கில்'
லென்பான்;
வந்த பழுவடியார்க் 'கில்லை' யென்பான்;
சாகும் போதும்ட்டும் 'உடலைக் கோயிலுக்குக்
கொண்டுசெல்'லென்பான்;
பிணம் கடவுளிடம் வறிதே பரிந்துரைக்குமோ,
கூடல சங்கம தேவா!

235

காலையில் எழுந்து சிவலிங்க தேவனைக்
 கண்ணாரக் காணாதவன் வாழ்வென்ன வாழ்வு?
 வாழ்பிணம் வீழ்பிணம் என்றிருப்பவனின்
 வாழ்வென்ன வாழ்வு?
 நடைப்பிணம் பேசும்பிணம் ஒத்தவனின் வாழ்வென்ன
 வாழ்வு?
 தலைவா, கூடல சங்கம தேவா!
 உனக்கடிமை செய்யாதவனின் வாழ்வென்ன
 வாழ்வோ?

236

உண்டது மீண்டும் வந்ததென்பாய், ஐயுறுவாய்,
 மனிதா, கேள் நீ!
 உண்டது என்னவா யிற்றென்று உன்னைநீயே
 எண்ணிப் பார்!
 உண்டது அப்போதே மகிழ்ச்சி யளித்து மறைந்தது.
 அவ்வா றுண்டதைத் தின்னவரும் பன்றியென
 வாழ்பவரைக் கண்டு
 நான்மறுகு வேளையா, கூடல சங்கம தேவா!

237

ஏற்றம் தலைவணங் கினுல்என்? குருபக்த னாக
 முடியுமோ?
 இடுக்கி கைகுவித் தால்என்? அடியவ னாகமுடியுமோ?
 கிளி ஒதினுல்என்? இலிங்கத்தை யறிய முடியுமோ?
 காமத்தில் முழுகியவர் கூடல சங்கமன் சரணர்கள்
 தாங்கிவரும் உருவமும் வேடமும் எப்படி யறிவார்கள்?

238

ஆயுள் உண்டு அழிவில்லை யென்று பொருள்தேடிப்
 புதைப்பீர்!
 ஆயுள் தீர்ந்து அழிவுவந்தால் பொருள்துய்ப்பார்
 யாருமில்லை!
 மண்ணைத் தோண்டி வைப்பீர்! மண்உண் டதைத்
 துப்புவதுண்டோ?
 கண்ணால் கண்டும் மண்ணில் புதைத்து உண்ணாது
 கழிவீரோ?
 மனைவிக் கொன்று சேர்த்து வைத்தால் அவள் செயல்
 வேறேயாம்!
 உன்னுடல் மறைந்ததும் வேறொரு வனுடன் போகா
 திருப்பளோ?
 பிறருக்கிட்டு அந்தப் பழிக்காளாக வேண்டா!
 கூடல சங்கமனின் சரணருக்கு உடனே உண
 வூட்டுகவே!

239

பனைமரத்தின் கீழிருந்து, பாலைப் பருகினும்
 அதுபாற் குடம்என் னார்கள்; கட்டுடம் என்பார்கள்;
 இக்கற்பனைப் பழியினின்று காப்பாய், கூடல சங்கம
 தேவா!

240

இலவ மரம்பூத்துப் பழுத்த வாறு போலச்
 செல்வ னானால்என், சிவபக்தி இல்லாவிடில்?
 பழுத்தா லும்பயன் என்ன எட்டிக்காய்?
 பழுதற்ற ஆன்மா எங்கிருந் தாலுமென்?
 சாக்கடை நீர்தெளி வாயிருந்து பயனென்ன?
 தீயவரை விரும்பான் கூடல சங்கம தேவன்.

241

மரப்பது மையைத் தெய்வ மென்று நம்பிவரும்
 மூடமக்கள் ஆடுதந் திடுவோ மென்று மகிழ்கிறார்கள்.
 ஆடு செத்து உய்விப்ப துண்டோ
 சிவன்கரு ணைக்காளா காதவர்களை?
 ஆடும் வேண்டா, மறியும் வேண்டா.
 வெற்றுஇலை கொண்டுவந்து பக்தியுடன் பூசைசெய்
 எங்கள் கூடல சங்கம தேவனை.

242

நேர்ந்து கொண்டு செய்வது நேர்த்திக் கடன்.
 மக்களைக் கூட்டிச் செய்வது பகட்டுப் பக்தி.
 நேர்ந்து கொள்ளவும் வேண்டாம்; கூட்டம் கூட்டவும்
 வேண்டாம்.
 வந்த வரவை யறிந்து நடந்தால் அவர்களோ
 டிணைவான்,
 எங்கள் கூடல சங்கம தேவன்.

243

புறத்தே நீறு பூசிப் பயனென்,
 அகத்தே தூய்மை யிலாத வரை?
 மணி யணிந்து என்ன பயன்.
 மனம் ஒன்றி நில்லாத வரை,
 நூல்கள் நூறு படித்தும் பயனென்,
 நம்கூடல சங்கம தேவனை மனமொன்றி நினையாத
 வரை?

244

பாவியின் பணம் கழுவாய்க் கல்லது நற்பணிக்குச்
 செலவாகா தய்யா!
 நாயின்பால் நாய்க்குட்டிக் கல்லது பஞ்சாமிர்
 தத்துக்குப் பயன்படுமோ?
 நமது கூடல சங்கமன் அடியார்க் கல்லது
 செலவிடும் பணம் பாழே ஐயா!

245

மரத்துப் பூவைப் பறித்து மரத்துக்கே அணிவித்து
 ஆற்று நீரெடுத்து ஆற்றுக்கே வழங்கி
 கன்றைப் பிரித்து, தாயை வருத்திப்
 பால்கறந் துண்ண வேண்டாமடா!
 கூடல சங்கம தேவா! நீ செய்த மாயை
 பலரையும் ஏமாற்றிநின்றதே!

246

உலகின் குறையைத் திருத்த நீங்களேன் முயல்
 கிறீர்கள்?
 உங்கள் உடல்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளுங்கள்;
 உங்கள் மனங்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளுங்கள்;
 அடுத்த வீட்டுத் துன்பத்திற்காக அழுபவர்களை
 எப்படி நம்புவானையா, கூடல சங்கம தேவன்?

100

10

உள்ளத் தூய்மை

உள்ளத் தூய்மை

247

புற்றை யடிப்பதால் பாம்பு சாவதுண்டோ, ஐயா!
கடுமை யான தவம் செய்தாலும் என்ன?
உள்ளத் தூய்மை உண்டாகாத வரையில்
எப்படி நம்புவானையா, கூடல சங்கம தேவன்?

248

வீட்டினுள் வீட்டுக் குடையவன் உள்ளானோ,
இல்லையோ?
வாயிலில் புல்முளைத்து, உள்ளே புழுதி நிரம்பி
உள்ளதே!
வீட்டினுள் உடையவன் உள்ளானோ, இல்லையோ?
உடல்முழுதும் பொய்நிறைந்து, உள்ளம் வழிய நஞ்சு
நிரம்பி
வீட்டினுள் உடையவன் இல்லை, கூடல சங்கம தேவா!

249

ஆசை சினம் மகிழ்ச்சி யெனுமவை எனைத்தொட
விடாமல்
ஒழுக்க முடன்சிவ நெறியை மேற்கொள்வேன்;
பயபக்தி கொண்டொழுகு வேன்நெஞ்சில் வஞ்சமின்றி;
உளத்தூய் மையொடு பூசனை புரிவேன்,
என்னுயிர் கொடுத்தேனும், கூடல சங்கம தேவனை!

250

நலமாவது, நல்லோருடன் நட்புப் பூணலாம்;
விலக்க வேண்டுவது தீயோர் நட்பாம்; அதுவேண்
டாமையா!
எந்தப் பாம்பாயினும் என்? விடம் ஒன்றேயாம்!
அத்தகை யோர்கூட்டு வேண்டாமையா.
கள்ள நெஞ்சினர் கூட்டு
நஞ்சு, கார்க்கோடகநஞ்சே, கூடல சங்கம தேவா!

251

உள்ளே கள்ளம்; புறத்தே பணிவு; அடிய ரெனப்பெயர்
கொள்பவரை அறிவான் சிவன்; அவரை விரும்பான்;
அவர் சிவநெறிக் குதவார்; அதிற்செல் லார்களை யா!
உள்ளும் புறமும் ஒன்றா கார்க்கு உலக இன்பம் காட்டி
வெறுத்தொதுக்குவான், விசுவேசன் கூடல சங்கம
தேவன்!

252

அவர்தம் நடைவேறு, பேச்சு வேறு ஆயின்
சிவநெறிக்கு அவர்கள் பொருந்த மாட்டார்கள்;
அறிவான், கொடியவரைப் பிரிவான்
சிவநெறியை யறிவான், அங்கே நில்லான்,
உலக வழக்கை ஒப்பான், கூடல சங்கம தேவன்!

253

கரைத்து, என்மனத்தின் அழுக்கைப் போக்குவாய்,
ஐயா!
உரைத்து, ஒளியூட்டி என்னைப் புடமிட்டுப் பார்ப்பாய்!
பின்பு, அடித்து, உருட்டி, நீட்டி, அணிகலனாக்கி
நின்னடியாம் திருப்பாதத் தில்பூட்டி உதவுவாய்,
கூடல சங்கம தேவா!

254

மைலார மூர்த்தியின் வெளிப்பூச்சு அழகாம்.
வெளிப்பூச்சே சிறந்து விளங்கியது.
நாயின் தூக்கம், அறிவற் றவன் தவம் போன்றே
ஆயிற்றையா, என்னறிவு, கூடல சங்கம தேவா!

255

மண்சுவரை எத்தனை கழுவினும் சேறுநீக்க லாகுமோ?
என்னுடலின் தீக்குணங் களைக்கழித்துக் கருணைசெய்
ஐயனே!

கம்பளியில் கோதுமை மாவைப் பிசைந்தது போன்றது
என்மனம், காணீரையா! கூடல சங்கம தேவா!
உனக்கே அடைக்கலமான என்மனத் தூய்மை
காணையா!

256

சிவபக்திக் குவமை கண்டுநான் உணர்வ தெவ்வாரோ?
சிவநெறி எனக்குத் தெரிய வருவ தெவ்வாரோ?
நாமம், சினம், கோபம், மோகம்—என்னைக் கட்டி
யிருக்க,
பசிதாகம் கவலையால் கொதித்துக் கொண்டிருக்
கிறேன்.
ஐம்பொறி, ஏழு தாதுக்கள் எனைக் கிழித்துக் கூருக்கு
கின்றன.

ஐயா, ஐயா, என்முறையீட்டைக் கேளையா,
கூடல சங்கம தேவா, நான்என்ன செய்வேன், ஐயா!

257

திருடாதே, கொலைசெய் யாதே, பொய்யும்
சொல்லாதே!
சினவாதே, பிறரைக் கண்டு கடுகடுக் காதே!
தன்னைப் புகழாதே, பிறரைக் கண்டு புழுங்காதே!
இவையே எங்கள் கூடல சங்கம தேவனை வசமாக்கும்
வழியாம்!

258

சாணத்தில் பிடித்த விநாயகனைச் சம்பங்கி மலர்
கொண்டு பூசித்தால்
அலங்காரம் ஆகு மல்லது, நாற்றம் விடுவதில்லை,
அண்ணா!

மண்பொம்மையை விடாது நீரில் கழுவினால்
 அடுத்தடுத்துச் சேருவதல்லது அதன்இயல் புமாருது,
 அண்ணா!
 உலகில் ஊறிய மனிதனுக்குச் சிவதீட்சை தந்தால்
 கெட்டவன் ஏன்சிவ பக்தன் ஆகான்,
 கூடல சங்கம தேவா?

259

ஆசை கவர்ச்சி கோபம் பொய்காமம்
 மோசம் வஞ்சம் இழிதகைமை ஏமாற்று
 இவற்றை என்நாவின் மேலிருந்து வழித்தெறிவாய்
 ஐயா!
 ஏனெனில் அவை எனைஉன்னிடம் வரவொட்டா!
 எனவே இவையனைத்தும் அழித்து
 என்னை ஐந்து குருமாரின் அடியவ னுக்குவாய்
 கூடல சங்கம தேவா!

260

நெஞ்சு கத்திரி; நுனிநாவோ வெல்லம்.
 ஆடுகிறேன் என்பேன்; பாடுகிறேன் என்பேன்;
 நித்தலும் சிவராத்திரி பூசை செய்தேன் என்பேன்.
 நான் என்வழியில்; என் மனமோ தன்வழியில்;
 கூடல சங்கமனும் தன்வழி யிலே,தான்!

261

நூறு படித்து நூறு கேட்டா லும்என்?
 ஆசைதீராது; கோபம் மாருது
 பூனையைக் குளிப்பாட்டிப் பயன்என்ன?
 பேச்சைப் போன்ற மனமில்லாத கூத்தாடிகளைக் கண்டு
 நகைப்பான், நமது கூடல சங்கம தேவன்!

11

மாயை : உலகம்

262

நெய்ச்சுவைக்காக ஈட்டியை நக்கும் நாயைப் போன்ற
தென்வாழ்வு.

உலகத் தொடர்பை விடாது என்மனம்.
இந்த நாய்த்தன்மையைப் போக்குவாய்
கூடல சங்கமதேவா! இதுடன் கடமையாம்!

263

பாம்பின் வாய்த்தேரை பசித்து, பறக்கும் ஈக்கெனப்
பரிதவிப்பதுபோல்
கழுவேறும் கள்ளன் பால்நெய் உண்டு
எத்தனை நாள்வாழ முடியும்?
அழியும் உடலை நச்சி, பொய்யே புனைந்துரைத்து
உடல்குமக்கும்
அவர்களை, கூடல சங்கம தேவன் விரும்புவதில்லை,
காணீர்!

264

ஊரவர் புடவைக்கென வண்ணான் கவலைப் படுவது
போல,
பொன் எனது, பெண் எனது, மண் எனது என்று
மயங்கினேன்;
உன்னை அறியாத காரணத்தால் வீணய்க் கெட்டேன்,
கூடல சங்கம தேவா!

265

விழாவுக் கென்று வந்த பலியாடு
தோரணத் துக்கெனத் தந்த தளிரை மேய்ந்தது;
கொலையுண் ணப்போ வதையறியாமல்
வேகப் போகும் உடலை வளர்க்க முயன்றது!
மக்கள் பிறந்ததும் அவ்வாறே, பெற்றதும் அவ்வாறே
கொன்றவர் மிஞ்சினார்களோ, கூடல சங்கமதேவா!

266

கழுவேறுவதன்முன்னால் பெறும்இன்பம் ஏதாயினும்
என்?

பல்கவை வாழ்க்கை, பாம்புக்கும் பிடாரனுக்குமுள்ள
தொடர்பேயாம்!

தன்மனம் தனக்கே பகையான பிறகு
அறிவினால் பயனென், வள்ளால், கூடல சங்கம தேவா?

267

இன்றைக்கென்று நானேக்கென்று என்பதாய்
வேகும் உடற்சுமை யில்கழிந் ததென்வாழ்க்கை;
இவ்வுடல் பெறுமுன் பல்வேறு கணங்களில்பிறந்தேன்.
இனிமுத்தி பெறவேண்டு மெனும்அறிவும் இல்லை.
என்றென்றும் சதாசிவனைக் குன்றுது நினைக்க விடாமல்
கொன்றதையா, இம்மாயை, கூடல சங்கம தேவா!

268

என்றோ, வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் தீர்வது?
என்றோ மனத்தில் அமைதிச்சுடர் ஒளிவீசுவது?
என்றோ கூடல சங்கம தேவா!
இனியென்றோ, பெருமகிழ்ச் சியில்மூழ் குவது?

269

நாளுருவன், சுடுவோர் ஐவர்.
மேலே தீயின் சுமை; நிற்பதும் ஆகாது!
காட்டுக் காளையைப் புலிகொண்டு செல்கிறதே,
காப்பாற் றலாகாதா, கூடல சங்கம தேவா?

270

நீர்க்குமிழிக்கு இரும்புச் சங்கிலியிட்டுக்
காவலில் வைக்கும் முயற்சி காணாய்!
உடல் நித்தமென்று நம்பாமல்
வள்ளல் கூடல சங்கம தேவனை
வழிபட்டு உய்வாய், ஐயா!

271

வாழ்வாம் கடலின் அலைகள் மேலெழுந்து
 முகத்தை மறைத்து ஆர்ப்பரிக் கின்றன;
 வாழ்வாம் கடல் மார்பளவு ஆழமா, சொலாய்!
 வாழ்வாம் கடல் கழுத்தளவு ஆழமா, சொலாய்!
 வாழ்வாம் கடல் தலையளவு ஆனபின் என்சொல்
 வேனையா!

ஐயா, ஐயா! என்முறை யீட்டைக் கேளையா!
 கூடல சங்கம தேவா, நான்என் செய்கேனே!

272

பகலிரவாய் வேகுமிவ் வுடல்கொதிக் காமலிருக்கப்
 பாடுபடுவதல்லது
 உன்னை நினைக்க நேர மேதையா.
 எந்தாய்! சிவனே! என் தலை யெழுத்து இப்படி
 யாயிற்றே.
 சருகரித்துக் கொண்டிருப்ப தல்லது சமைத்துண்ண
 நேரமில்லை எனக்கு!
 கருணை காட்டுவாய்நீ, கூடல சங்கம தேவா!

273

நிலவைப் போல மலர்ந்த என்னை
 வாழ்க்கை யெனும்பாம்பு முழுதும் விழுங்கியது.
 இன்றுஎன் உடலுக்குக் கிரகணம் ஏற்பட் டிருக்கிறது.
 இனிஎப் போது விடுதலையோ, கூடல சங்கம தேவா?

274

பிணத்தைப் புதைத்துக் கட்டட மெழுப்பியது
 போலாயிற்று என் உடலியல்பு.
 ஆணவமே என்னை ஆட்டிப் படைக்கின்றது;
 காமம் சினம்முத லாம்ஆறினை வைத்து
 என்னைச் செய்தாய், என்னைவாட்டட்டுமென்று;
 எந்தாய், சிவனே!
 தொல்வினை யனைத்தும் களைந்து நிர்வாண நெறி
 காட்டுவாய்,
 ஐயா, கூடல சங்கம தேவா!

275

ஆசையெனும் பசும்புல்லை என்முன் இறைத்தாய்,
இறைவா!
பசுஎன்ன செய்யும்? பசும்புல்லைக் கறிக்கும்.
ஆசை யறுத்து, பக்தியை மனம் மேயச் செய்து
நல்லறி வென்னும் நீர்குடிப் பித்து
கருணை காட்டி உதவுவாய், கூடல சங்கம தேவா!

276

வாழ்க்கை யெனும்வலை யில்சிக்கி னேன், ஐயா!
என்னைக் காப்பாய், காப்பாய், ஐயா!
இதில்உண் மையில்லை, உண்மையிலை, கூடல சங்கம
தேவா!
சிவனே! சிவனே! சிவனே, ஓலம்!

277

ஒருமுய லுக்கு ஒன்பது நாயை ஏவியது போல்,
'என்னைவிடு', 'தன்னைவிடு' என்றொலிக்கும்
உடலிச்சை;
'என்னைவிடு', 'தன்னைவிடு' என்றொலிக்கும்
மனக்குரங்கு.
ஐம்பொறி களெனும்நாய்கள் தீண்டுவதன் முன்னம்
உன்னை எய்துமோ மனம், கூடல சங்கம தேவா?

278

மலையைச் சுற்றி வலைவிரிந் திருந்தது.
பாவமெனும் வலைதந்து முன்விரித் திருந்தனர்.
வேட்டைக் காரன் விலங்கைத் துரத்த
விலங்கு வலையில் வீழாது.
அரன்விரித்த வலையில் சிக்கிய விலங்கு
கூடல சங்கமனுக்கு ணவாயிற்று, ஐயா!

279

பொன்னும் நாயை நச்சி, உணைநான் மறந்தே
 னையா!
 பொந்தேடப் பொழுதல்லது, சிவனைத் தொழப்பொழு
 தில்லை!
 நாற்றத்தை விரும்பும்நாய் அமிர்தத்தைச் சுவைக்க
 அறியுமோ,
 கூடல சங்கம தேவா?

280

குருவி பிறர்வீடு தன்வீடு என்று கூறுமாப் போல்
 மண்பொன் மனைவியர் என்னவர் தன்னவ ரென்று
 ஆசைப்பட்டுப் பட்டுச் சீரழி கின்றது ஆன்மா!
 எல்லாம் இயற்றுபவன் கூடல சங்கமன் என்பதறி
 யாது கெட்டார்களே!

281

கண்ணுளே பார்வை யிருந்தும் காண லறியீர், ஏனோ,
 ஐயா?
 செவியுளே கேள்வி யிருந்தும் கேள லறியீர், ஏனோ,
 ஐயா?
 முக்கினுள் மோப்ப மிருந்தும் நாற்ற மறியீர், ஏனோ,
 ஐயா?
 நாவினுளே நாச்சுவை பெற்றும் சுவைக்க லறியீர்,
 ஏனோ, ஐயா?
 ஊற்றினுள் ஊறுபெற்றும் தொடுவ தறியீர், ஏனோ,
 ஐயா?
 உயிரினுளே உயிரிருந்தும் நினைக்க லறியீர், ஏனோ,
 ஐயா?
 உடலினுளே உடலிருந் துகொண்டு விடாது,
 வேருகாது!
 நீயமைத்த வேடிக்கை வேற்றுமையை விலக்க
 லாகாதா,
 ஐயா, கூடல சங்கம தேவா!

282

கூண்டு வலிவுடையதென்று அஞ்சாது பேசும்
 கிளியே!
 என்றுமே அழியேன் என்று கோபுரம் கட்டின
 யன்றோ,
 உன்மனத்தில்! மாயை யெனும் பூனையார் கொல்லும்
 போது
 உன்கூண்டு காக்குமோ, கூடல சங்கம தேவ
 னல்லாது?

283

உலகைச் சூழ்ந்துள்ளது உன் மாயை, ஐயா.
 உன்னைச் சூழ்ந்திருப்பது என்மனம், காண், ஐயா!
 உலகை விட நீ பெரியவன்; நான் உனக்கும் பெரியவன்
 கண்டாய்!

களிறு கண்ணாடியுள் அடங்கியதுபோல
 என்னுள் நீ அடங்கினாய், கூடல சங்கம தேவா!

284

ஐயா, நீ இயற்றிய உலகம்; நீ படைத்த வாழ்க்கை;
 ஐயா, நீ உண்டாக்கிய மறதி; நீ வகுத்த துன்பம்;
 ஐயா, நீ விடுவித் தாலே விடும் இத்தீய இருள்!
 இனி, இம் மாயையை வென்றேன் எனும்பெருமை
 எனக்கேன், ஐயா, கூடல சங்கம தேவா?

285

பொறிகளை அடக்கினால் பொருந்தும் குறைகள்;
 பின்னும் வந்து வருத்தும் ஐம்பொறிகள்!
 இல்லற இன்பம் விட்டாரோ, சிறியாளனும்
 சங்களனும்?
 இல்லற இன்பமும் மற்றைய போகங்களும்
 கேளிக்கையும்

மாயை : உலகம்

129

விட்டானே சிந்து வல்லாளன்?

உன்னைத் தொட்டு, பிறர்பொருள் பிறன்மனை நாடினால்
உன் திரு வடிக்கு நெடுந்தூரமாம், கூடல சங்கம
தேவா!

286

இந்த உலகம் கடவுளின் நாணயச் சாலை;

இங்கே செலாவணி ஆகிறவர்கள் அங்கேயும்

ஆவார்கள்.

இங்கே செலாவணி ஆகாதவர் அங்கேயும் ஆகார்,
கூடல சங்கம தேவா!

12

மனக் குரங்காட்டம் — தூய்மை செய்தல்

287

மரத்தின் மேலொரு குரங்கெனவே தாவும் என்மனம்.
ஒருநிலை யில்நிற்க இடந்தாராது என்மனம்.
பொருந்திய தொன்றில் பொருந்த விடாதென் மனம்.
கூடல சங்கம தேவா! உன்திரு வடித்தா மரைகளில்
வண்டா யமரும் நிலையருள்வதுன் கடமையே!

288

மரமேறிய மந்தியைப் போலே
பற்பல கிளைகளில் தாவிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
நொந்துகிடக்கும் நெஞ்சை நான்எவ் வாறு நம்புவேன்?
எவ்வாறு நான்அதை விரும்புவேன்?
எந்தை கூடல சங்கம தேவனிடம் போகவிடாது, ஐயா!

289

பல்லக் கேறிய நாயெனவே பழங்குணம் விடாது
தொடரும்;
சூடு, சூடு, இம்மனம் காமத்தை நாடிச் செல்வது;
ம்ருடா, உன்னைத் தினந்தொறும் நினைய விடாது.
என் இறைவா, கூடல சங்கம தேவா, நின்திருவடி
நினையுமாறு அருள்செய்வாய்; முன்னுனை விரித்துப்
பிச்சை வேண்டுகிறேன், எனைக் காப்பதுன் கடமை,
ஐயா!

290

கைப்புண் ணுக்குக் கண்ணாடி காட்டியது போல
என்மனம் செல்வத்தை விரும்பாது, மணல்முடிய
சுரங்கம் நாடியதுகாண்!
நாய்க்குத் தேங்காய் சுவைக்குமோ, கூடல சங்கம
தேவா!

291

நானொன்று நினைக்கத் தானொன்று நினைக்கும்;
 நான்இப் பக்கம் இழுத்தால் தான்அப் பக்கம்இழுக்கும்;
 தான்வேறு ஒன்றெண்ணி என்னை வருத்தும்.
 தான்வேறு ஒன்றுகாட்டி என்னை வருத்தும்.
 கூடல சங்கமனைக் கூடி மகிழ்வே னென்றால்
 தானென்னை முன்போக விடாமல் தடுத்ததே மாயை!

292

தன்விருப் பத்துக் கேற்ப மொழிந்தால் விரும்புமே
 மனம்;
 தன்விருப் பத்துக் கெதிராய் மொழிந்தால் விரும்பாதிம்
 மனம்;
 கூடல சங்கமன் அடியாரை விரும்பா மனத்தைத்
 தீயிலிடுவேன்!

293

தன்னை யறிய விரும்பாது மனம், மற்றவர் செய்தி
 அறிய விரும்பும்.
 என்ன செய்வேன் இம்மனத்தை? எப்படிச் செய்வேன்
 இம்மனத்தை?
 கூடல சங்கம தேவனின் அடியாரை
 விரும்பாத, மதிக்காத, நொள்ளை மனத்தை?

294

அறிந்ததை அறிய இயலாது; அதுஏன் ஐயா?
 மறந்ததை மறக்க லரிது; அதுஏன் ஐயா? ,
 அறிந்து மறந்த மனத்தை யறிவான் கூடல சங்கம
 தேவன்!

295

சுடு, இம் மனத்தை; என்னையீது அடிமையாக்கியது.
 நடையிலும் பேச்சிலும் 'பெரியவன்' என்றே கூறியது.
 ஆயின் உயிர்பிரிந்து கட்டை கீழே விழுந்தபின்
 அந்தத் தலைவி இதைத் தொடுவதே யில்லை.
 உடலை எரியுண்ணும்; உடைமை அரசன் கொள்வான்;
 கட்டிய மனைவியை வேறோர் அழகன் கொண்டு
 போவான்.

முன்செய்த வினையீராத வரை வேறென்ன விரும்பினும்
 என்னாகும், கூடல சங்கம தேவா?

296

ஒணான் வேலியை விட்டுவாராது; அதுபோன்ற
 தென்மனம்;
 நேரத்துக் கொருநிறமாய் மாறும் பச்சேரந்தி போன்ற
 தென்மனம்;
 வெளவால் வாழ்க்கை போன்ற தென்மனம்;
 நள்ளிரவில் எழுந்த குருடனுக்கு வாயில் தாண்டியதும்
 விடிந்ததுபோல,
 இல்லாத பக்தியை நான்விரும்பினால் ஆகுமோ, கூடல
 சங்கம தேவா?

297

இன்னும் என்ன செய்வேன்? என்ன செய்வேன், ஐயா?
 என்மன மெனும் குரங்கின் ஆட்டம் அளவுமீறியது.
 நின்ற விடத்தில் எனைநிற்க விடாது; இருந்த
 இடத்தில் எனை இருக்க விடாது.
 ஒரே கணத்தில் பாதாளத்தில் அழுத்தும்; மறு
 கணத்தில்வானில் ஏற்றும்.
 கணமொன்றில் திசையெலாம் சுற்றி யலைக்கும்;
 கூடல சங்கம தேவா, இம்மனக் குரங்கின் ஆட்டம்
 என்று நீங்கி நின்னொடு கூடுவேனையா?

298

தேள் ஒருமுறை கருவுயிர்த்தால் அதுவே முடிவு.
வாழை குலைதள்ளினால் அதுவே முடிவு.

போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடும் வீரனுக்கு அதுவே

முடிவு.

பக்திசெய் அடியவனுக்கு மனம்சலித்தால் அதுவே

முடிவாம்,

கூடல சங்கம தேவா!

299

பேச்சில் பொய்மை, வஞ்சகம் என்று தொலையுமோ?

என்மனத் தின்குரங் காட்டம் என்று தொலையுமோ?

என்இதயத் தின்குறை என்று தொலையுமோ?

என்உடல் விகாரங் களுக்குப் பலியானேன்.

எனக்கிது விதியோ, கூடல சங்கம தேவா?

300

தூய்மையோ டென்மனம் நின்னை நினைப்ப தறியாது.

ஏனோ, ஐயா? எனக்கினி என்ன கதி?

எனக்கினி என்ன மதி?

அரகரா! கூடல சங்கம தேவா!

மனத்தை அமைதியுறச் செய்வாய், அண்ணா!

301

உடல்தூய் மையற்ற வனுக்குக் கோயில் எதற்கு?

கடவுள் இதைஏற்றான் என்ற மயக்கம் எதற்கு?

மனத்துக்கு மனமே சாட்சி; போதாதோ? சிவனே,

எந்தாய்!

என்மனம் எவ்வாறோ அவ்வாறே நின்வடிவம்.

இது தவறாது, கூடல சங்கம தேவா!

302

வெல்லம் தின்ற குரங்கைப் போல

இனிப்பை நினைத்திரு மனமே!

கரும்பு தின்ற நரிபோன்று, மீண்டும் பின்னுக்

கிழுக்காதே, மனமே!

வானில் திரியும் காகம்போலே திசைதிசை அலையாதிரு

மனமே!

கூடல சங்கமன் அடியரைக் கண்டு சிவனெனவே

நம்புவாய், மனமே!

303

மனமே பாம்பு; உடலே பாம்புக் கூடை.

பாம்பினொடு வாழ்வதே இவ்வாழ்க்கை.

என்று கொல்லுமோ என்ப தறியேன்;

என்று தின்னுமோ என்ப தறியேன்;

எப்போதும் உன்னைப் பூசிக்க முடிந்தால்

அதுவே கருட மந்திர மாகும், கூடல சங்கம தேவா!

13

தன்னை யிழத்தல்

304

தந்தை நீயே, தாயும் நீயே!
 உறவும் நீயே, நட்பும் நீயே!
 நீயன்றி வேறுயாரும் இல்லை, ஐயா!
 கூடல சங்கம தேவா!
 பாலில் ஆழ்த்துவாய்! நீரில் ஆழ்த்துவாய்!
 பாலில் ஆழ்த்தினும் நீரில் ஆழ்த்தினும்
 நீயே துணை, கூடல சங்கம தேவா!

305

நீ பிறப்பித்த இடத்தில் பிறந்தேன்;
 நீ கொன்ற இடத்தில் சாவேன்.
 இவை என்வசமோ, ஐயா?
 நீ இருத்திய இடத்தில் இராமை, என்வசமோ, ஐயா!
 எல்லாம் வலாய்! “என்னவன், என்னவன்”
 என்றெனைச்
 சொலாய், கூடல சங்கம தேவா!

306

உதட்டில் படும் சுவையை, வயிற்றில் ஏற்படும்
 இன்பத்தை,
 சிவனுக்குப் படைக்காது ஏற்பது இழிவு, காணீர்!
 கண்காது நாக்கு தோல்முக்கு முதலாம்
 பொறிகளில் படும் எல்லாப் பண்டங்களும்
 சிவனுக்குப் படைத்துப் பின்கொண்டால் அவைமகாப்
 பிரசாதமாம்,
 கூடல சங்கம தேவா!

307

உடல் வேண்டினும் தருவேன்; மனம்பொருள்
வேண்டினும் ஈவேன்.
வேண்டுவாய்; வேண்டுவாய்நீ, எந்தாய்!
கண்வேண்டினும் ஈவேன்; தலையே வேண்டினும்
தருவேன்,
கூடல சங்கம தேவா!
உனக்கீந்து தூயவ னாவேன் நின்னடியார் இல்லங்
களில்!

308

வாழ்க்கை யெனும்நாயைச் செலுத்தி
நான்சேர்த்து வைத்ததைப் பாழ்படுத்துவாய், ஐயா.
என்மனம் உன்நினைவே கொண்ட தையா.
நியல்லது வேறென்றும் நானறியேன்.
அறியாப் பருவத்தில் கைப்பிடித்தேன், உன்னில்
இணைந்தேன்.
மன்னிப்பாய், காண், மகாலிங்கமே!
சதிநான், பதிநீயே, ஐயா!
மனைக்குடையவன் மனையைக் காப்பது போல
நீயென் மனத்தைக் காக்கும் கணவனாம்!
உனக்குத் தந்த மனம் பிறவிடத்தில் அலைந்தால்
உன்அன்பு அழியுமே, கூடல சங்கம தேவா!

309

உடல் உனதென்ற பிறகு எனக்கு வேறே உடலில்லை.
மனம் உனதென்ற பிறகு எனக்கு வேறே மனமில்லை.
பொருள் உனதென்ற பிறகு எனக்கு வேறே
பொருளில்லை.
இம்முன்றுமே உனதென் றறிந்த பிறகு
எனக்கு வேறுசிந்தனை யுண்டோ, கூடல சங்கம
தேவா!

310

பொருள் கரைந்தால் உடலை அளிப்பேன்.
 உடல் தேய்ந்தால் மனத்தை வழங்குவேன்.
 மனம் அழிந்தால் என்னையே தருவேன்.
 கூடல சங்கம தேவா! சென்ன பசவண்ணனின்
 அடியவ னுனபிறகு உன்னைக் கூடித்
 தூயவனாய் வாழ்வேன், ஐயா!

311

‘உடைமையாளர் நகைகளைப் பெற்றுச் சென்றால்
 திருட்டுப் போய்விட்ட’ தெனும் மொழி எனக்கில்லை,
 ஐயா!
 இன்று என்மனைவி, நானே என்பொருள், மறுநாள்
 என்னுடல்

வேண்ட மாட்டீர்களே, ஏன் ஐயா?
 கூடல சங்கம தேவா! நான்செய்தது அல்லது
 நான்விரும்பியவை செல்லுமோ, ஐயா!

312

எம்மவர் எல்லாமே வேண்டினார்; ஒன்றை வேண்ட
 மறந்தனர்.
 இவ்வுலக கணத்தவர் ஒன்றைக் கேட்க மறந்தனர்,
 கூடல சங்கம தேவா! என்னையே கேட்க மறந்தனர்!

313

‘ஆ’வினத்தைக் கள்ளர் கொண்டு சென்றனர்
 என்னுதீர், அதுவே புண்ணியம்!
 ஆரவாரிக்காதீர்கள், உங்கள் புண்ணியம் அதுவே!
 வாய்விட் டலருதீர், அதுவே புண்ணியம்!
 அங்கே உண்பவரும் சங்கமர், இங்கே உண்பவரும்
 சங்கமர்
 கூடல சங்கம தேவன் ஒருவனே தேவன்!

314

பொருளும் பற்றும் உயிரும் அர்ப்பணித்தவன்
அடியவனாவனோ? அன்று.
ஆதிசிவன் மகள் ஆதிசக்தி; ஆதிசக்தியின் மகள்
திருமால்.

திருமாலின் ஒருபாதி திருமகள்.
இவ்வடிமைக் கடிமையை, பழம்பே ரடிமையை
அர்ப்பணித்தவன் பக்த னாவனோ? அன்று.
என்மனத் துக்கிறைவா, கூடல சங்கம தேவா!
உன்மனத்தை உனக்கே தந்து நான் தூயவனானேன்,
காண்!

315

பொருளையும் பற்றையும் கொடுத்தேன் என்பவரை
யல்லது.
கொடுத்த பக்தனை யாரும் கண்டதில்லை.
தாசன் ஆடை தந்த தல்லது தன்னைத் தரவில்லை
வல்லாளன் தன்மனை வியைத் தந்ததல்லது தன்னைத்
தரவில்லை.
சிறியாளன் தன்மகனைத் தந்ததல்லது தன்னைத்
தரவில்லை
இவையெலாம் வெளிப்பேச்சுக்களாம்.
கூடல சங்கம தேவனுக்குத் தன்னைத் தந்தவன்
சிந்து மாராளன் ஒருவனே யாம்!

316

தூண்கிடைத்த பிறகு கைக்கோலின் மீதுஆசை ஏன்?
வீரனைக் கண்டபின் உயிர்மீது ஆசை ஏன்?
பக்தனைக் கண்டால்பின் உடல்பொரு ளாவிமீது
ஆசை ஏன்?
நான்உன் அதிகாரத் துக்குட்பட்டு அச்சத்திற்கும்
ஐயத்திற்கும் ஆளானால்
என்வீரத்துக்கே இழுக்கு, கூடல சங்கம தேவா!

317

பண்டித னாயினும் பாமரனாயினும் பழவினை உண்டா
 லல்லது விடாது!
 தொடுவினை துய்த்தா லல்லது போகா தென்று
 பழமறைகள் முறையிடும், காணீர்.
 தான் எந்த உலகி லிருந்தாலும் அதுவிடுவதில்லை.
 வினைப்பய னையும் கூடல சங்கம தேவனுக்கு
 ஆன்ம நிவேதன மாய்அளிப் பவனே உயர்ந்தவ
 னாவனம்.

318

வந்ததைக் கைக்கொள்ள வல்லவ ரெனில் அதுவே
 முறைமையாம்.
 இருப்பதை வஞ்சனை செய்யா திருப்பதே முறைமை.
 ஒழுக்கத்தில் தவறு திருப்பதே முறைமை.
 பேச்சில் பொய்மை யில்லா திருப்பதே முறைமை.
 நமது கூடல சங்கமன் அடியார்கள் வந்தால்
 உடைமை யாளர்க்கு உடைமை ஒப்புவிப்பதே
 முறைமையாம்!

319

ஒழுகுவர் உடைமையாளர் உடல் பொருளாவியை
 இகழ்ந்து;
 வைவர் ஒருகணம் வாரா திருந்தால்.
 மனம்போன வாறே நிந்திப்பார்.
 சிவ, சிவா! தலைகீழாய் நடப்ப ரையா,
 உயிர்க் குரியவராம் நின்னடியார், கூடல சங்கம
 தேவா!

320

முப்பத் திரண்டு ஆயுதங் களிற்பயிற்சி பெற்றால்
தான்என்?
பகைவரைக் கொல்ல ஓரம்பு போதாதோ?
சிவனை வெல்ல, 'அடியான் மனைவி, சிவனே பதி'
யெனும் ஓரம்பு போதாதோ?
'எனக்கு' 'உனக்கு' என்பதழிய அடியவர் அருள்ளனும்
அம்பே போதாதோ?
கூடல சங்கம தேவா!

321

பரிகலமே உணவு என்பர்,
பரிகலம் உணவு ஆகாது.
இறைவனுக்கு மனமே உணவாம்.
மனத்தைப் பாழாக்காது அர்ப்பணம் செய்தால்
அங்கே குடிகொண்டிருப்பான் கூடல சங்கம தேவன்!

322

நான் உன்னை நினைப்பேன்; நீயெனை நினையாய்.
நான் உனக்குப் பணிபுரிவேன்; நீயெனைக் காணாய்.
நான் எப்படிப் பிழைப்பேன்? எப்படி வாழ்வேன், ஐயா?
கூடல சங்கம தேவா!
எனக்கு நீயே உயிர், கதி, அறிவு எல்லாம், காணாய்!

323

வீரன் கைவாளைப் போலிருக்க வேண்டும், ஐயா!
எலும்பும் தோலுமானவரொடு கலந்தால் சகித்துக்
கொள்ள வேண்டும்.
பக்தியெனும் போர்க்களத்தில் தலையற்று நிலத்தில்
வீழ்ந்து
அரற்றினால், அதைவிரும் புவான், காண் கூடல
சங்கம தேவன்!

324

வல்லவரொடு சொற்போர் புரிந்தால் வெல்வது
முண்டு, தோற்பது முண்டு.
கள்ள ரொடு பேச்சு முடிவுறுமோ, ஐயா?
நம்கூடல சங்கமன் அடியார்க்கு அளித்தளித்துப்
பொருள்வற்றி வறிஞ னானால்
அவ்வடியான் சிவனருளுக் குரியவ னாவனே!

325

செய்பவனும் நானல்லன்; செய்து பரிமாறு பவனும்
நானல்லன்.
வேண்டுபவனும் நானல்லன்; இதுநின் கருணையால்,
ஓ தேவா!
வேலையாட்கள் சோம்பினால் வீட்டுக் குடையவள்
செய்து கொள்வதைப்போல்
உனக்கு நீயே செய்துகொள், கூடல சங்கம தேவா!

326

என்னன்பும் நலனும் உன்னுடைய தையா!
என்கேடும் ஆக்கமும் உன்னுடைய தையா!
என்மானமும் இழிவும் உன்னுடைய தையா!
கொடிக்குக் காய்கனக்குமோ, கூடல சங்கம தேவா!

327

சிவன் பிரசாத மல்லதை நான்உட் கொண்டால்
உன்ஆணை, உன்னடியர் மீதாணை!
சிவனுக்கு அர்ப்பண மாகா நீரில் நான் வாய்கொப்
புளித்தால்
நானுன் அடியார்தெறிக்கு ஒவ்வேன்.
சிவனுக்கு அர்ப்பண மாகாப் புல்லை ஏற்றுக்கொள்ளில்

அறிவேன், பின்னால்தான் பிறவிநரகம் உண்டென் பதை!
உன்னை வணங்கிய கைகளால் பிறரைக் கும்பிடேன்.
என்றிறமை யறியாது கூறினேன்—
கடைசிவரை சலியா திருப்பேன், எனவே.
எனைக் காப்பாய், கூடல சங்கம தேவா!

328

குருலிங்க ஜங்கமரின் திருவடிநீர் பிரசாத மாயிற்று.
அவ்வெண் ணமே மகாப் பிரசாதமாய் அமைந்தது.
எனக்கு வேறு பிரசாதமில்லை, கூடல சங்கம தேவா!

329

அர்ப்பணிக்கும் இன்பம் என்னிடம் சேர்ந்துள்ள
போது
அதுவே அர்ப்பண மாயிற்று.
உடலெனும் ஐயம் எங்கே சென்றதோ அறியேன்.
உடலின்பம் இறையின்பத் துக்கீடாயிற்று.
இவ்வாறு அர்ப்பணித் தேன்னும் அகந்தை தலைக்
கேறினால்
நீ அங்கிருந்தாய், கூடல சங்கம தேவா!

330

குருவுக்கு உடல் தந்து, சிவனுக்கு மனம் தந்து,
சங்கமர்க்குப் பொருளைத் தந்து—இம்மூவர்க்கும்
முன்று தந்து,
நான் தூயவ னானேன், காணாய், கூடல சங்கம தேவா!

331

உடலைத் தந்ததால் உடல் முத்தி பெற்றது.
மனத்தைத் தந்ததால் மனம் முத்தி பெற்றது.
பொருளைத் தந்ததால் பொருள் முத்தி பெற்றது.
இம்மூன்றும் தந்த காரணத்தால்
கூடல சங்கம னிடத்தில் வசவண்ணனுக்கு முத்தி
சமாதிகிடைத்ததே!

332

கடல் பெரிதென்கோ? கடல் மண்ணில் அடக்கம்;
 மண் பெரிதென்கோ? அரவரசன் முடிமேல் அடக்கம்;
 அரவரசன் பெரிதென்கோ? பார்வதியின் சிறுவிரல்
 மோதிரமாம்;
 எனில் பார்வதி பெரியவ ளென்கோ? அவள் பரமேசு
 வரனின் ஒருபாதியே;
 எனில் பரமே சுவரன் பெரியவ ளென்கோ?
 எங்கள் கூடல சங்கமன் அடியார் மனத்தின்
 ஒருமுலையின் ஓரத்தில் அவன் அடங்கி விட்டான்!

333

செத்துப் பிறப்பவ னல்லன்;
 ஐயமோ, தீட்டோ உடையவ னல்லன்;
 உருவ மில்லான், அருவனு மல்லன்;
 உடலை வஞ்சிப்ப தில்லை; மனத்தை வஞ்சிப்பதில்லை;
 மாருத இயல்புடையன், காணையா.
 ஐயத்துக் கிடமின்றிப் பெரியவனே, காண்
 எங்கள் கூடல சங்கமன் அடியவன்;
 அவன் உவமிக்க ஒண்ணு தவனே!

334

வீடு சிறிது, மனமோ பெரிது;
 இறைவனைத் தொடுவதில் மகிழ்ச்சி.
 ஒவ்வோ ரணுவிலும் வீரராம்.
 தேடிப் பொதியும் இயல்பில்லை.
 வந்தது அந்த நேரத் துக்கே, ஐயா.
 இவ்வா றியலும் சுதந்தர வீரர்கள், எங்கள் கூடல
 சங்கமன் சரணரே!

335

கட்டி விடுபவன் சரணனோ? விட்டுப்பின் பிடிப்பவன்
சரணனோ?
நடையில் தவறுபவன் சரணனோ? பேச்சில் பொய்யன்
சரணனோ?
இருக்க வேண்டிய நற்குணங்களைத் தப்பினால்
மூக்கை அடியோ டறுப்பான் கூடல சங்கம தேவன்.

336

பெருநிலையை உண்மையில் துய்த்தவரைக் காட்டுவாய்.
நான் நீயேஎனும் சொல்லில் மகிழ்பவரைக் காட்டுவாய்.
மெய்யுணர்ந்த தூயவர்களைக் காட்டுவாய் எனக்கே.
இறையோ டொன்றியவரை, இறையில் இணைந்து
மகிழ்பவரை,
சிவனை விரும்பிய சீலரைக் காட்டுவாய்.
பகலிரவு எனை நின் னடியார்க்குப் பணிபுரியச் செய்வாய்,
கூடல சங்கம தேவா!

337

சரணர் கண்ட சங்கரனை அடைய முடியுமோ
முக்குணங்களை விடாத வரையில்?
உணர முடியுமோ அவனை,
தற்பெருமையும் பிறநிந்தையும் விடாத வரையில்?
அறுபகையும் தசவாயுக்களும் அறுமோ உடலைக்
களையாதவரை?
அடியவர் கூட்டும், அருள்நெறியும், உண்மை
நோன்பும்
தீயவர் பெறவிய லாது, இவை இயலும்
கூடல சங்கமன் சரணர்க்கு மட்டுமே!

338

அடியவர் தூங்கச் சென்றால் அதுவே ஜபம், காணீர்.
 அடியவர் விழித்திருந்தால் அதுவே சிவராத் திரியாம்.
 அடியவர் நடையே ஒழுக்கமாம், காணீர்.
 அடியவர் கூறுவதே சிவதத்துவம் காணீர்.
 கூடல சங்கமன் அடியவர் உடலே கயிலாயமாம்!

339

முந்நூற் றறுபது நட்சத் திரத்துக்கும் வாய்திறந்து
 நிற்குமோ, சிப்பி?
 சுவாதி நட்சத் திரத்துக்கு மட்டுமே அதுவாய்
 திறக்கும்; எந்தாய்.
 எல்லா வற்றுக்கும் வாய்திறந்தால் முத்து
 வாய்க்குமோ?
 இறையை அடைந்தா லல்லது ஆனந்தம் இல்லை
 யென்று
 உடலும் உணர்வும் மறந்தனர் அடியவர்.
 இதனால் கூடல சங்கமன் சரணர் எழுவகைத் துன்பம்
 எய்துவ தில்லையே!

340

முன்னோர் சென்றவழி மிகவும் அச்ச மூட்டுவதாம்,
 அண்ணா!
 வல்லாளன் மனைவியொடு கலந்திருந்ததைக் கண்டு
 அச்சம், அண்ணா!
 சிறியாளன் மகனைக் கேட்டது கண்டு அச்சம், அண்ணா!
 தாசன் துணியைப் பறித்ததைக் கண்டு அச்சம்,
 அண்ணா!
 எதையும் இயற்ற வல்லார் சிறப்பு மிக்கார் அவ்வடியார்;
 கூடல சங்கமன் சரணர் நடந்தவழி மிகவும் அச்ச
 மூட்டுவ தண்ணா!

341

பாணை செய்ய மண்ணே அடிப்படையாம்.
 தோடு செய்யப் பொண்ணே அடிப்படையாம்.
 சிவநெறி அறியக் குருநெறியே அடிப்படையாம்.
 நமது கூடல சங்கம தேவனை யறிய
 அடியவர் கூட்டமே அடிப்படையாம்.

342

அடியார் தாமே முக்கண்ணர், தாமே விடையேறிகள்;
 தமக்குத் தாமே சூலம்வாள் கபாலம் தரித்தவர்.
 இறைவன் யார், இறையன்பர் யார், சொல்லீர், ஐயா!
 கூடல சங்கம தேவா! நின்சரணர் சுதந்தர மிக்கார்.
 என்னை வெறும்வசவ னென்றே அழைக்கச் செய்வாய்!

343

இசையில் வல்லவன் அறிஞனல்ல; பேச்சில் வல்லவன்
 அறிஞனல்ல;
 அறிஞன், அறிஞன், அவனே அறிஞன், சிவனை
 முழுதும் நம்பியவன்.
 அறிஞன், அடியார்க்கு அமுதளிப் பவனும்.
 அவனே அறிஞன்; எமன்வாலை அறுத்தவனே
 அறிஞன்.
 அறிஞன் அவனே; எங்கள் கூடல சங்கமன்
 சரணனே!

344

மலைமேல் நின்ற மரங்கள் பலவே; அவையெலாம்
 இடைநின்ற
 சந்தன மரத்தால் நறுமணம் பெற்றுத் திகழு மன்றே!
 அடியார் முன்னிலையில் அளவிறந்த தீமையெலாம்
 கெடுமே!
 கூடல சங்கம தேவா!
 சிறியாளனைச் சேர்ந்த மனிதரெலாம் தேவ ராகாரோ?

345

தொல்லை யின்றி வீடமைத் துக்கொண்டு
 துன்ப மின்றி மிகவும் இன்புற் றிருப்பான்;
 கற்பனைக்கெட்டா உருவினன்; காட்சியில் சிறந்தவன்.
 இதுவே இறைநிலை யுணர்ந்த அன்பன் நிலையாம்.
 நீர்த்துளி யிற்காணும் கதிரொளி யைப்போன் றதே
 கூடல சங்கமனை எய்திய சரணன்நிலை!

346

ஏரி பள்ளம் கிணறு களில்நீர் வற்றினால்
 கல்லும் முள்ளும் கண்ணிற் படும்.
 கடல்தன் மெய்வற்றினால் ஒளிர்மணிகள் கண்ணிற்
 படும்.
 கூடல சங்கமன் அடியர் மனத்திறந்து பேசினால்
 எந்தை சிவனையே காண லாமே!

347

குலப்பெருமை அழியும்வரை சரணன் ஆகான்.
 விதியின் பிடிதளரும்வரை பக்தன் ஆகான்.
 பெருமை விட்டு, பொன்னின் தொடர்பு விட்டு
 அடியார்க் கடியனாய்த் தொழும்பு னயிருக்க வேண்டும்.
 உறைகுத்திய பால்திரிந்து நெய்யாம். நெய்வடிவில்
 இருப்பவரே நின்னடியார், கூடல சங்கம தேவா!

348

காணி சேமிக்கக் கோடி லாபமிழந்ததை நானறியேன்.
 பக்தர் குலத்தை நானறியாது அறிவிழந்த நிலையைக்
 காணையா.
 கூடல சங்கமன் சரணரின் கூட்டுறவால் பக்தியை
 அறிந்தால் நான்உய்வேன், ஐயா!

349

காண முடியுமோ பரிசுவேதி மலையைக் குருடனாள்?
அறிய முடியுமோ பாதரசக் கிணற்றை அதிருஷ்ட
மற்றவனாள்?

எடுக்க முடியுமோ புதையலை வறியவனாள்?
அழைக்க முடியுமோ காமதேனுவைத் தூய்மை
யற்றவனாள்?

மின்மினியைக் கண்டு நரிதன் வாலை
வெட்டிக் கொண்டால் அதற்கு ஒப்பு ஆகுமோ?
என்தலைவன் கூடல சங்கமனைச் சரணன்
புண்ணிய மின்றிக் காண முடியுமோ?

350

என்னுடல் எனும் அங்கையில் பிரபு தேவரைக்
கண்டேன்;

என்மன மெனும் அங்கையில் சென்னபசவனைக்
கண்டேன்.

என்னுயி ரெனும் அங்கையில் மடிவா னாயனைக்
கண்டேன்.

உள்ளொன்று புறம்பொன்றாக வேறறியாது
இருந்தேன்.

கூடல சங்கம தேவா! நின்னடியார் எனைத்தூய்மை
யாக்கியதன்

பயன் இத்துணைய தென்றெண்ணத் துணியாது
அவரை வணங்கி நிற்பேன்.

351

எவரெவர் நட்பு என்னென்ன செய்யாதையா?

புழு, குளவி யாகாதோ, ஐயா?

சந்தன மரத்தின் எதிரில் சந்தன மணம் தாக்கி

வேம்பின் தளிரும் மணம் வீசாதோ?

எங்கள் கூடல சங்கமன் சரணர் எதிரில்

பழவினை கழிந்து போகாதோ?

352

தனரேகை இருந்து பயனென், ஆயுள்ரேகை இராத
போது?

பேடியின் கையில் கூரிய வாளிருந்து பயனென்?

குருடன் கையில் கண்ணாடி இருந்து பயனென்?

குரங்கின் கையில் மரகத மிருந்து பயனென்?

எங்கள் கூடல சங்கமன் சரணரை அறியாதவர்

கையில்

இலிங்க மிருந்து பயனென், சிவநெறி உணராத

வரையில்?

353

அரக்குப் பொம்மையை எரியும் தீயருகே

எறிந்தாடும் விளையாட்டு வேண்டா.

வெண்ணெய் விநாயகனைத் தீப்பலகையின்

மேலிட்டால் என்னாகும்?

கூடல சங்கமன் சரணரொடு விளையாடினால்

அதுவிளையாகும் காணீர் ஐயா!

354

எம்மவர்க்குச் சாவில்லை; எம்மவர் சாவை அறியார்.

எம்மவரை யணுகாது மரணம்.

இலிங்கத்தில் தோன்றிய இலிங்கைக்கிய வாதிகளுக்கு

அவ்விலிங்கத்தில் அல்லது வேறிடம் ஒன்றுண்டோ,

கூடல சங்கம தேவா?

355

இவ்வுலகில் அஞ்சி நடப்பவர் அவ்வுலகில் வீரராம்.

சாலோகம், சாமீபம், சாஸூபம், சாயுச்சியம்

பெற்றோ ரெல்லாம் பிறப்பற் றவனுக்குச் சமமாவரோ?

மூவுலகங் களிலும் நிறைந்து நிற்கும்

கூடல சங்கமன் சரணர் மூவினை யறியாரே!

356

உடலை வருத்தி இறைவனொடு தொடர்பு கொண்டார்
சிலர்.

உயிரைக் கொண்டு இறைவனைக் கண்டார் சிலர்.

உணர்வால் சிவனொடு கலந்தார் சிலர்.

சொல்லினி மையால் சிவனைப் பெற்றார் சிலர்.

கூடல சங்கமன் சரணரிடையே தகடூர் மாரைய
னல்லது

வேறெவர்க்கும் ஆன்மலிங்கத் தோடு தொடர்பு
இல்லையாம்.

357

காமத்தைத் துறந்தவன், பொன்னை வெறுத்தவன்,

கதிரவன் உதயத் துக்குட் படாத சரணன் யான்!

எனினும், உன்னை மறவாது நினைப்பவர் வீட்டு

நாயாய் எனை இருத்துவாய், வள்ளால், கூடல சங்கம

தேவா!

358

பொருளுக் காகப் பிழைத்தாலென்? உயிராசையால்

பிழைத்தாலென்?

அன்புக் காகப் பிழைத்தாலென்?

சரணருள் குணந்தேடு வரோ சரணர்?

கூடல சங்கமன் சரணர் தவறினும் பொறுத்துக்

கொள்ள வேண்டும்.

359

பாம்பின் வளைவும் நெளிவும் புற்றில் அமையும்.

ஆற்றின் வளைவும் சுழலும் கடலில் அமையும்.

எங்கள் கூடல சங்கமன் சரணரின் குறைகள்

இலிங்கத்தில் அமையும்.

360

பாலும் பாலேடும் நிவேதனப் பொருளாம்.
 பாலேடு தவறினால் பொங்கல் அப்பொரு ளாகும்.
 வெண்ணெயும் வெல்லமும் நிவேதனப் பொருளாம்.
 கூழை நிவேதன மாக்கியவர் யாரையும் காணேன்.
 கூடல சங்கமன் சரணரில்
 கூழை நிவேதன மாக்கியவன் மாதர சென்னையனே!

361

பாம்பின் படம்கொண்டு கன்னத்தைச் சொறிந்தது
 போல,
 எரியம் கொள்ளியால் தலைச்சிக்கை எடுத்தது போல,
 புலியின் மீசை பிடித்து ஊச லாடுவது போல,
 கூடல சங்கமன் சரணரொடு வினையாடினால்
 சுண்ணாம்புக் கல்லை மடியில்கட்டி மடுவில் விழுந்தது
 போலாம்.

362

கண்டால் பேரின்பம்; காணா விடில் பெருந்துன்பம்.
 பகல் இருளாகும்; இருள்பக லாகும்.
 எப்படி, ஐயா, பொறுத்துக் கொள்வேன்?
 யுகமொன்று மேல்விழுந்த தொத்திருந்ததே!
 கூடல சங்கமன் சரணரிடமிருந்து அகலும்
 துன்பத்தின்

மரணமே இன்பமாம் காணீர்!

363

காட்டின் இடையில் கடும்வேட்கை கொண்டவன்
 எதிரில் நீர்கண்ட வாரு யிற்றே!
 குருடன் கண்பெற்ற வாரு யிற்றே!
 வறியன் பெருந்தன முற்ற வாரு யிற்றே,
 எங்கள் கூடல சங்கமன் சரணர் வரவே!
 அவரே என்னுயிராம், காணீர், ஐயா!

364

சிவசிந்தனை சிவஞான மில்லாத மனிதர்
 சாணத்தில் வந்த ஆயிரம் புழுப்போலாம், தேவா!
 அவர், காட்டு விலங்காய் இருக்க லாகாதா, தேவா?
 அவர், வீட்டு விலங்காய் இருக்க லாகாதா, தேவா?
 எங்கள் கூடல சங்கமன் சரண ரில்லாத ஊரும்நாடும்
 பெருங்காடே, விலங்கு வாழ்முழையே, காணீர், ஐயா!

365

மனம் ஓட்டை விழுந்ததொரு பாத்திரம்.
 உண்மை யான பொருளைக் கொண்டுஅதை
 நிரப்புகள்.
 எச்சரிக் கையோடு எண்ணிச் செயல்படுங்கள்!
 கூடல சங்கமன் சரணர் தொடராத உயிர்
 அதுயாதாயினும் விடுதலை பெறவழி யில்லையே?

366

நல்லோர் நட்பு பயனுடையது; இன்பம் தரும், ஐயா.
 தீயோர் கூட்டம் தீயது; விலகி யிருங்க னாயா.
 கூட்டம் இரண்டு: ஒன்றை விடுக.
 ஒன்றைப் பற்றுக — மங்கள மூர்த்தி எங்கள் கூடல
 சங்கமன் சரணரை.

367

தோற்கத் தெரிந்தவர், அவர், வெல்வ தறியார்,
 உடல், மனம், பொருள்களில் வஞ்சனை யறியார்,
 அடியவராம் சிறியாளர்.
 கூடல சங்கமன் சரணர் வெற்று உபசாரத்தை
 யறியார்கள்.

368

கடுகின்மீது கடல்புரண்டு வந்தது போலாயிற்று!
 களிப்புப் பெருக்கில் அகங்குழைந் தாடுவேன்.
 மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் குதித்துச் சுழன்று ஆடுவேன்.
 கூடல சங்கமன் சரணர் வந்தால்
 களித்துப் பெருத்துக் கொழுத்துக் குதித்தாடு வேனே!

369

பாற்கேணியில் வெல்லச்சேறு, பழுப்புச் சர்க்கரை
 மணல்,
 வெண்சர்க்கரை அலையும் நுரையுமாய் அமைந்தது
 போலப்
 பழவடியார் வசனங்க ளிருக்க,
 வேறுகேணி தோண்டி உப்புநீர் குடித்த விதியினைப்
 போல்
 அமைந்ததே என்னறிவு, கூடல சங்கம தேவா!

370

நின்னடியார் பேரின்பம் துய்ப்பவர்களையா.
 நின்னடியார் ஆசையற்றவர்கள்; ஆகவே உடலெனும்
 வினைதொடா தவர்கள்.
 நின்னடியார் மனத்தில் குறைவிலா ஞானம்நிரம்
 பியவர்கள்.
 நின்சரணர் பெருமையைச் சொல்லவும் கேட்கவும்
 என்னால் இயலாமல்
 'வணக்கம்', 'வணக்கம்' என்றே கூறிக்கொண் டிருப்
 பேன், எந்தாய்!

371

நின்னைக் காணவே என்னுயிர் இருந்தது.

நின்னை விட்டகன்றதும் என்னுயிர் எங்கே

சென்றதோ?

பிரிவில் இவ்விரவு யுகமொன்றாய் நிறைந்தது.

பகலை எவ்வாரோ கழித்து விடுவேன்.

கூடல சங்கமன் சரணரை விட்டுப்பிரியும்

துன்பத்தை விட மரணமே மேலாம், ஐயா!

15

இறைவனின் வடிவம்

372

எங்கெங்கு நோக்கினும் அங்கெலாம் நீயே, தேவா!
 எண்ணற்று விரிந்த பொருள்களின் வடிவெலாம்
 நீயே, தேவா!
 அண்டத்தின் கண்கள் நீயே; அண்டத்தின் முகமும்
 நீயே!
 அண்டத்தின் தோள்கள் நீயே; அண்டத்தின்
 தாள்கள் நீயே!
 தேவா, கூடல சங்கம தேவா!

373

நீரில் மறைத்து வைத்த நெருப்பாய்த் திகழ்கிறது;
 தாவரங்களில் பழச்சாற்றின் சுவைபோலிருக்கிறது;
 மொட்டில் நிறைந்த மணம்போலிருக்கிறது;
 கண்ணிப் பெண்ணின் காதல்நினைவுபோலிருக்கிறது;
 கூடல சங்கம தேவா, நின்னியல்பே!

374

கதிர்களில் அடங்கிய வெயிலைப் போன்றிருந்தது;
 பாலில் அடங்கிய நெய்யினைப் போன்றிருந்தது;
 ஓவியன் மனத்தடங்கிய ஓவியம் போன்றிருந்தது;
 கண்ணில் ஒளிமிகுந்த கருமணி போன்றிருந்தது;
 சொல்லில் அடங்கிய பொருளைப் போன்றிருந்தது;
 கூடல சங்கம தேவா, நின்நிலையே!

375

அறிவேன் என்றால் அறிவுக் கெட்டாது.
 நினைவேன் என்றால் நினைவுக் கெட்டாது.
 கற்பனை செய்வேனெனில் கற்பனைக் கெட்டாது.
 சொல்லுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டா தவனை
 அறிவ தெவ்வாரோ, குருகாட்டிக் கொடுக்காதபோது?

‘குருசீட ரிடையே ஒளியாம் இறைதோன்றும் சொல்
வடிவில்’

என்னும் வேதமொழி பொய்யோ?

கூடல சங்கம தேவா! நின்கருணைப் பெருக்கால்
என்னில் உண்மை நிலைபெற அருள்வாய்!

376

வேதம் அறிவிக்க இயலாமல், இலிங்கம் அறிவுக்
கெட்டாத தென்று நடுங்கியது.

சாத்திரம் நிறுவ இயலாமல், இலிங்கம் எட்ட முடியாத
தென்று கூறியது.

தருக்கம் அறுதியிட இயலாமல், இலிங்கம் தருக்கத்திற்
கப்பாற் பட்ட தென்று கைவிட்டது.

ஆகமம், இலிங்கம் அடைய முடியாத தென்று
வரையறுக்காது போய்விட்டது.

மனிதரும் தேவருமோ எதுவுமே காணர்;

எங்கள் கூடல சங்கமன் இருப்பைச் சரணன்
ஒருவனே யறிவான்!

377

அகத்துள் உணர்ந்து என்ன பயன்

புறத்தே செயல் இல்லாத வரை?

உடலில்லாத போது உயிருக் கிடமேது?

கண்ணாடி யில்லாது தன்முகம் காணல் ஒல்லுமோ?

உருவினன் அருவினன் ஒருவனே தேவன்!

அவனே எங்கள் கூடல சங்கம தேவன்!

378

நிலத்தில் மறைந்த புதையலை மைவைத் திருப்பவரும்
காட்டார்கள்.

அஞ்ச வேண்டாம், கண்டிர்; மனத்தில் ஐயம்

கொள்ளா திருப்பீர்.

அடியரில் இறைவன் உள்ளா னென்று நம்பினவர்க்குக்
காட்சி தருவான் கூடல சங்கம தேவன்!

379

சுவரின்றிச் சித்திரம் எழுத வொண்ணுமோ?
 நிலமின்றி விதைத்து விளைக்க வொண்ணுமோ?
 அடியரின்றிச் சிவபூசை செய்ய வொண்ணுமோ?
 உலகிற் கலந்த முதல்வனைப் பிரித்தறிய
 வொண்ணுமோ?
 உடலற்ற கடவுள் கூடல சங்கம தேவனை
 அடியவர் முகத்தில் கண்டேன், மற்றொன் றறியேன்,
 ஐயா!

380

அளவில் அகப்படான்; அழிவே அறியான்;
 குற்றங் குறையின் நீங்கியான்; நன்மை தீமை
 விலக்கியான்.
 அறிவை மறைத்து விளங்கும் பகட்ட னல்லன்.
 எய்த வொண்ணாத கூடல சங்கமன், சொற்கடந்
 தானே
 உணர்வால், கற்பனையால் வெல்ல முடியுமோ,
 சொலாய்!

381

முதல்வன் நீயே! முடிவற்றவன் நீயே!
 உலகம் இதையறிய உரத்துக் கூவுவேன்.
 'மகாதேவ,' 'மகாதேவ!'
 இதற்கப்புறம் சொல்லேது மில்லை.
 பசுபதி உலகுக்கு ஒரே தேவன்.
 மேல்கீழ் நடுவுலகங் களுக்கெலாம்
 ஒருவனே தேவன், கூடல சங்கம தேவன்!

382

ஒருவனே தேவன்; பெயர்கள் பலவாம்.
நற்கற் பிணாளுக்குக் கணவன் ஒருவனே.
மற்றொன்றை வணங்கினால் காதுமூக் கறுப்பான்
கடவுள்.

பலதெய்வங்களின் எச்சில் தின்பவரை
என்னென்பேன், கூடல சங்கம தேவா!

383

இருவர் மூவர் கடவுள் ரென்று ஆணவத் தோடு
அறைய வேண்டா;
ஒருவனே காணீர்! இருவ ரென்பது பொய்யென்ப
தறிவீர்.
கூடல சங்கம னல்லது வேறில்லை என்றே யுரைத்தது
வேதம்!

384

மூங்கில் இலையை மென்றால், மெல்வதல்லது
சாறு பெறல் ஆகாது.
மணலைத் திரித்தால், திரிப்பதல்லது
கயிறு பெறல் ஆகாது.
நீரைக் கடைந்தால், கடைவ தல்லது
வெண்ணெய் பெறல் ஆகாது.
எங்கள் கூடல சங்கம னல்லது வேறு தெய்வம்
வணங்கினால் உமிகுத்திக் கைவீங்கிய வாரும்!

385

ஆயுள் முடிந்த மனைவி, பண்பற்ற உறவினர்,
உயிரற்ற உடல் இவற்றால் பயனென்?
முதலாளி விரும்பாத வேலையாள், அரசை யிழந்த
மன்னன்
வரம் தாராத தெய்வம்—இவற்றால் பயனென்?

களைந்த பூவில் மணமும் முதிர்ந்த வேசியிடம்
கவர்ச்சியும்
சாய்க்கடை நீரில் முத்தும் தேடும் பித்தரே!
உலகுக் கெல்லாம் வரமளிக்கும் கிரிஜா மணான்,
பெருங் கருணையான் எங்கள் கூடல சங்கம தேவனே!

386

தோற்ற மளிப்பான் சிவன்; அடங்கி விலகுவான்
சிவன்;
கண்முன் உடலொடு தோன்றி, மனத்தில் கனவாய்
அலைக்கழிப் பாள்ளங்கள் சிவன்!
இருந்த விடத்தில் நின்று பலதிசைகளிலும் தோன்று
வான்;
பலவிடத்திலிருந்தும் ஒரேஉருவில் விளங்குவான்;
அறிவாய் விளங்கும் கூடல சங்கம தேவனே உணர
என்னால் இயல வில்லை!

387

உலகின் விரிந்து, வானின் உயர்ந்து, அதனின்
மிகுந்தது நிற்பரப்பு.
பாதாளம் கடந்தது நின்திருவடி.
பிரம்மாண் டத்தையும் இறந்து நிற்பது நின்திருமுடி.
அறிவைக் கடந்து காட்சியைக் கடந்து, கற்பனை
கடந்த
இலிங்கமே, கூடல சங்கம தேவனே!
என்அங்கையில் வந்து தங்குவாய்; நமுவா திருப்பாய்;
ஐயா!

16

தியானம் — பூசை

388

சகோரப் பறவைக்கு வெண்ணிலவு பற்றிய வேட்கை.
தாமரைப் பூவினுக்குக் கதிரவன் உதயமே வேட்கை.
வண்டினுக்கு நறுமலர்த் தேனுண்ணும் வேட்கை.
எனக்கு எங்கள் கூடல சங்கம தேவனை நினைவதே
வேட்கை.

389

நெஞ்சு விரிந்து மணம்வீச, மனம்நிறைந்து துளும்ப,
நாக்கு துள்ளிக் குதித்து விளையாட, என்னை
நின்பெயராம் அமுதம் தந்து முழுக்காட்டுவாய், ஐயா!
எந்தாய்! விரிமல ராம்என் இதயம்
நின்திரு வடிமேல் வீழ்ந்து அலர்ந்திடுக!
கூடல சங்கம தேவா!

390

இன்ப வாழ்வு என்ப தென்ன?
இதுதான் : 'ஓம் நமச்சிவாய' என்பதே மந்திரம்.
'ஓம் நமச்சிவாய' என்பதே தந்திரம்.
எங்கள் கூடல சங்கம தேவனை
நினைவதே மந்திரம்!

391

சம்சார மெனும் பாம்பு தீண்ட, ஐம்புல னெனும்
நஞ்சால்
நான் திகைப் புற்றே னையா; நான்உருண்டு
வீழ்கிறேன், ஐயா.
'ஓம் நமச்சிவாய' வெனும் மந்திரம் செபித்தேன்,
கூடல சங்கம தேவா!

392

சரணன் இலிங்கத்தில் இணைதல் பெருநெறியாம்.
உறுதி மிகுந்த நெஞ்சுடை யவனாய்க்
கூடல சங்கம தேவனின் திருநாமம் இசைப்பதே
பேரின்ப மாம்.

393

‘வசியம் அறிவோ’ மென்பீர்.

புத்தியை அறியாத மனிதரே கேளீர்!

வசியம் என்ன தென்ப தறியாது மருளுவீர்,
பட்டிக்காட்டாரே!

ஓம்நமச் சிவாய எனும் மந்திரம்

எல்லோரையும் வசியம்செயும் மந்திரமாம், கூடல
சங்கம தேவா!

394

வாய்பேசாது உண்பது ஆசார மல்ல.

இலிங்கத் துக்குப் படைத்த பின்பு, கவளத்துக்
கொருமுறை

‘சிவா! சரணம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க
வேண்டும்.

பொறிகளின் இயக்கம் அடங்கும்,

கூடல சங்கமனை நினைத்துக்கொண்டே உண்டால்.

395

பிறவிப் பிணியை வெல்வதற்கு

‘ஓம் நமச்சிவாய, அடைக்கலம்’ என்றால் போதாதோ?

‘ஹர ஹர சங்கர, சிவசிவ சங்கர,

ஜய ஜய சங்கர, நின் அடைக்கலம்’ என்றே

கூறுகிறேன்.

என் பாவங்கள் பறந்தன!

‘கூடல சங்கம தேவா! நின் அடைக்கலம்’ என்றே

இருக்கின்றேனே!

396

பாதகம் ஒருநூறு கோடி துடைக்கப் போதாதோ

ஒரு சிவநாமம்?

போதாதோ, ஓர்அரன் நாமம்? கூடல சங்கம தேவா!

நின்இலச்சினை அணிந்த காளையாய்ச் செய்வாய்

எனையே!

397

களிறு அஞ்சும் அங்குசத்துக்கு.
 வரை அஞ்சும் வச்சிரா யுதத்துக்கு.
 இருள் அஞ்சும் ஒளிகண்டு.
 இருங்கானம் அஞ்சும் நெருப்புக்கு.
 பஞ்சமா பாதகங்கள் அஞ்சுவது
 கூடல சங்கம தேவன் திருநாமத்துக்கே!

398

களிறு பெரிது, அங்குசம் சிறிதென லாகுமோ?
 ஆகாதையா.
 வரை பெரிது, வச்சிராயுதம் சிறிதென லாகுமோ?
 ஆகாதையா.
 இருள் பெரிது, ஒளிசிறி தெனலாகுமோ? ஆகாதையா.
 மறதி பெரிது, உனைநினைக்கும் மனம் சிறிதென
 லாகுமோ?
 ஆகாதையா, கூடல சங்கம தேவா!

399

இருபத்து நான்கு திதிகளின் சிறந்ததும்
 கிரகணம், சங்கராந்திகளின் சிறந்ததும்
 ஏகாதசி, வியதீபாதங்களைவிடச் சிறந்ததும்
 ஆகிய பயன் கிட்டும், நுண்ணிய சிவநெறி
 அறிந்தவர்க்கு.
 ஹோமம், நியமம், ஜப-தபங்களை விடச் சிறந்த
 பயன்எய்துமே,
 கூடல சங்கம தேவா, உன்னை மறவாது
 நினைப்பவர்க்கே!

400

வீரன் களத்தில் நின்று தன்கை வரிசை காட்டாவிடில்
 பகைவன் வந்து கொல்லாது விடுவனோ?
 உன்நினைவை மனம் மறந்துவிட்டால்
 பாவம் உடலைப் பிணிக்காது விடுவதுண்டோ?
 கூடல சங்கமனை நினைந்தால்
 பாவம் எரியுறு அரக்கனக் கரைந்திடும், ஐயா!

401

முற்பிறவி கழிந்து குருவருள் பெற்றார்க்குப்
 பிணிப் பெங்கே? பிறவி யலைப்பெங்கே?
 விருப்பு வெறுப்பெனும் வேற்றுமை கழிந்தார்க்குக்
 கூடல சங்கமனை முப்போதும் மறவாது
 நினைப்பதல்லது வேறு நினைவு ஏது?

402

கனவிலும் நனவிலும் சுழுத்தியிலும் வேறென்றை
 நினைத்திருந்தால்
 என் தலையே பிணை! தலையே பிணை!
 இது பொய்யானால், தேவா! என் தலையே பிணை!
 தலையே பிணை!
 கூடல சங்கம தேவா! உனையல்லது வேறென்றை
 நினைத்தால்
 தலையே பிணை! தலையே பிணை! ஐயா!

403

எலே, எலே மனிதா! பேராசை வேண்டா மடா!
 வளர்பிறை தேய்பிறை யாம் செல்வம் நிலையல்ல!
 அழியா அரசு பெறவே
 கூடல சங்கம தேவனை மறவாமல் பூசை செய்வாய்!

404

தலைநரைத்து, கன்னம் குழிந்து, உடலழியா முன்னம்,
 பல்லிழந்து, முதுகுகூனி, பிறர்க்குச் சமையாகா
 முன்னம்,
 கால்மேல் கையுன்றிக் கோல்பிடியா முன்னம்,
 மும்பிணல் உடல் அழியாத முன்னம், சாவு தீண்டாத
 முன்னம்
 பூசை செய்வாய் எங்கள் கூடல சங்கம தேவனையே.

405

உண்ணும் வட்டில் வேறே வெண்கல மல்ல;
 காணும் கண்ணாடி வேறே வெண்கல மல்ல;
 பாண்டம் ஒன்றே, பாத்திரம் ஒன்றே.
 ஒளிபெற்றது கண்ணாடி யெனப்பட்டது.
 அறிந்தவன் சரணன்; மறந்தவன் மனிதன்.
 மறவாது பூசை செய்வாய், கூடல சங்கமனே!

406

அடித்தால் அடிகள் கைமேலே!
 வைதால் வசவுகள் கைமேலே!
 முற்பிறவி ஏதாயினும் ஆகுக.
 இன்றைய பயன்கள் கைமேலே!
 கூடல சங்கம தேவா,
 உணைப்பூசை செய்த பயன் கைமேலே!

407

வாழ்க்கையில் பெருமோகம் கொள்ளுவ தேனோ?
 நித்த நித்தம் சிவராத்திரி கொண்டாடுக!
 அருச்சுனை பூசனை அன்போ டியற்றுக!
 வேக வேகமாய்க் கூடல சங்கமனைக் கூடுக!

408

ஆடிக் கால்கள் தளர்ந்தில;
 நோக்கிக் கண்கள் தளர்ந்தில;
 பாடி நாக்குத் தளர்ந்திலது; இனிஎன் செய்வேன்?
 உன்னைக் கையாரப் பூசை செய்து
 மனந்தளர்வ தறியேன்; இனிஎன் செய்வேன்?
 கூடல சங்கம தேவா, கேளாய்.
 உன்வயிற்றைக் கிழித்தேனும் உன்னோ டொன்றும்
 வழியெனக் கருள்வாய்.

409

சொல்லில் நிந்திருப் பெயராம் அமுதம் நிறைந்து,
 கண்ணில் நிந்திருவுரு நிறைந்து,
 நெஞ்சில் நிந்தினைவே நிறைந்து,
 செவியில் நின்புகழே நிறைந்து,
 கூடல சங்கம தேவா,
 நிந்திருவடித் தாமரையில் நான் நிறைந் திருப்பேன்
 வண்டெனவே!

17

அரனருள்

410

நின்னருள் துணை நின்றால் வற்றல் மரம் தளிர்க்கும்,
ஐயா.

நின்னருள் துணை நின்றால் வற்றிய பசுவும்
கறக்கு மையா.

நின்னருள் துணை நின்றால் நஞ்சும் அமுதாகு மையா.
நின்னருள் துணை நின்றால் முரண்பட்ட பொருள்களும்
நேராகு மையா,
கூடல சங்கம தேவா!

411

அரன் அருளும் காலத்துச் செல்வம் பின்தொடரும்,
ஆழ்ந்து பரந்த ஏரி நிரம்பியது போல.
கூடாத பொருளெல்லாம் கைகூடும், காண்பாய்,
அரசும் அரசனும் கையடக்கம், காணையா,
பரம நிரஞ்சனனை மறந்த காலத்து
நீர்நிரம்பிய பாணையில் கல்வீழ்ந்தது போலாம்,
கூடல சங்கம தேவா!

412

ஐயா, இளங்கன்று தாயைத் தேடி உழல்வது போல
ஐயா, உன்னைத் தேடி உழல்கிறேன்.
ஐயா, நீயென் மனத்தில் மகிழ்ச்சியூட்டிக் கருணை
காட்டுவாய்.
நீயென் மனத்தில் நிலைப்பவனாகிக் கருணைகாட்டுவாய்,
ஐயா!

அம்மா! அம்மா! கூடல சங்கம தேவா!

413

படுக்கப் பாயுண்டு; உடுக்க உடையுண்டு.
கூடல சங்கமன் கருணை புரிவானே மாட்டானே
எனும் கவலை உள்ளபோது, பிறர்கவலை நமக்
கேனையா?
நம்கவலை நமக்குப் போதாதோ?

414

இவன்யார், இவன்யார், இவன்யார்? என்றென
 திருக்கச் செய்வாய்!
 இவன் நம்மவன், இவன் நம்மவன், இவன் நம்மவன்
 என்றே கூறச் செய்வாய்!
 கூடல சங்கம தேவா! எனை உன்வீட்டுமகன்
 என்றிடச் செய்வாய்!

415

சேற்றில் சிக்கிய பசுவெனத் திசைதிசை நோக்கிக்
 கூவுகின்றேன்.
 ஐயா! உதவுவார் யாருமில்லை, ஐயகோ!
 பசுவென் றென்னை, கூடல சங்கம தேவா,
 கொம்பைப் பிடித்துத் தூக்குவாய்.

416

கடல்நீரில் சிப்பியைப் போல் வாய்திறந் திருந்தேன்.
 நீயன்றிப் பிறர்யாரும் என்னை அறிபவரில்லை,
 காண்ஐயா.
 கூடல சங்கம தேவா, நீயல்லது எனை ஏற்பாரில்லை,
 ஐயா!

417

பார்வைக்குத் தூயவ னானேன் அல்லது என்மனத்
 துக்குத் தூயவ னல்லன்; ஏன்ஐயா?
 திருமேனிதீண்டிப் பூசிக்க என்கை தூயதல்ல, ஐயா!
 மனமாரப் பூசிக்க என்மனம் தூயதல்ல, ஐயா!
 எண்ணம் தூயதானால், கூடல சங்கம தேவன்
 'இங்கே வா' என்றழைத்துக் கொள்ள மாட்டானோ?

418

எரியுறு கர்ப்பூரத்துக்குக் கரியுண்டோ, ஐயா?
 கானல் நீருக்குச் சேறு என்பதுண்டோ, ஐயா?
 காற்றில் இழையும் நறுமணத்திற்கு அழுக்குண்டோ,
 ஐயா?

நீ அருளைப் பொழிந்த பிறகு எனக்கு அச்சமுண்டோ?
கூடல சங்கமதேவா!

நின்திரு வடித்தா மரையில் எனைச்சேர்த்துக்
கொள்வாய், ஐயா?

419

காமதேனு நின்னிடமிருக்கப் பிறரை வேண்டேன்,
ஐயா!

நின்னை வணங்கியும் பிறவிப்பிணி நீங்காத தேன்,
ஐயா?

முற்பிறவியின் தொடக்கு நீங்காதவரை நின்னைப்
பூசித்துப் பயன் என்ன, ஐயா?
என்மனத்தின் தீக்குணம் கழிநது

நின் சரணர்க்குச் சரணமடைய அருள்வாய், கூடல
சங்கம தேவா!

420

இறையருள் கூடிய நல்வேளை யில்லலது
முத்து நீரிலாகாது, முத்து நீரிலாகாது.
சற்குருவின் கருணை யில்லாது அறிவு தெளிவாகாது.
தலைவன் கூடல சங்கம தேவன் திருவருளின்றிச்
சிவதத்துவம் அறியொ ணாததாம்.

421

அழகைக் கண்டு மோகமுற்று
ஆசைப்பட்டால் பயனில்லை, கண்டாய்.
பனை மரத்தின்கீழ்க் கையை நீட்டி
மேலே பார்த்துக் கழுத்து நொத்ததையா!
கூடல சங்கம தேவா! கேளாய்!
நீவழங்கும் நாளில்லலது கிட்டுவதில்லை, ஐயா!

422

அறுந்ததையா உடலின் குணம்; பிறந்ததையா,
பக்திச் சுவை!
அங்கத்தை ஆரத்தமுனியதையா, இலிங்கம்.
இன்ன தென்றறியேன் உலகும் உலகியலும்.
இலிங்க மெனும்பெரு மயக்கில் வீழ்ந்தேனையா,
கூடல சங்கம தேவா! நின்திருவடி என்னை அடிப்படுத்
தியதால்.

423

பாம்பையும் தீயையும் இளங்குழவி தொடுமோ வெனப்
பெற்ற தாயர் பின்தொடர்ந்து நிறறல் போல—
என்னுடன் கூடவே கூடல சங்கம தேவன்
காத்துக் கொண்டிருப் பானையா!

424

சந்திரன் உதயம் கண்டு கடல்பொங்கும், ஐயா.
சந்திரன் தாழ்ந்தால் தானும் தாழும்.
சந்திரனுக்கு இராகு குறுக்கே வந்தால் கடல் கதறுவ
துண்டோ?
கடலைக் குறுமுனி அங்கையிலிட் டுண்டபோது
சந்திரன் குறுக்கே வந்தானோ?
யாருக்கு யாரும் இல்லை, நிலைகெட்டவர்க்கு நண்ப
ரில்லை.
உலகின் நண்பன் நீயே, கூடல சங்கம தேவா!

12

13

14

18

உண்மை நிலை

425

நிலனென்றே, புலைச்சேரி—சிவாலயம் இரண்டும்
அமைய.

நீரொன்றே, கால்கழுவவும் பூசைக்கும்.
குலமொன்றே, தன்னைத் தானறிந்தவர்க்கு; முத்திப்
பலனென்றே, அறுவகைச் சமயத் தார்க்கும்.
நிலையொன்றே, கூடல சங்கம தேவா, நிலையறிந்
தவர்க்கே!

426

உண்மையும் இதுவே; கேள்விக்கு விடையும் இதுவே;
மனத்தில் பதியவிலையா?
எல்லோரும் ஒப்பும் சுகமென்பதும் இதுவே; மனம்
ஏற்கவிலையா?
நான்நீயே என்பதுமட்டும் எஞ்சியது; கூடல சங்கம
தேவா! இது மருளோ?

427

மாலை நேரத்தின் இருள்.
அஞ்சிய விடத்தில் ஐயமே உருவுகொண்டு எதிரில்
நிற்கிறது.
மனத்தில் உணர்ச்சிகள் இருந்தவரை அது
நின்றிருந்தது.
இது நின்றபோது அது மறைந்தது.
அதன் உண்மையை அறிந்தால் அது பொய்யே.
இனி, கூடல சங்கம தேவன் ஒருவனே நிலையானவன்!

428

நாயறிவு எனும் நன்றியுணர்வு; யானையறிவெனும்
கடமையுணர்வு;
கோழி யறிவெனும் நேரத் தவருமை.
இம்மு வகையறிவும் என்ன வாயின?
முக்கால முணர்ந்தும் என்ன பயன்?
கூடல சங்கம தேவா! உன்னை யறியாத ஞானம்
அஞ்ஞானமே!

429

பேய், பூதம் வந்து பிடித்ததும் தன்னை மறக்கச் செய்யும்.

வேறொன்றைச் செய்ய விடாதையா.

கூடல சங்கம தேவன் ஞானம் மிகுந்தவுடன்
உலகியலில் ஈடுபட விடாதையா.

430

செம்மறி யாட்டுக் கூட்டம் கரும்புத் தோட்டத்தில்
நுழைந்து

இனிய சாற்றைச் சுவைக்காது.

வெளியே தோன்றும் தோடு மேய்ந்தன.

உன்னை அறிவுடை மதயானை அல்லாது

ஆடு அறியுமோ, கூடல சங்கம தேவா?

431

ஓதுவதால் பயனென்? கேள்வியால் பயனென்,
சிவநெறி யறியாதவரை?

ஓதியது, காணிரோ, கிளியே, சிவநெறி யறியாது!

ஓதிய பயன்கிட்டியது மாதர சென்னை யனுக்கு,

கூடல சங்கம தேவா!

432

ஐந்து மானங்களை அழித்து, ஒரே அபிமான
மாக்குவாய், பெண்ணே!

இதுவே நம்வாழ்வு, பெண்ணே! இதுவே நம்வளர்ச்சி,
பெண்ணே!

ஆணவ மழிந்து உண்மை நிலைத்தபின் அதுவே
உள்ளதாம்,

கூடல சங்கம தேவா!

433

எதை வேண்டுமாயினும் சாதிக்கலாம்.
 மற்றெதை வேண்டுமாயினும் சாதிக்கலாம், ஐயா.
 தான்யார் என்பதைச் சாதிக்க இயவாது,
 கூடல சங்கம தேவன் கருணைபெற்றவர்க் கல்லாது!

434

பக்தியென்னும் மண்ணில் குருவெனும் விதை
 முளைத்து,
 இலிங்க மென்னும் இலை துளிர்த்தது.
 இலிங்க மென்னும் இலையின் மேலே
 சிந்தனை யென்னும் பூ மலர்ந்தது.
 ஒழுக்க மென்னும் காய் காய்த்தது.
 அன்பாம் கனி பழுத்தது.
 அன்பெனும் கனி பழுத்து, முதிர்ந்து, உதிர்கின்ற
 போது
 கூடல சங்கமன் தனக்கு வேண்டுமென்று எடுத்துக்
 கொண்டான்!

435

இம்மை மறுமை என்னும் வேறுபாடுள்ளமட்டும்
 உண்மைச் சரணன் நான் ஆகேன்.
 செத்துப்பின் உனைக் கூடல், நுனிக்கரும்பு
 தின்றவாரும்,
 கூடல சங்கம தேவா!

436

வெட்கம் விட்டேன்; நாணம் விட்டேன்; குலம்
 களைந்தேன்; தன்மானம் விட்டேன்;
 சங்கா, உனைவணங்கிப் பற்று விட்டேன்.
 கூடல சங்கமதேவா! உன்னைத் தொட்டுப் பிறவி
 யொழிந்தேனே!

437

மனத்துக் கிசையாத கணவன் மனத்தில் நில்லான்,
தோழி!
பாம்பணிந்தவ னெழியப் பிறர் எனக்குக் கணவ
ராகார், காணாய்.
கன்னிமையில் பெற்ற நட்பு, இளமையில் பெற்ற
வாழ்வு-
இவையே எனக்கு. உன்னுணை, கூடல சங்கம தேவா!

438

கொடுப்பவனும் சங்கன்; கொள்பவனும் சங்கன்;
பாரடா, பார்.
அழியும் மனிதர் கொடுக்கிறார் என்பவர் வாயில்
வால்புழுக்கள் பூக்காவோ?
மூவுலகுக்கும் கொடுப்பான், எங்கள் கூடல சங்கமன்,
பாரடா, பார்.

439

என்னென்பேன், என்னென்பேன், ஒன்றிரண்
டானதை!
என்னென்பேன், என்னென்பேன், இரண்டொன்
ருனதை!
என்னென்பேன், என்னென்பேன், அழியாப்
பெருமையை!
வள்ளல் கூடல சங்கம தேவன், தானே யறிவான்!

440

புண்ணிய பாவமெனும் இருவினை வல்லவர் யார்?
இவற்றை உண்பவர் யார்?
உடலே உண்ணுமோ? உடல் மண்ணும்.
உயிரே உண்ணுமோ? உயிர் வெளியாம்.
இவ்விரண்டின் உண்மையை, கூடல சங்கம தேவா!
நின் சரணே அறிவான்!

441

உடலில் உடலாய் இருப்பா யல்லவோ, ஆன்மாவே!
உலக மாயை யெனும் பாசத்தில் சிக்கி விடுதல்

அறியாது
உடலை விரும்பிக் கெட்டாய் அல்லவோ? ஆன்மாவே!
உடல் வாழ்க்கை யழிந்து கூடல சங்கமன் சரணர்
இலிங்கமாய் அமர்ந்ததை அறியாயோ நீ?

442

குருவருளே நன்னெறி, குருவருளே சிவநெறி;
குருவருளே பிரசாதச் சுவையாம்!
முன்னால் குரு, பின்னால் இலிங்கம், கூடல சங்கம
தேவா!

443

குருவுபதேசம் காட்டிய இலிங்கம் மனத்துள் ளிருக்க
மூச்சடக்கி அதையறிந் தேனெனில் அதுவே துரோக
மாம்!
இடைபிங்கலை சுமுனை நாடிகளைப் பிடித்து அறிந்தே
னென்றால்
கூடல சங்கம தேவன் அவர்மூக்கை அறியாது
விடுவனோ?

444

கல்லில் பொன்னுண்டு; மரத்தில் தீயுண்டு;
பாலில் நெய்யுண்டு; உள்ளாயிரில் சிவனுண்டு.
எனினும் இருளால் கண்தெரி வதில்லை.
இதைக் காட்ட வல்லதே குருவின் பெருமையாம்,
கூடல சங்கம தேவா!

445

முத்து நீரிற் பிறந்தாலும் மீண்டும் நீராகுமோ?
குருவருள் பெற்ற பக்தன் மீண்டும் பழைய
நிலையுற்றால்
அது குருவுக்கும் இலிங்கத்துக்கும் ஐங்கமார்க்கும்
செய்த துரோகமாம்.

அதுவே ஒழுக்கத்துக்கும் பிரசாதத் துக்கும் துரோகம்.
 இவ்வைந்து மாபா நகங்களும் பக்தனுக் கல்லது
 பவிக்கு ஏது?
 இது குரு, இது இலிங்கம், இது ஜங்கமன், இது
 ஒழுக்கம்,

இது பிரசாதம் என்ப தறியா திருந்தால்
 தலைநரகமே கிட்டும், கூடல சங்கம தேவா!

446

ஒன்றியிணைந்ததும் ஒன்றில் பரந்ததும் ஒன்றிய
 இன்பம்

துய்த்ததும் ஆகிய பெரியது
 நுணுகிச் சிறுத்ததை யாரும் அறியார்!
 மணிகளைத் தேர்ந்து ஆய்ந்தவன் போலே
 குருவுடையார் அறிவார், குருவிலார் அறியார், கூடல
 சங்கம தேவா!

447

பரிசுவேதி தொட்டபிறகு இரும்பாகாது, காணீர்!
 இலிங்கம் உடலைத் தொட்டபிறகு கீழ்நெறி
 சேர்வதில்லை,
 கூடல சங்கமன் சரணர் பிறிதொன்றினை யறியராகி.

448

காட்டுக் குயில் வீட்டுக்குவந்தால் தன்காட்டை
 நினையாதிருக்குமோ?
 மலை யானை வீட்டுக்குவந்தால் தன்மலையை நினையா
 திருக்குமோ?
 கூடலசங்கமன் சரணர் மறந்து பூவுலகம் வந்தால்
 தம்நெஞ்சுநடுவில் உள்ள இலிங்கத்தை நினையாது
 விடுவரோ?

449

குலமிழிந்து, பிடிவாதமிழிந்து, மதமிழிந்து, பொருமை
யழிந்து,
தற்சிறப் பழிந்து, ஆணவ மெலாம் அழிந்து,
கடவுளுண்மை மட்டுமே மிஞ்சியது. இது இலிங்க —
ஜங்கமனெனும்
சொல்கொண்டதால் இயன்றது, காணீர்.
எனது 'தான்' அழிந்து, அவன் 'தான்' மட்டுமே
மிஞ்சி,
உண்மைநிலையில் கூடலசங்கமனில் தான் தானானான்
அன்றே!

450

ஆதியைக் காட்டினான்; அடிப்படை அநாதியைக்
காட்டினான்.
இம்மை கெடுத்தான்; மறுமை நிலைநாட்டினான்.
பெருமை தோற்றினான்; மனம்இன்பொடுவாழ
வழிகாட்டினான்.
ஆயத்தம் செய்து, உடலை மறப்பித்து, பேருடலை
அறிவித்தான்.
முன்தொடக்கைப் புறக்கணிக்கச் செய்து,
எதிர்கால நிலையை ஐயமறக் காட்டினான்.
கூடல சங்கம தேவனில்
பிரபுவின் திருவடிக்கு வணக்கம் என்று கூறுகிறேன்.

19

சமத்துவமும் சமரசமும்

451

பழக்கமில்லாத புதிய ஊரில் நம்மைச் சினந்தால்,
 கேட்டு நடந்துகொள்ளவேண்டும்.
 ஏன்? கொள்வதும் கொடுப்பதுமின்றி அவருக்கு
 இன்பமூட்டுவதற்காக!
 என்மனத்தின் வேகமும் பொருமையும் அழிந்து
 நின்னடியாரிடம்
 சரணடைய அருள்புரிவாய், கூடல சங்கம தேவா!

452

நம்மை முனிந்தாரை நாமும் முனிவ தேன்ஐயா?
 அதனால் நமக்காம் ஆக்கமென்ன? அவர்க்காம்
 இழப்பென்ன?
 சினம் தன்பெருமைக்குக் கேடாம்!
 மனததில் சினம்பொங்குவது அறிவுக்குக் கேடு!
 வீட்டின் உள்ளேபுகைந்த நெருப்பு வீட்டை
 எரிப்பதல்லது
 அடுத்த வீட்டைச் சுடுமோ, கூடல சங்கம தேவா?

453

உடலெனும் பாளைக்கு உயிர் அரிசியாம்;
 சமநோக்கு நீராம்; பொறிகளே இடுக்கியாம்.
 ஞானமெனும் தீயை மூட்டி,
 மதியெனும் சட்டுவத்தால் துழவிப் பக்குவமாக்கி
 நல்லெண்ணத்தில் இறக்கி, அன்புமுதிர்ச்சியெனும்
 பாற்சோ ருக்கினல்,
 கூடலசங்கம தேவனுக்கு அதுவே நிவேதனப்
 பொருளாமே!

454

ஆழ்கடலிற் காணவரும் அலைகள்
 அக்கடலின் புறம்பே காட்சி தருமோ?
 தந்தால் அக்கடல் தன்னைத்தான் நொந்து
 கொள்ளுமோ?
 போரில் கலந்து முழுதும் ஈடுபட்டபின்
 பகைவனைப் பார்த்துப் பின்வாங்கிப் பேசும்
 பேச்சென்ன சொல்லுயா?
 கூடல சங்கம தேவா! நின்னை நீயே விரித்துக்
 கொள்வ தல்லது சிதறச் செய்ய லாகுமோ?

455

அறியவில்லை; மறக்கவில்லை.
 உண்மை நிலைத்ததாய், பெயரற்றதாய், மலர்ந்து
 நின்றது.
 எட்டா விடத்தில் நின்றது; நின்றவிடத்து அமைதியா
 யிருந்தது.
 கூடல சங்கம தேவனில் சொற்கள் எல்லை
 கண்டனவே!

456

வேண்டா மென்பது துறவு; வேண்டு மென்பது
 உடலியல்பு.
 பொருள் யாதாயினுமென்?
 இருந்த இடத்திற்கு வந்ததை இலிங்கத்துக்கு
 நிவேதித்துத் துய்ப்பதே ஆசாரம்.
 கூடல சங்கம தேவன் கருணைபெற, பிரசாதமாய்
 வந்த
 இந்த உடலைப் பாழாக்கிக் கொள்ள வேண்டாம், ஐயா!

457

சர்க்கரையைக் குடத்தில் நிறைத்து, வெளியே
 நக்கினால் சுவையுண்டோ?
 நன்றாகத் தோள் அழுந்த இலிங்கத்தைத் தழுவாதே,
 அடடா! வாழ்க்கை வீணாகக் கழிந்த தன்றோ?
 எத்தகைய பக்தி அது? எத்தகைய யுக்தி அது?
 கூடிக்கொள், கூடல சங்கம தேவா!

458

இலிங்கத்தைப் பூசித்துப் பயனென், ஐயா?
 ஒன்றா யிணைந்து, ஒன்றாய்ப் பரந்து, ஒன்றாயின்பம்
 அறியாதவரை?
 இலிங்கத்தைப் பூசித்துப் பயனென், ஐயா?
 கூடல சங்கம தேவனை வழிபட்டு
 ஆற்றில் ஆரூய்க் கலந்து விடாதவரை?

459

பூசை யுள்ளவரை இலிங்கத்தைப் பாடினேன்.
 பேச்சுள்ளவரை ஜங்கமரைப் பாடினேன்.
 நாவுள்ளவரை பிரசாதத்தைப் பாடினேன்.
 இம்மூவகை யழிந்தபிறகு
 என்னையே நான் பாடினேன், காணாய், கூடல சங்கம
 தேவா!

460

கிழமை யறியேன், நாளறியேன், ஏதும் அறியேன்,
 ஐயா.
 இருளென்றறியேன், பகலென்றறியேன், ஏதும்
 அறியேன் ஐயா.
 நின்னைப் பூசித்து என்னை மறந்தேன், கூடல சங்கம
 தேவா!

461

ஏற்றால் ஏற்றுக்கொள்; ஏற்காவிடில் இதைத் தெரிந்து
கொள், ஐயா.
இறைவன் ஒளியை மனத்தில் கொண்டு தெரிந்து
கொள், ஐயா.
கூடல சங்கம தேவனில் நான்இணைந்து விட்டேன்,
ஐயா!

462

உடலே இலிங்கம்; இலிங்கமே உடல் என்றறிந்தபின்
உள்ளிருக்கும் ஆன்மாவே இலிங்கம்; அதுவே
பிராணலிங்கம்.
இலிங்கமே ஆன்மா வென்றறிந்த பின்னர்
உடல் வேறேயாய் உண்டு என்பது தோன்றவில்லை.
உடல் வேறேயாய் இல்லை என்பதும் தெரியவில்லை.
கூடல சங்கமதேவா! இலிங்கம் எப்போதும்
அங்கேயே இருந்தது.

463

மண்குடம் தன்இயல் பழிந்து மீண்டும் மண்ணாவ
தில்லை.
வெண்ணெய் உருகி நெய்யாகி,
நெய்தன் னியல்பழிந்து மீண்டும் வெண்ணெ
யாவதில்லை.
பரிசுவேதி பட்டபின் பொன் தன் னியல்பழிந்து
இரும்பாவதில்லை.
முத்து நீருள் பிறப்பினும் மீண்டும் இயல்புகெட்டு
நீராவதில்லை.
கூடல சங்கமன் சரணர் மீண்டும் இயல்கெட்டு
மனிதராவதில்லை.

சமத்துவமும் சமரசமும்

193

464

பிறப்பறுத்த பக்தனின் நிலையைப் பாராய்!
 மனத்தில் முத்திபெற்றவன், பிறப்பற்றவன்,
 உடலற்ற ஜங்கமனின் நிலையைப் பாராய்!
 இடியையும் மின்னலின் ஒளியையும் ஒருங்கே
 பிடிப்பதுண்டோ?
 இரண்டும் ஒன்றானவரைக் கண்டபோது
 அவர் நீயே யென்பேன், கூடல சங்கம தேவா!

465

“பக்தி செய்தலும் நின்னொடு கூடலுமே பயன்”
 எனும்பேச்சைக்
 கேளலாகாது. சிவ சிவா!
 ‘நின்னடி யார்க்குத் தொண்டு செய்தேன்’ எனக்
 கூறலாகாது
 என்றே குருவாய சிவன் அருள்செய்த காரணத்தால்,
 தொண்டு செய்வோரும் பெறுவோரும்
 நீயே, கூடல சங்கம தேவா!

466

தொண்டு செய்பவர், பெறுபவர்—இருவரின் நிலையும்
 ஒன்றே.
 குருவொன்றே; இலிங்கமொன்றே; ஜங்கமமொன்றே;
 பிரசாத மொன்றே;
 ஒன்றில் இரண்டாய்க் காட்டும் பக்தன் நீயே,
 கூடல சங்கம தேவா!

467

என் மனம், உடல் - இரண்டும்
 குருவருளாலே, இலிங்கத்தில் ஒன்றுக்கியதால்,
 என்உள்ளும் புறமும் உன்னுடையவே, காணாய்.
 உன்னுடையதான உள்ளத்தில் உன்னை வைத்தேன்;
 உன்னுடையதான புறத்தில் உன்னைப் பூசித்தேன்.
 நீயருளிய அறிவினால் உன்னையே அறிவேன்,
 காணாய், கூடல சங்கம தேவா!

20

அநுபவம்

468

அநுபவம், அநுபவம் என்பீர்கள்.

அநுபவம் என்பது மண்ணில் மறைந்த புதையல்,
காணீர்!

அநுபவம் என்பது உள்ளத் துள்ள மாணிக்கம்
காணீர்!

அநுபவம் என்பது குழந்தை கண்ட கனவு, காணீர்!
அநுபவம் என்பது முரசறைந்து அறிவிக்கும்
செய்தியோ?

அநுபவம் என்பது சந்தைப் பேச்சோ?

அநுபவம் என்பது திண்ணைப் பேச்சோ?

என்னென்பேன், சொலாய், அதன் பெருமை?

யானை கண்ணாடி யிலல்லது படியுள் அடங்குமோ?

கண்ட கண்ட இடத்தில் கூடிக் கூடி

நின்ற விடத்தில் 'அநுபவம்' என்பதாய்

வந்து போன இடங்களில் குறும்பாய்க் கூறும்

பன்றி, நாய்களை என்ன சொல்வேன், கூடல சங்கம

தேவா!

469

ஆன்ம லிங்க அநுபவம் தனக்கேற் பட்டபிறகு

தேவருலகம் என்பதென்? பூவுலகம் என்பதென்?

அவையிரண்டில் வேறுபாடு என்ன?

கூடல சங்கம தேவா! பிறகு பக்தி செய்வதில் ஏன்
தயக்கம்?

470

நின்திருப்பாதம் தொட்டதால் என்வினை தொலைந்தது;

நின்பிர சாதத்தால் நான்பிறப் பறுத்தேன், பார், ஐயா.

மனம், பார்வை, உணர்வு எல்லாமே பரிசுவேதியாய்

அமைந்தவர் நின்திரு வடியார்.

கூடல சங்கம தேவா! நின்னடியார் கூட்டுறவால்

நான்இன் புற்றேனே!

471

நின்னைக் காணல் எல்லையற்ற இன்பம்;

நின்னொடு கூடுதல் பேரின்பமாம்.

கோடிக் கோடி மயிர்க்கால்களும் கண்களாய்க்

காண்கிறேன்.

கூடல் சங்கமதேவா! நின்னைப் பார்த்துப் பார்த்து

நின்னைக் கூடும் வேட்கை மீதுர, மயிர்க்கூச்செறிய

நின்றேன்!

472

குறைவற்ற ஒழுக்கம், கரவற்றசொல், தடையற்ற

உரையின்பம்

குறையில்லாது கண்டு நம்பிய இயல்பான இன்பம்;

குறைவற்ற புகழ், குறையற்ற சிந்தனை உண்டாம்;

கூடல் சங்கம தேவா, நின்னடி யார்க்கே!

473

தீப்பட்ட விலங்கு ஓரடி யெடுத்து வைக்குமோ, ஐயா?

உடல் கொண்ட இன்பம் அகலுவதோ?

கூடல் சங்கமன் அடியார் — அநுபவம் அறிந்தவரை

மீண்டும் மனிதர் என்னல் ஆகுமோ?

474

அறிவின் வேட்கைக்கு அநுபவமே அமைதிதரும்.

அறிவு நிறைவுற்று இறைவடிவே வாழ்க்கையாய்

அமர்ந்தபின்

குருவருள் செய்த பிராண லிங்கத்தின் வடிவே

தென்னில்,

மீன் விழுங்கிய மாணிக்கம் போன்றதாம்;

முத்து விழுங்கிய நீர்த்துளி போன்றதாம்;
 கண்ணில் அடங்கிய பார்வை போன்றதாம்.
 வெளியை அடக்கிய பிரம்மாண்டத்தில் வாழும்
 உணர்வு பெற்றவரின் அநுபவங்களை யெலாம்
 எனக்குக் காட்டி யாட்கொள்வாய், கூடல சங்கம
 தேவா!

475

அநுபவ மில்லாத பக்தி பயன் தாராது.
 அநுபவ மில்லாதவர்க்கு இலிங்கம் சமமான இன்பம்
 தாராது.
 அநுபவ மில்லாத பிரசாதம் முக்தியளிக்காது.
 அநுபவ மில்லாது ஞானம் இல்லை.
 “என்னில் நிறைந்துளான் ஈசன்; ஆகலின் சிவசரணர்
 கூட்டம்
 ஏன்?” எனலாமோ? கூடல சங்கம தேவா!
 உன்னோ டிணைந்த இன்ப அநுபவம் சொற்சிலம்பம்
 எனலாமோ?

476

சேவியின் குறை தீர்ந்தது, சற்குரு வசனத்தால்;
 கண்களின் பாவம் போயிற்று, நல்லடியாரைக்
 கண்டதால்;
 உடல்தீட்டு கழிந்தது, நின்திருவடி தீண்டியதால்;
 வாயின் பாவம் அழிந்தது, நின்பிரசாதம்
 உட்கொண்டதால்;
 எல்லாப் பாவமும் தொலைந்தது நின்னடி யுணர்ந்த
 பெற்றியால்.
 கூடல சங்கம தேவா! கேளாய்!
 என்மனப் பாதகமும் கழிந்ததே
 நீயன்றி ஒன்றில்லை என்றறிந்த வதனாலே!

477

புற்றுக்கு எத்தனை வாயானாலும் என்? பாம்பு வாழ்வது
ஒன்றிலேதான்!
உண்மை அநுபவம் பெற்று மருளழிந்தபின், காணாய்!
அவ்வநுபவம் வந்தபின் வேறு அநுபவமில்லையே,
கூடல சங்கம தேவா!

478

இலிங்கத்தை நச்சியவனுக்கு உடல்மோகமில்லை.
ஐங்கமனை நச்சியவனுக்குப் பொருள்மோகமில்லை.
பிரசாதம் நச்சியவனுக்கு மனவிகாரமில்லை
இம்மூன்று விகாரங்களை அறியாதவனே
உண்மையில் சிவனோ டொன்றியவன், கூடல சங்கம
தேவா!

479

சாக்கடைநீர் தெளிந்துபயனென்ன? செல்லாதகாசு
எங்கிருந்தாலுமென்?
வானத்து மாபழுத்து என்னபயன்? கொய்யவுமில்லை
தின்னவுமில்லை.
கூடல சங்கமன் அடியரின் அநுபவமற்றவர்கள்
எங்கிருந் தாலுமென்? எப்படி யிருந்தாலுமென்?

480

ஞானத்தின் வலிமையால் அஞ்ஞானத்தின் அழிவைக்
காணலாம்.
ஒளியின் வலிமையால் இருளின் அழிவைக் காணலாம்.
உண்மையின் வலிமையால் பொய்மையின் அழிவைக்
காணலாம்.
பரிசுவேதியின் வலிமையால் இரும்பின் அழிவைக்
காணலாம்.
கூடல சங்கமன் அடியாரின் அநுபவத்தால்
என்மனத்தின் அழிவைக் காண்பாய், ஐயா!

481

மரமும் மரமும் உரசுவதால் பிறந்த தீ
 அம்மரங் களையே எரிக்காது விடுமோ?
 உயர்அநுபவ முற்றவரின் கூட்டால் ஞானத்தீ பிறந்து
 என்உடல் குணங்களைச் சுடாதிருக்குமோ?
 இக் காரணத்துக்காகவே, அநுபவ முற்றேரை
 எனக்குக் காட்டுவாய், கூடல சங்கம தேவா!

482

வெட்ட வெளிக்கு உருவந்தரவல்லவன் சரணன்.
 அவ்வுருவை வெட்ட வெளியாக்க வல்லவன்
 இலிங்கத்தைக் கண்டவன்.
 வெட்ட வெளிக்கு உருவந் தாராதவனை எப்படிச்
 சரணன் என்பேன்?
 அவ்வுருவத்தை வெளியாக்க அறியாதனை எப்படிச்
 சிவமுணர்ந்தோன் என்பேன்?
 இவ்விருவரும் ஒன்றானால் நின்னில் வேறுபடுவ
 துண்டோ,
 கூடல சங்கம தேவா!

483

பொய்மை அழித்தொழித்த வாய்மையான்;
 இருளை அழித்த அருளொளி கண்டவன்;
 துன்பம் ஒழித்த இன்ப வாழ்வினன்;
 அறிவை ஒழித்து என்றுமுள இயல்பினன்;
 சுட்டிறந்த முழுமை கண்டவன், எவனோ,
 அவனே கூடல சங்கம தேவனில் தன்னை
 யிழந்தவனாம்!

484

பெரியோர் சொல் பெரியோர்க் காயிற்று;
 அறிந்தோர்க் கல்லது கைகூடாது.
 கூடல சங்கம தேவா! நின் அநுபவத்தினால்
 என்பிறவி இல்லாது போயிற்று.

485

எல்லாக் கணவரையும் போலல்ல, காணம்மா!
 என்கணவன் நல்லன், பிரியான்; நெருங்கி வாரான்.
 நெருங்கிவந்து என்னை அழகு செய்யவில்லை.
 ஏன் தெரியுமோ?
 கூடல சங்கமதேவன் என்னையே தன்னுள் மறைத்து
 விட்டான்!

486

அறிவு உள்ளவரை அர்ச்சனை புரிந்தேன்;
 அறிவு உள்ளவரை பூசனை புரிந்தேன்.
 அறிவு உள்ளவரை பாடினேன், புகழ்ந்தேன்.
 அறிவு கெட்டு, மறதியழிந்து,
 உணர்வு உணர்வற்று,
 உண்மை என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டதால்
 கூடல சங்கமனில் நிலையாகத் தங்கிவிட்டேன்!

487

ஆசாரமே அநாசார மாயிற்று;
 தடை தடையற்றுக் கழிந்தது;
 உயிர்ச் சிந்தனை யழிந்து சிவசிந்தனை உண்டாயிற்று;
 ஒலியுள்ள விடத்து இலிங்கம் நிறைந்தது;
 மணமுள்ள விடத்து இலிங்கம் நிறைந்தது;
 கூடல சங்கம தேவன் கருணை
 எல்லை யற்றுப் பரந்ததையா, என்மீது!

488

மனத்தை வெளியில் கரைத்து உலகைக் கட்டிப்
 பிடித்து விளையாடும்
 பெரியவனுக்கு இதுபொருந்தும், இதுபொருந்தா
 தெனும் மயக்கமேன்?
 இம்மயக்கம் தீரத் தலையிந்து கொள்வதும் தகும்.
 கூடல சங்கம தேவன் விரும்பிய வாழை ஆகுக்!

489

பெருமை, மிகப்பெருமை, ஆழ்பெருமை —

இவற்றுக்கும் பெரியனாய் உள்ளேன், ஐயா!
கூடல சங்கம தேவனெனும்
பேரொளியின் ஒளியினுள் உள்ளேன் எனும்சொல்
வறிதானதை என்னென்பேன், ஐயா!

490

பத்துத் திசையும் தரையும் வானும் நானறியேன்,
ஐயா!
‘இலிங்கத் தின்நடுவே எல்லா வுலகும்’
என்பதும் நானறியேன், ஐயா!
இலிங்கத்தைத் தீண்டும் இன்பத்தில்
கூடல சங்கம தேவா! கடலில் வீழ்ந்த ஆலங்கட்டி
யென
வேறு பாடறியாது ‘சிவசிவ’ என்கிறேன் நான்!

491

காணப் பெருத பொருள் கைக்கெட்டிய தையா!
களிப்பு மிகுதியால் ஆடுவேன், பாடுவேன்!
எண்கண் னூரக் காணுவேன்,
கூடல சங்கமா, நின்னையே நான்!

492

உள்ளும் புறம்பும் ஆன்மலயமும் ஒன்றே, ஐயா!
நாதம் விந்து கலையாதி கடந்த ஆதாரம் நீயே, ஐயா!
எல்லா வற்றையும் கடந்த நிலையின் சுகத்தைக்
கூடல சங்கமன் தானே அறிவான்!

493

ஐயா, நின்னை உணர்ந்ததால் என்உடல் அழிந்த
தையா!
ஐயா, நின்னை உணர்ந்ததால் என்மனம் அழிந்த
தையா!

ஐயா, நின்னை உணர்ந்ததால் என்வினை கரைந்த
தையா!

நின்னவர் அடிக்கடி கூறிப் பக்தியெனும்
செல்வத்தைத்
திட்டவட்டமாய்க் காட்டினார், கூடல சங்கம தேவா!

494

அறிவு அடங்க அநுபவமே தேவை.
இலிங்கா நுபவத்தால் நின்னைக் கண்டு என்னை
மறந்தேன்.
கூடல சங்கம தேவா!

495

கண்ட கனவிலும் புதையலே கண்டேன், ஐயா!
விடமுடியாத புதையலே கண்டேன், ஐயா!
கூடல சங்கம தேவனெனும் பெரும்புதையலைக்
கண்டு, விடமாட்டேன், ஐயா!

496

கண்கள் நிறைந்தபின் காணவில்லை;
செவிகள் நிறைந்தபின் கேட்கவில்லை;
கைகள் நிறைந்தபின் பூசைபுரியவில்லை;
மனம் நிறைந்தபின் நினைக்கவில்லை;
பேராளன் கூடல சங்கம தேவனையே!

497

பிறசிந்தனை மறந்து நின்சிந்தனை இடம்பெற்று
வாழ்க்கை யாசை நிலைகெட்டதையா.
பத்து வாயுக்களின்பை கிழிந்த தையா.
கரணங்களை இலிங்கத்தின் கிரணங்கள் விழுங்கின,
ஐயா!
உள்ளே அங்கை நெல்லிக் கனியைக் கண்டேன்,
ஐயா.
புறத்தே என்னவென்றறியேன், நீயே கதியானாய்;
கூடல சங்கம தேவா!

498

கண்ணில் நின்தோற்றம், நெஞ்சில் நின்ஞானம்;
 மனத்தில் நின்னொடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்,
 ஐயா!
 தேன்மழை பெய்தது; அமுதக் கலைகள் பொழிந்தன.
 கூடல சங்கம தேவனெனும் பெருங்கடலில்
 நீந்திக் கொண்டிருக் கிறேன், ஐயா!

499

ஆலங்கட்டி மணிபோல; அரக்குப் பொம்மைபோல
 உடல் கரைந்து நிறையும் இன்பத்தை
 என்னென்பேன்!
 கண்ணின் இன்பத்துளிகள் கடையில் நின்றன
 எனக்கே!
 எங்கள் கூடல சங்கம தேவனைத் தீண்டிப் பெறும்
 நிறையின்பம் யாருக்கு, எவ்வாறு, உரைப்பேன் யான்?

500

இருளனைத்தின் திரைகிழித்து இருப்பேன், காணாய்!
 ஒளிக்கு ஒளியே சிங்காதனமாய்,
 ஒளியொடு ஒளிசேர்ந்த கலவியைக்
 கூடல சங்கம தேவன் தானே அறிவான்!

விளக்கக் குறிப்பு

வசன எண்

விளக்கம்

- 5 சரணர் - சிவனடியார் (1)
- 6 'சிரிப்பிப்பன்' எனும் திருவாசகத்தோடு ஒப்பு
நோக்குக (2)
- 8 பரிசுவேதி — இரும்பைப் பொன்னாக்குவது (3)
- 10 இலிங்கத் தந்தாய் - சிவனும் தந்தையே (4)
- 14 கரணங்கள் - உடலுறுப்புக்கள், பொறிகள் (5)
- 22 சரணர், ஜங்கமர் - சிவனடியார் (6)
தீட்டு - சூதகம். சாதி, பிறப்பு, இறப்பு, மாதவிலக்கு
எச்சில் எனப் பஞ்ச சூதகங்கள் (ஐந்து தீட்டுகள்.)
- 24 கின்னர பொம்மண்ணன் - சிவனடியார்களில் ஒருவர்;
அடியவர்க்கு உணவருத்திப் பொருளிழந்தவர். பின்பு
சிவனிடமிருந்தே பொருள் பெற்று அடியவருக்கு
ஊட்டியவர். (7)
- 26 எமர் - எம்மவர். (8)
- 29 மாகேசுவரன் - சிவனோடொன்றிய அடியார்.
பிரசாதி - சிவனருள் பெற்ற அடியார்.
பிராணலிங்கி - ஆன்மாவில் சிவனைக் கண்ட அடியார்.
சரணன் - சிவனடியார்.
ஐக்கியன் - சிவனோடு இணைந்த அடியார். (9)
- 32 'ஸோஹம்' 'அவனே நான்' எனும் சொல்.
'தாஸோஹம்' - (அவனுக்கு) அடியவன் நான்' எனும்
சொல்.
பிரசாதம் - அருள் (10)
- 42 சென்ன பசவண்ணர் - சிவனடியார்களில் ஒருவர்;
வசவண்ணர் தங்கை நாகாம்பையின் மகள்; மலமற்
றவர்; உலகைச் சிவனாகக் கண்டவர். (11)
- 46 இலிங்கைக்கியம் - இலிங்கத்தோடு (சிவனோடு)
ஒன்றுதல். (12)
- 57 பத்தல் - சுரைக்காய் (13)
- 60 தாசையன் - சங்கர தாசையர் - சிவனடியாருள்
ஒருவர்; வீரர்; வலிமை மிக்கவர்; பரசமயத்தினரைக்

வசன எண்

விளக்கம்

கண்டிப்பவர்; அடியார்களின் ஆடைகளைத் தைத்துத் தருபவர்; அத்தொழிலில் கிடைத்த 5 படி நெல்லைக் கொண்டு அடியவருக்கு உணவூட்டியவர். சிறியாளன் - சிறுத்தொண்டர்; சிந்து வல்லாளன் - வல்லாள மகாராசர்; அடியவர்க்குத் தம் மனைவியை ஈந்தவர்; வாணன் - வாணுகரன் (14)

65 இலிங்கத் தொடர்பு இல்லாதவர் - (பவி) வீரசைவ ரல்லாதார்; வீரசைவர் தம்முடலிலேயே சிவலிங்கம் தரித்திருப்பவர்; அவ்வாறில்லாதவரைப் 'புற நெறியினர்' என்று குறிப்பிடுவர். (15)

66 கண்மணி - உருத்திராக்கம். (16)

67 இலிங்க - ஜங்கம பூசனை - சிவபூசை, அடியவர் பூசை. (17)

68 சரணுர்த்தி - அடைக்கலம். (18)

70 பிரபுதேவர் - அல்லமப் பிரபு எனவும் படுவர்; சிவனே இவ்வடிவில் வந்து, மாயைநீங்கி, அடியவர் பலர்க்கு அருள்நெறி காட்டினார். (19)

76 ஆடி - கண்ணாடி. (20)

92 பகட்டினர் - பகட்டான வாழ்க்கை நடத்துபவர். (21)

93 எம்மவர் - சரணர், சிவனடியார் உடுக்கள் - நட்சத்திரங்கள். (22)

94 கணப் பதவி - சிவகணங்களில் (அடியார்களில்) ஒருவ னாய் இருக்கும் நிலை. (23)

95 சமயாசாரம் - சமயம் விதித்துள்ள ஆசாரம் (ஒழுக்க நெறி). (24)

106 துக்களே, தாசர், சிறியாளர், சங்களே, சிந்துவல்லா ளன் - அனைவரும் சிவனடியார்கள். (25)

107 பிரசாதம் - அருள். இறைவனுக்கும் அடியவர்க்கும் படைத்த உணவு பிரசாதம் எனப்படும், (26)

110 பிணத்தின்மேல் வெண்கலப் பாத்திரமிட்டு உண்டல் என்பது ஒருவனை (அவன் இறந்த பிறகும்) மிகவும் இழிவுபடுத்துவதற்கெனக் கையாளும் ஒரு வழக்கம்.

வசன எண்

விளக்கம்

- இது அக்காலத்தில் வட கருநாடகத்தில் வழக்கில் இருந்தது போலும். (27)
- 116 உடையவன் - உரிமையாளன், எஜமானன்; ஆள் - ஏவலன்; ஆட்கொள்ளுதல் - ஆளாய்க் கொள்ளுதல். விஜ்ஜுளன் - கலியாணி நகரத் தரசன்; வசவண்ணர் இவனிடம் அமைச்சராயிருந்தார். (28)
- 118 மேலாளாய் - உயர்ந்தவனாய். (29)
- 119 மா - மாம்பழம் (30)
- 122 கோல் - நிலமளக்கும் ஓர் அளவுகோல். இறப்பில் பிறக்கும் - தாய் இறந்த பின் பிறக்கும் உயிர்கள்; தாயின் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு பிறப்பவை. (31)
- 133 சங்கம் - தொண்டர் திருக்கூட்டம். (32)
- 135 சேடன் - ஆதிசேடன் (33)
- 136 பகட்டன் - பகட்டு மனிதன் (34)
- 145 'கொடு தேவா, என் கையில் சிறு துரும்பே' — என் கையில் துரும்பைமட்டுமே தருவாய்; அதாவது கையில் பொருளேதும் இல்லாது செய் என்பது இதன் பொருள்.
'மருட தேவா' - 'மருட', சிவபெருமானின் பெயர் களில் ஒன்று. சிவன் பெயரை உச்சரித்தபடியே பிச்சையேற்கச் சென்றால் அங்கேயும் 'போ' என்று பிறரால் விரட்டச் செய்யவேண்டும் என்பது இதன் பொருள். அதாவது சிவனையன்றி வேறேதும் வேண்டாத சூழ்நிலையும் மனநிலையும் தருமாறு வேண்டுகிறார் வசவண்ணர். (35)
- 151 கார்க்கோடகன் - ஆதிசேடன், வாசுகி போன்று கடு நஞ்சுகொண்ட பாம்பு. (36)
- 154 கரைத்துப் பார்த்தல் - அழியச் செய்தல். (37)
- 164 இரண்டு - இலிங்க, ஜங்கமம் (சிவனும் அடியவரும்) இவ்விரண்டுள் ஒன்றே பிறவிப்பிணிதீரப் போதுமானது. (38)
- 167 இன்னே - இப்போதே. (39)

வரன என்

விளக்கம்

- 178 செளடேசுவரி - ஒரு கிராமதேவதை; அக் கோயிலின் முன் கூடுபவர்களும் அடியவர்களே என்பது இதன் கருத்து. (40)
- 182 சிவனடியார்பற்றியும் சிவநெறிபற்றியும் வசவண்ணர் வலியுறுத்திக் கூறிவந்தார். எனினும் சமண சமயத் தைச் சார்ந்த விஜ்ஜளவிடத்து அமைச்சராய் அவர் அமர்ந்திருந்ததைக் குறிப்பிட்டுப் பலர் அவரை நிந்தித்தனர். 'தன்னலம் மிக்கவர் நரகில் உழல்வர்' எனும் மறை மொழியைப் பயின்ற வசவண்ணரே தன்னலம் காரணமாக அவ்வரசவிடத்தில் உழைப்பதாக அவர்கள் கூறினர். அதற்கு விடையளிப்பதாக இவ்வசனம் அமைந்துள்ளது. (41)
- 185 கழுத்தில் தரித்துள்ள இலிங்கத்தை உள்ளங் கையில் மட்டும் பூசைசெய்வது வீரசைவர்கள் வழக்கம். இடையறுது உடலில் உள்ள அவ்விலிங்கம் ஒருவன் செய்யும் எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாக அமைந்துள்ளது என்பதை இதில் குறிப்பிடுகிறார் வசவண்ணர். (42)
- 187 மாரி - மகமாயி=நோய் நொடிகள். அம்மை நோயை மாரி என்று குறிப்பிடுவதுண்டல்லவா? அந்த வகையில் நோய்கள் என்பன வேறுகவுள்ள சில அல்ல; பேச்சில் நடையில் குற்றமுடைமையே அவையாம். (43)
- 192 குருலிங்க ஜங்கமர் - இத் தொடர் மொழி இம்மதத்தின் அடிப்படைக் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது. குருவே இறைவன்; உடலில் அணிந்திருக்கும் இலிங்கமே இறைவன்; ஜங்கமனே (அடியாரே) இறைவன். ஒரே இறைவன் இம் மூவகையில் நின்று அருள் புரிகிறான். (44)
- 195 சென்ன என்பது நன்மை, நலம், அழகு முதலிய பொருள் தரும் ஒரு சொல். சென்ன என்பவர் சிவனடியார்களுள் ஒருவர். மாதர சென்னை என்றும் குறிக்கப்படுவார். சென்ன எனும் சொல்லை

வசன எண்

விளக்கம்

இவ்வெல்லா வகைகளிலும் பயன்படுத்துகிறார் வசவண்ணர். மாதர சென்னைய, உண்கின்ற கூழினைச் சிவனுக்குப் படைத்தவர். (45)

197 டோஹர கக்கையன் - பறையொலிக்கும் கக்கையன். பொய்ப் புராணம் கூறியவனைக் கொலை செய்த சிவனடியார். மாதர சென்னையன், நெம்மையன், கின்னரபொம்மையன் முதலிய அனைவரும் சிவனடியார்கள். (46)

204 அனைவருமே சிவனடியார்கள் என்று கூறிக்கொண்டாலும் ஒருவர் வீட்டில் உண்பதற்கு முன்பு அவருடைய குலம் முதலிய கேட்பார்கள். இத்தகைய மனப் போக்கு உயர்ந்ததல்ல. மாதவிடாய்க் காலத்து ஒருத்தி நன்னீரில் குளித்தாலும் தன் அழுக்கு நீங்காத வாறுபோல இவ்வாறான கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள் சிவனடியாராயினும் பயனில்லை. (47)

207 செம்மார்ச் சென்னையன் - மாதர சென்னையன். (48)

209 சடங்குகளில் ஈடுபாடுடையவர்கள் அந்த அளவில் நின்று விடுகிறார்கள். அவர்கள் விரலில் சுற்றிய தருப்பைமட்டும் இறைவனை யறிய முடியவில்லையே என்று ஏங்குகின்றதாம்! (49)

210 பெயரளவில் அமைந்த இறையன்பு பிறரை ஏமாற்றப் பயன்படுமே தவிர இறைவனடியில் சேர்க்காது என்பது இதன் கருத்து. (50)

212 வேள்விகளில் பலியிடப்படுவதற்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள ஆடு, வேத ஒலியைக் கேட்டு மிரள்கிறது. எப்போது கொல்வார்களோ என்றெண்ணிக் கதறுகிறது. ஓர் உயிரைக் கொல்லும் இச் சடங்கை இறைவன் ஏற்கமாட்டான். ஆடு அடைந்த துன்பத்திற்கேற்ப அவ்வேள்வி நடத்தியவர்களைத் தண்டிப்பான். வேள்விச் சடங்குமட்டுமே இறைவனைச் சேர வழி காட்டாது என்பது இதன் கருத்து.

பக்தி மீதூர, கண்ணீர் சோரக் கதறியழுவது, வேத மிசைப்பதினும் மேம்பட்டது என்பதையே இது குறிக்க

விளக்கக் குறிப்பு

209

வசன எண்

விளக்கம்

- கிறது என்பாரும் உளர். (51)
- 214 மனத்தில் இறைவனிடம் அன்பு ஏற்படாதவரையில் இலிங்கத்தைக் கழுத்தில் தரித்தாலும் தரிக்காது விட்டாலும் பயனில்லை. (52)
- 215 அடியார்களோடு கலந்து இன்பத்தை யறிவதே உண்மை நெறி. ஏட்டுப் படிப்பு அதற்குப் பயன் படாது. அடியார்கள் நடப்பதே உயர்நெறியாகும். (53)
- 220 சிவ கதைகளை நாடகமாக நடிப்பதாலும், திருப் பாடல்களைப் பாடுவதாலும் வேத முதலியவற்றை ஒதுவதாலும் பயன் ஏதுமில்லை. இவற்றின் அடிப் படையாக இறையன்பு அமையாவிட்டால் பயனில்லை. (54)
- 221 அடியவர்கள் உண்மையறியாது தளர்வார்களே தவிர, இறைவன் அருள் சுரப்பதில் தளர்ச்சி காண்பதில்லை. ஏதேனும் தொழில் செய்தால் அரசன் (உடையவன்) அதைக் கண்டு மெச்சினால் மட்டுமே அதற்குப் பயன் உண்டாகும். அவனறியாதவரை எவ்வளவு பாடுபட்டாலும் வீணாம். அவ்வாறே இறைவனை அறிய இறையருள் கிட்ட உழைப்பதே உண்மையான அன்பு. (55)
- 222 உடலை வருத்துவதால் இறைவன் உருகுவதில்லை. 'என்பே விறகாய் இறைச்சி யறுத்திட்டு' - எனும் திருமந்திரம் காண்க. இறைவன் உடலில் இடங் கொண்டிருக்கிறான். உடலை வருத்தினால் அது இறைவனையே வருத்துவது போலாம். (56)
- 228 மிக அருகிலுள்ள பொருள்களைக் கண்கள் காண மாட்டா! "எழுதுங்கால் கோல் காணாக் கண்ணே போல்" என்னும் திருக்குறளோடு ஒப்பிடுக. (57)
- 230 கணக்கில்லாத தெய்வங்களை மக்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். அவற்றுள் சில 'இன்னது செய்யாவிட்டால் துன்பப்படுவீர்கள்' என்று அச்சுறுத்துவது முண்டு. அப்படிப்பட்ட தெய்வங்களால் ஏது

வசன எண்

விளக்கம்

பயன்?

(58)

231 ஆவேசமுற்றிருப்பவர்மீது தெய்வம் வந்து ஆடுவதாகக் கூறுவார்கள். அவர்கள் கையில் எரியும் கர்ப்பூரம் இட்டால் தின்று விடுவார்கள். பிறகு தெய்வம் 'மலையேறிவிடும்.' சில தெய்வங்கள் நெருப்பையும் சாம்பிராணிப் புகையையும் கண்டால் ஓடிவிடும். சிலர் தம் வீடுகளில் சில தெய்வங்களைப் பொன், வெள்ளி முதலியவற்றில் செய்துவைத்து வழிபடுவார்கள். பணமுடை ஏற்படும்போது அவற்றை விற்று விடுவார்கள். மற்றும் சிலர் சிறு தெய்வங்களை வழிபட்டபிறகு நிலத்தில் புதைத்து விடுவார்கள். இத் தெய்வங்கள் தம்மையும் காத்துக் கொள்வதில்லை; தம்மை வழிபடுபவர்களையும் காப்பதில்லை. (59)

234 இறைவனுக்கும் அடியவர்களுக்கும் ஏதும் தாராதிருக்கின்றவர்கள், செத்த பிறகு, 'உடலைக் கோயிலருகே கொண்டு செல்லுங்கள்' என்பார்கள். அதாவது, பிணத்தை இறைவனுக்கு அர்ப்பணிப்பதைப்போல. உயிரோடு இருந்தபோது அடியார்களுக்கு உதவாத வளைப்பற்றி, பிணம் எவ்வாறு இறைவனிடம் எடுத்துக் கூறும்? இக் கேள்விமூலம் உயிருள்ளபோதே கடவுளுக்கும் அடியார்க்கும் வழங்கவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகின்றார். (60)

235 சிவலிங்கதேவன் - சிவலிங்க வடிவம். வாழ்பிணம், வீழ் - பிணம் - குறிக்கோளின்றி உண்டு உறங்கும் மனிதர். (61)

237 குரு (ஆசான்) இலிங்கம் (சிவபெருமான்) ஜங்கமன் (அடியார்) - இம் மூவரையும் மனமுருக வணங்குதல் வேண்டும். ஒப்புக்குத் தலை வணங்கலும் கை குவித்தலும் சமய நூலோதுதலும் பயன் தாரா. ஏற்றம் தலைவணங்கி நிற்கிறது; இடுக்கி எதையேனும் பற்றும் போது கை குவிக்கிறது; கிளி ஒதுகிறது. எனினும் இவை பயன்பெறுவதில்லை. (62)

242 வந்த வரவு - பிறப்பும் அதற்குரிய காரணமும் பிறப்

வசன எண்

விளக்கம்

பிப்பானும் முதலியன. (63)

243 நீறு - திருநீறு. மணி - உருத்திராக்கம். (64)

244 பாவம் செய்பவனின் செல்வம் அப்பாவத்தைக் கழிப்பதற்காகப் பிராயச்சித்தத்துக்காகப் பயன்படுமே தவிர நற்செயலுக்கெனச் செலவாகாது. சிவனடியார்க்கெனச் செலவழிக்கும் பணமே நன்னெறியிற் செலவாவதாம். (65)

245 இறைவனின் மாயை காரணமாக இன்னதென்று தெரியாது மக்கள் மயங்கி நிற்கிறார்கள். மரத்தைத் தெய்வமென்று கொண்டாடுபவர்கள் அம் மரத்தின் பூவைப் பறித்து அதற்கே வழிபாடு செய்வர். ஆற்று நீரை அள்ளியெடுத்து ஆற்றுக்கே (அர்க்கியமெனத்) தருவர். இவை உண்மையான பூசனை அல்ல. (66)

252 ஒப்பான் - ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான். (67)

254 மைலார மூர்த்தியென்பது உள்ளே சணலிட்டு வெளியே கண்கவர் நிறங்களால் உருவாக்கப்பட்டது. புறத்தே அழகொழுக, அகத்தே அழகின்றி நிற்கும் நிலையை இங்கே கூறுகிறார், வசவண்ணர். (68)

255 கம்பளியில் கோதுமை மாவை இட்டுப் பிசைந்தால் பிறகு மா வேறு கம்பளி வேறுகப் பிரிப்பது இயலாது. அது போன்றே மனமும் குறைகளோடு இணைந்து பிணைந்து நிற்கிறது. எனவே மனத்தின் குறைபாடுகளை நீக்கவேண்டுகிறார். (69)

259 ஐந்து குருமார் - பஞ்சாசாரியர்கள் எனப்படுபவர். கேதாரம், காசி, உஜ்ஜயினி, இரம்பாபுரி, ஸ்ரீசைலம் என்னும் ஐந்து ஊர்களில் உள்ள சிவலிங்கங்களிலிருந்து சிவபெருமான் ஆசாரிய வடிவத்தில் வெளிப்பட்டு வீர சைவ மதத்தை நிலைநாட்டினார் என்பது இச்சமயத்தின் கருத்து. வசவண்ணர் அவ்வைவருக்கும் அடியவனாகும் ஆசையைத் தெரிவிக்கிறார். (70)

260 உள்ளும் புறம்பும் வேரையின் உண்மையான பூசை ஆகாது. நித்தலும் - நாள்தோறும்; நாம் பூசை செய்ய, மனம் வேறென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்

வசன எண்

விளக்கம்

- தால் இறைவனும் நம்மிடம் வாராது தன் வழியே சென்று கொண்டிருப்பான். (71)
- 261 பேச்சைப் போன்ற மனம் - சிந்தையும் சொல்லும் ஒன்றாயிருத்தல். (72)
- 265 பலியிடப்படப் போவதையறியாது தளிரை மேய்கிறது ஆடு. இறப்பு வருவதையறியாது நாவின் சுவைக்காக அவ்வாட்டைக் கொன்று தின்கிரார்கள் மக்கள். அவ்வாறு கொன்று தின்பவர்களும் நிலையாய் இருப்பதில்லை. (73)
- 266 இறப்பு எதிர்நோக்கி நிற்கிறது. ஆகவே எத்தகைய இன்பமாயினும் அது சுவைக்காது. பாம்பு பாம்பாட்டியை எந்த நேரத்திலும் தீண்டக்கூடும் என்பதுபோல வாழ்க்கை எந்த நேரத்திலும் முடிவடையலாம். மனமே பகையான பிறகு வாழ்வது எவ்வாறு? இறைவனே உண்மையை உணர்த்தி ஆட்கொள்ள வேண்டும். (74)
- 267 வாழ்வு இன்றைக்கென்று இன்புறுவதாய் நாளைக்கென்று சேர்த்து வைப்பதாய்க் கழியும். கணம் - கூட்டம். குன்றுது - குறையாது. (75)
- 268 என்றோ - எந்நாளோ? (76)
- 269 பசவன் எனும் கன்னடச் சொல் வசவண்ணரைக் குறிக்கும்; பொதுவாகக் காளையையும் குறிக்கும். காட்டுக் காளையைப் புலி கொண்டு செல்கிறது என்பதன்மூலம் ஐம்பொறிகளும் உலக இன்பமும் தம்மைப் பற்றி அலைப்பதை வசவண்ணர் குறிப்பிடுகிறார். (77)
- 270 நித்தம் - நிலையானது. (78)
- 278 ஐம்பொறிகள் வேடர்களாய் உயிரைத் துரத்துகின்றன. அவற்றினின்றும் தப்பிய உயிர்கள் இறைவனுக்காளாய் இன்பமெய்துகின்றன. 'ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்து' எனும் சிவஞான போதச் சூத்திரம் இங்குக் கருதற்பாலது. (79)
- 285 ஐம்பொறிகளையடக்குவதுமட்டுமே இன்பம் தாராது.

வசன எண்

விளக்கம்

- சிறியாளர் - சிறுத்தொண்டர். சங்களன் - சகலேச
மாதிராசையராக இருக்கலாம். இவர் இல்லறத்தில்
விருப்பம் இல்லாதிருந்தும் விருப்பம் உள்ளவர்போல்
காணப்பட்டவர். சிந்து வல்லாளன் - வல்லாள
மகாராசன். பிறன் மனை, பிறர் பொருள் நாடுபவர்
கள் உண்மையடியார்களாக இருத்தல் இயலாது. (80)
- 286 உயிர்கள் இறைவனின் நாணயச் சாலையில் வடிக்கப்
பட்ட நாணயங்கள். இவ்வுலகில் ஒப்புக்கொள்ளப்
பட்டவர் மேலுலகிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவார்.
'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்' எனும் குறளோடு
ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். (81)
- 289 மருடா - சிவனுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்று.
பெண்கள் தம் முன்னுனை விரித்துத் தாலிப் பிச்சை
கேட்பதுபோல, இங்கே அருளை வேண்டுகிறார். (82)
- 290 இறையருள் எதிரே கிடக்க, மறைந்து கிடப்பதாய்த்
தோன்றும் உலக இன்பத்தை நாடிச் செல்லும்
மனம், எதிரே கிடக்கும் செல்வத்தைப் புறக்கணித்து,
புதைந்து கிடக்கும் சுரங்கம் தேடுவதை ஒக்கும். (83)
- 294 இறைவனையறிந்த பிறகு மீண்டும் அறிவதென்ப
தில்லை; ஏனெனில் மறதியோ அறியாமையோ அங்கே
யில்லை; உலகை மறந்தபிறகு மீண்டும் மறத்தலென்ப
தில்லை; ஏனெனில் நினைவு வருவதென்பதே இல்லை.
இவ்வாறு இறையை யறிந்து உலகை மறந்த மனத்
தைக் கூடல சங்கமன் இனங்கண்டுகொள்வான். (84)
- 296 குருடனுக்கு இருளும் ஒளியும் ஒன்றே. நள்ளிரவில்
எழுந்த குருடன் வாயிலைத் தாண்டியதும் விடிந்து
ஒளி பரவிவிட்டதாக நினைத்துக் கொள்கிறான்.
அவ்வாறே வாழ்க்கை முடிந்ததும் மோட்சம் என்று
நினைக்கிறது மனம். (85)
- 303 கருட மந்திரம் - பாம்புக் கடியைப் போக்கும், பாம்பு
நீண்டாது தடுக்கும் ஒரு மந்திரம். (86)
- 304 பாலில் ஆழ்த்துதல் - உயர்த்துதல்; நீரில் ஆழ்த்துதல்
- 214 வசவண்ணர் வாக்கமுது

வசன எண்

விளக்கம்

- தாழ்த்துதல். (87)

308 நாய் தீண்டிய பொருள்களை வீசியெறிவதுபோல, தான் சேர்த்துவைத்துள்ள சினம், அகந்தை முதலிய பொருள்களையும் வீசியெறிய நினைக்கிறார், வசவண்ணர். சதி - மனைவி. (88)

311 பொருளைக் கொடுத்து வைத்தவர்கள் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டால் அதைப் பிரிந்த வருத்தத்தில் 'பொருள்களவு போய்விட்ட'தென்று சிலர் சொல்வார்கள். இதை ஒரு பழமொழியாக இங்கே பயன்படுத்துகிறார், வசவண்ணர். ஒருவன் செய்த செயலே (கருமமே) மீண்டும் பயன் தரும். விரும்பிய வாறு எதுவும் நடப்பதில்லை. (89)

312 எம்மவர் - அடியவர். கணத்தவர் - அடியார் கூட்டத்தினர். (90)

313 இழக்கும் ஒன்றைக் 'கள்ளர் அடித்துக்கொண்டு போய் விட்டனர்' என்று கூறல் வழக்கம். ஜங்கமர் - அடியவர். அடியார் உண்பதால் நமது சொத்து பாழாயிற்று என்று கூக்குரலிட வேண்டா; இறைவனே அடியார்களாக வருகிறான் என்பது இதன் பொருள். (91)

314 பொருளை இறைவனுக்கு வழங்குவதுமட்டுமே இறையன்பு ஆகாது. ஏனெனில் பொருளுக்குரிய தெய்வமாகிய திருமகள் தொடக்கத்திலிருந்தே இறையவனின் அடிமை. மனத்தை இறைவனுக்கு வழங்குவதே உண்மையில் தன்னையிழத்தலாம். (92)

315 தாசன் - சங்கரதாசையர்; அடியவர்க்கு ஆடை வழங்கியவர். வல்லாளன் - வல்லாள மகாராசர். மனைவியை வழங்கியவர். சிறியாளன் - சிறுத்தொண்டர்; மகனைக் கறியாக்கித் தந்தவர். சிந்து மாராளன் - மாகாளர் ஆகலாம். மாகாளர் சிவனுக்குத் தம் தலையை அறுத்துத் தந்தவர். (93)

316 வலியுதான் துணையான பிறகு கைக்கோல் தேவையில்லை. இறையன்பு மிகப் பெரிய துணை. அது

வரன எண்

விளக்கம்

அச்சம் காரணமாக ஏற்படக்கூடாது. பிறகு அதில் ஐயமும் ஏற்படக்கூடாது. (94)

317 பழவினை - சஞ்சிதம். தொடுவினை - பிராரப்தம். (95)

318 முறைமை - நியமம். அடியவர்களே நமது பொருள் அனைத்துக்கும் உரியவர்கள். அவர்களுக்கு அவற்றைத் தருவதே முறையாம். (96)

319 'குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கண மேனும் காத்தவரிது' அல்லவா? அடியவர்களே உயிர்க்குரியவர்கள். அவர்கள் நடந்துகொள்வது உலக இயல்புக்கு மாறாக அமையினும் அமையும். (97)

321 பரிகலம் - (குருமார்) உணவு கொள்ளும் தட்டு அல்லது இலை. (98)

323 வீரன் கைவாளைப்போன்று பக்தி கூர்மையாய் இருக்கவேண்டும். எலும்புக் கூடாய் நிற்பவரைத் தழுவிக்கொள்ளும்போது எலும்பின் உறுத்தலைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று பக்தித் துறையில் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் தேவை. (99)

325 எல்லாமே இறைவனுடையது என்று ஆன பிறகு செய்பவனும் செய்விப்பவனும் அவனேயாம். 'நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானே இதற்கு நாயகமே' எனும் திருவாசகத்தோடு ஒப்பு நோக்குக. (100)

328 குரு - ஆசான். இலிங்கம் - சிவன். ஜங்கமன் - அடியார். இம்முன்றையும் ஒன்றாகவே காணுதல் திருவருட் பேற்றுக்கு ஆளாதல் ஆம். (101)

332 'பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது' எனும் ஒளவையார் பாடலை ஒப்பிடுக. (102)

337 முக்குணம் - சத்துவம் இராஜசம் தாமசம் என்பன. அறுபகை - காமம் குரோதம் முதலியன. தசவாயுக்கள் - உடலில் உள்ள பிராணன், உதானன் முதலிய பத்து வாயுக்கள். (103)

339 எழுவகைத் துன்பங்கள் - எழுவகைப் பிழைகளால்

வசன எண்

விளக்கம்

- வருவன என்று கொள்ளலாம். 'கல்லாப் பிழையும் கருதாப் பிழையும் கசிந்துருகி நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையும் நின் அஞ்செழுத்தைச் சொல்லாப் பிழையும் துதியாப் பிழையும் தொழாப் பிழையும்' எனும் பட்டினத்தடிகள் வாக்கு இங்கு நினைவு கூர்தற்பாலது. (104)
- 340 தாசன் - அடியவர்க்குத் துணி நெய்து தரும் அடியார். (105)
- 342 சிவனோடு ஒன்றியவர் தாமே சிவமாய் இயல்கின்றனர். தன்னை அவர்க்கு அடியவனாகவே என்றும் இருக்கச் செய்ய வேண்டுகிறார், வசவண்ணர். (106)
- 348 காணி - பழைய காசு. (107)
- 350 அங்கை - உள்ளங்கை. வீரசைவர்கள் உள்ளங்கையில் சிவலிங்கத்தையிட்டுப் பூசை செய்வது மரபு. 'அங்கை நெல்லிக் கணி' எனும் உவமைபோல அடியவரை நேரில் கண்டேன் என்று கூறுகிறார் வசவண்ணர். பிரபு தேவர் - அல்லமாப் பிரபு. மடிவாளய்ய - திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனாரைப் போன்று அடியவர்களுக்குத் துணி வெளுத்துத் தந்த பெரியவர். (108)
- 354 மரணத்துக்குப் பிறகு பிறப்பில்லை என்றும், வீரசைவன் இறைவனோடு ஐக்கியமாகிவிடுகிறான் என்றும் வீரசைவர்கள் கருதுகிறார்கள். இதனாலே அவர்களுக்கு இலிங்க ஐக்கியவாதிகள் என்றும் பெயர். இறைவன் சிவலிங்கத்தில் தோன்றி இம்மதத்தை நிறுவினான் என்று கூறுவது மரபு. (109)
- 355 இம்மையில் நீதிக்கும் அறத்துக்கும் அஞ்சி ஒழுகுபவர் மறுமையில் வீரராய்த் தலை நிமிர்ந்து நிற்பர். சாலோகம் முதலியன மறுமையின் பல வகைகள். முஷினை - சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாமியம். (110)
- 356 உடல், உணர்வு, சொல் முதலியவற்றின்மூலம் இறைவனையடைந்தார் பிறர். மாரய்யமட்டும் ஆன்ம ஒளியாம் சிவனோடு நேரே தொடர்புகொண்டு

வசன எண்

விளக்கம்

- உயர்ந்தவராம். (111)
- 357 கதிரவனுதயம் - காலத்தையும் உலகப்போக்கையும் குறிக்கிறது. (112)
- 358 பிழைத்தல் - தவறு செய்தல். (113)
- 359 பாம்பு எப்படியிருந்தாலும் புற்றில் பொருத்தமாக இருந்துவிடுகிறது. ஆற்றின் குறை கடலில் கலந்தால் தீரும். அடியவர் குறை இறைவனில் தீர்ந்து விடும். (114)
- 373 கடலில் மறைந்துள்ள வடவையாகவும், செடி கொடிகளில் சுவையாகவும், மொட்டில் மணமாகவும், பெரும்பை மனத்து மலராத காதலைப்போலவும் மறைந்திருந்து உலகை நடத்துகிறது இறைவனருள். (115)
- 376 இலிங்கம் - சிவன். (116)
- 377 உள்ளே இறையை உணர்ந்தால் புறத்தே எல்லாவற்றிலும் அவனையே காணல் வேண்டும். அது இல்லையெனில் உள்ளே உணர்ந்தும் பயனில்லையாம். (117)
- 390 தந்திரம் - ஆகமம். (118)
- 396 கோவிலுக்குக் காளைகளைக் காணிக்கையாய்ச் செலுத்துவார்கள். அக்காளைகளுக்குச் சூலம் பொறிப்பார்கள் அவை சிவனுக்கே உரியவையாய் விடுகின்றன. அவ்வாறு சிவனுடைமையாக வேண்டும் என்கிறார், வசவண்ணர். (119)
- 399 வியதிபாதம் - 27 யோகங்களில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது. சமயத் துறையில் சிறந்ததென வகுக்கப்பட்ட திதிகள், நட்சத்திரங்கள், வேள்வி முதலாய சடங்குகள் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் சிறந்த நற்பயனை, சிவநெறியில் நின்றவர்கள் - சிவனை நினைப்பவர்கள் - எளிதாகப் பெறுவார்கள். (120)
- 401 பிணிப்பு - பாசம். பிறவியலைப்பு - பிறப்பு, இறப்பு. முப்போது - காலை, நண்பகல், மாலை. (121)
- 402 'உன்னையன்றி நான் வேறென்றை நினைத்ததிடீலை; அவ்வாறு நினைத்திருந்தால் என் தலையைக் கொய்

வசன எண்

விளக்கம்

- வதே அதற்குரிய தண்டனை' என்று வசவண்ணர் கூறுகிறார். (122).
- 405 உண்ணும் தட்டும் முகம் பார்க்க உதவும் கண்ணாடியும் ஒரே வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்டவையே. அழுக்கு நீங்கி ஒளிபெற்றது கண்ணாடியாய்ப் பயன்பட்டது. மற்றது உண்கலமாயிற்று. மனிதர் அனைவரும் ஒன்றெனினும் தூய்மை பெற்றவன் அடியவனாவான். (123)
- 406 இப்பிறவியின் இன்பதுன்பங்களுக்கு முற்பிறவியில் காரணம் தேடி அலைய வேண்டா. இப்பிறவிலேயே நாம் ஒருவனை அடித்தால் உடனே அவன் திருப்பி அடிப்பதைக் காண்கிறோம். வைதால் உடனே நமக்கு வசவு கிட்டுகிறது. பயன் கைமேலே கிடைக்குமாதலின் சிவபூசை செய்க. (124)
- 408 'ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலை' எனும் திருவாசகத்தோடு ஒப்பு நோக்குக. 'என் கையால் ஆவதொன்றுமில்லை, இனி நீயே அருள்செய்ய வேண்டு'மென்பார், 'உன் வயிற்றைக் கிழித்தேனும் என்னை உன்றோடு இணைத்துக் கொள்' என்கிறார். வேறு வழியில்லையானால் இவ்வாறாவது செய்யலாகாதா என்பது பொருள். (125)
- 411 நிரஞ்சனன் - சிவபெருமான். சிவனை மறந்தால் செல்வம் முதலிய சிதறிவிடும் என்பதாம். (126)
- 412 அம்மா, அம்மா — இவ்விடங்களில் கன்றின் குரல் போல 'அம்பே' எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார், வசவண்ணர். (127)
- 422 அங்கத்தை இலிங்கம் ஆரத் தழுவல் - உடலைச் சிவமே மூடி மறைத்தது. இலிங்கம் - சிவம். (128)
- 426 இறையும் உயிருமே கடைசியில் எஞ்சும். இதையே எல்லாச் சமயங்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றன. அவற்றுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பு என்ன என்பதுதான் சமயங்கள் வேறுபடுவதற்கு அடிப்படையாய் அமைகிறது. 'உயிரும் இறையுமாகிய நானும் நீயும்

வசன எண்

விளக்கம்

- ஒன்றே என்ற நிலை உண்மையா அல்லது மயக்கமா?" என்று கேட்கிறார், வசவண்ணர். (129)
- 427 மாடையிருளில் கயிறு பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. இந்த ஐயம் உள்ளவரையில் பாம்பின் தோற்றம் உள்ளது. ஐயம் கழிந்ததும் பாம்பு மறைந்து விடுகிறது. இறைவன் ஒருவனே என்றும் மாறாத நிலைத்த பொருளாம். (130)
- 432 ஐந்து மானங்கள் - ஐம்பொறிகளால் ஏற்படும் பற்றுக்கள். அபிமானம் - இறையன்பு. உள்ளது - நிலைத்தது - சத். (131)
- 436 சங்கா - கூடல சங்கம தேவனை உரிமையோடு விளித்தல். (132)
- 437 இளம் பருவத்திலேயே இறைவனோடு தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டதை வசவண்ணர் இதில் கூறுகின்றார். 'எனையறியாப் பருவத்தே' எனும் திருவருட்பாவினோடு ஒப்பு நோக்குக. (133)
- 439 இறைவனில் இணைந்திருந்த உயிர் பிரிந்தது (ஒன்று இரண்டானது). பாசமழிந்த பிறகு மீண்டும் இணைந்தது (இரண்டு ஒன்றானது). இந்த இணைப்பை இறைவன்மட்டுமே விளக்கமுடியும். (134)
- 442 குருவருளே உய்வுக்கு வழி. குரு முதலில் அருளினால் பின்னாலேயே சிவன் வந்து நிற்பான். (135)
- 443 குருவருளாலேயே சிவதரிசனம் ஏற்படும். நானே என் முயற்சியால் பெற்றேன் எனல் தவறும். (136)
- 445 பக்தன் என்று வீரசைவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களைக் குறிக்கிறார். 'பவி' எனும் வடமொழிச் சொல்லுக்கு 'இல்லாதவன்' என்பது பொருள். இலிங்கத்தை மார்பிலணியாத பிற மதத்தினரை வீரசைவர் இச்சொல்லால் குறிப்பர். (137)
- 446 சிவனோடு ஒன்றி, பரந்து, இன்பம் துய்த்த பேருயிர், பாசவசத்தால் சிறிதாய் உடலில் அடைபட்டதை எல்லோரும் அறியமாட்டார்கள். குரு அருள் செய்தால்தான் இதையறிய முடியும். (138)

வசன எண்

விளக்கம்

- 447 பரிசுவேதி இரும்பைப் பொன்னுக்குவது. அது தொட்ட பிறகு பொன்னு இரும்பு மீண்டும் இரும்பாவதில்லை. அவ்வாறே இறையருள் பெற்றோர் மீண்டும் உலகநெறி சேர்வதில்லை. (139).
- 449 இலிங்க - ஜங்கமன் எனும் சொல்லாவது, ஆண்டான் - அடிமை எனும் முறையில் இறைவனுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பு. இறை உயர்ந்தவன் என்றறிந்ததும் உயிரின் தனித்தன்மை யழிந்து, அது இறையில் ஒன்றி விடுகிறது. (140).
- 450 பிரபு - அல்லமர்ப் பிரபு; வசவண்ணரின் குரு. பேருடல் - அண்டங்களே உடலாயமர்ந்த இன்பநிலை. குருவருளால் உலகின் தோற்றமும் பிறவும் அறிந்து இன்பநிலை பெற்றமையை வசவண்ணர் இங்கே குறிக்கிறார். (141).
- 451 புதிய ஊரில் தற்பெருமை மறந்து நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சிவனடியாரிடத்து இவற்றைக் காட்டலாமா? இவற்றை மறந்து அவர்களைத் தஞ்சமென்றடையவேண்டும். (142).
- 452 'சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி', 'தன்னைத் தான் காக்கின் சினங்காக்க காவாக்கால் தன்னையே கொல்லும் சினம்' முதலிய குறள்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக. (143).
- 454 உயிர் இறைவனின் ஒரு பகுதியாம். உயிர்க்கென வேறு இயக்கமில்லை. உலகெலாம் இறைவனின் வடிவமே. எனவே, தனியே ஒரு பொருள் இயங்குவதில்லையாம். (144).
- 455 இறை நிலைத்து (சத்), பெயரற்று (நிர்க்குணம்), எல்லாமாய் விரிந்து நின்றது. மனமும் உடலும் எட்டாவிடத்து, அசையாது நிற்பது பரம்பொருள். சொற்களும் அவ்விடத்தை அடைய முடியாது. (145).
- 456 விருப்பு வெறுப்புக் கடந்த நிலையே உயர்நிலை. இந்த உடலும் இறைவன் தந்ததாம். எனவே, 'இதைப் பழித்தலோ வெறுத்தலோ பயனற்றதாம். இதை

வசன எண்

விளக்கம்

- இறையருளாகவே கொண்டு அவனை அடைய முயலல் வேண்டும். 'இருக்குமிடம் தேடி என் பசிக்கே அன்னம் உருக்கமுடன் வந்தால் புசிப்பேன்' என்னும் பட்டினத் தடிகள் வாக்கை ஒப்பு நோக்குக. (146)
- 458 சிவபூசை செய்வதன் பயனை சிவனொடு கலப்பது தான். அந்தக் கலப்பு ஆற்றொடு ஆறு கலந்து இரண்டன்மை பெறுவதாம். (147)
- 459 பக்தியின் உயர்நிலையை எட்டும்வரை சிவன் வேறு, அடியவர் வேறு, சிவனருள் வேறு, நான் வேறு என்னும் வேற்றுமையுணர்ச்சி இருந்து வந்தது. அருளில் கலந்த பிறகு இந்த வேற்றுமை மறைந்தது. தானே எல்லாமாய்த் தோன்றியது. (148)
- 462 உடல் ஆன்மாவின் இருப்பிடம். ஆன்மாவே சிவன். எனவே, உடல்தான் கோயில். இதையறிந்த பிறகு உடல் என்று ஒன்று தனியே உண்டா இல்லையா எனும் கேள்வியே எழவில்லை. ஏனெனில், சிவன் அதனுள் இடையீடின்றி இருக்கிறான். (149)
- 465 இறைவனை குருவாய் வருவான். 'குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே' எனும் கந்தரனுபூதியும், 'குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி' எனும் திருமந்திரமும் காண்க. (150)
- 466 இறைவன் ஒருவனே உளன். எனவே, பொருள்கள் வெவ்வேறாதல் எங்ஙனம்? குருவும் சிவனும் அடியவனும் அருளும் - எல்லாம் ஒன்றேயாம். ஒன்றே யானதைச் சிவனெனவும் பக்தனெனவும் காட்டுபவனும் சிவனே. (151)
- 467 உடலுக்கும் உயிருக்கும் உரியவன் இறையவனே. அவனுக்கு உரியவற்றை அவனுக்கே உடைமையாக்குதல் போன்றது, உடலையும் உள்ளத்தையும் அவனுக்கு அளிப்பது. 'உங்கையிற் பிள்ளை உமக்கே அடைக்கலம்' எனும் திருவெம்பாவை காண்க. (152)
- 479 வானத்து மா - கற்பனை மாமரம். (153)
- 482 ஒன்றுமற்ற வெட்டவெளியே உண்மை நிலை. உலகை

வசன எண்

விளக்கம்

வெளியாகக் காண்டலும், வெளியில் இறையையும் உலகையும் காண்டலுமே இறைவனோடு ஒன்றியமைக்கு எடுத்துக்காட்டாம். இந்நிலை பெற்றவர் இறைவனோடு ஒன்றியவரேயாம். அவர்க்கும் சிவனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை. (154)

483 என்றுமுள இயல்பு - நித்தியத்துவம் (அழிவின்மை). சுட்டிற்றத தன்மை - அது, இது என்று பிரித்துக் காண இயலாத தன்மை. சுட்டப்படும் பொருள்கள் அழிவன; பிரிக்கக்கூடியவையுமாம். இறைவன் ஒருவனே சுட்டிக்காட்ட முடியாதவன். (155)

486 உயிரறிவு தலைதூக்கியிருக்கும்வரை இறை வேறு, நாம் வேறு எனும் உணர்வு நிற்கிறது. எனவே, பூசை முதலியன இடம் பெறுகின்றன. உயிரறிவு மறைந்தபோது இறையே மீஞ்சும்.

‘செறிவற் றுலகோ டுரைசிந் தையும்ற், றறிவற் றறியா மையு மற்றதுவே’, ‘அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவிற, பிறிவொன் றறநின் றபிரா னலையோ’ எனும் கந்தரனுபூதிப் பாடல்களை ஒப்பு நோக்குக. (156)

488 மயக்க வுணர்வு தீர்வதற்கு எது செய்தாலும் பொருத்தமேயாம். பிறகு இறைவன் விட்ட வழியாகும். (157)

489 இறையொடு ஒன்றியிருத்தல் சொல்லுக்கெட்டாத நிலையாம். சிவனோடு இணைந்திருக்கிறேன் என்று கூறும் சொற்களே பொருளற்று நிற்பனவாய்த் தோன்றுகின்றன. (158)

வசவண்ணர் வாக்கமுது

முதற் குறிப்பு

	வசன எண்
1 அகத்துள் உணர்ந்து	377
2 அகந்தை நெஞ்சை	117
3 அங்குமிங்கும் அலையாது	173
4 அஞ்சினால் ஆகாது	160
5 அடித்தால் அடிகள் கைமேலே	406
6 அடிபணிந்தும்	80
7 அடியவர் உடல்	59
8 அடியவர் தூங்கச் சென்றால்	338
9 அடியவருக் கன்பு காட்டாத	233
10 அடியவன்	54
11 அடியார் தாமே முக்கண்ணர்	342
12 அடியார் முகமெனும்	76
13 அடுப்பு	19
14 அநுபவம் அநுபவம்	468
15 அநுபவமில்லாத பக்தி	475
16 அரக்குத் தின்று	231
17 அரக்குப் பொம்மையை	353
18 அரசர் மனை	56
19 அரன் அருளும் காலத்து	411
20 அருளற்ற அறம்	175
21 அரைகுறை அடியவரின்	97
22 அரைப்பேன்	101
23 அர்ப்பணிக்கும் இன்பம்	329
24 அவர்தம் நடைவேறு	252
25 அழகைக் கண்டு	421
26 அளந்து அளந்து	221
27 அளவில் அகப்படான்	380

28	அறிந்ததை அறிய	294
29	அறியவில்லை, மறக்கவில்லை	455
30	அறிவின் வேட்கைக்கு	474
31	அறிவு அடங்க	494
32	அறிவு உள்ளவரை	486
33	அறிவு கலங்கி	9
34	அறிவேன் என்றால்	375
35	அறுந்த தையா	422
36	அனைவரினும் கீழாகாது	118
37	அன்பற்ற பூசை	53
38	அஷ்டமி நவமி	94
39	ஆ, செத்தேன்	41
40	ஆசாரமே	487
41	ஆசைக் கவர்ச்சி, கோபம்	259
42	ஆசைக் கணவன்	20
43	ஆசை, சினம், மகிழ்ச்சி	249
44	ஆசையெனும் பசும்புல்லை	275
45	ஆடலும்	30
46	ஆடிக் கால்கள் தளர்ந்தில	408
47	ஆடிப் பாடிக் குறைவேண்டாதே	179
48	ஆடுவதால் பயனென்	220
49	ஆணவம் கலந்த	69
50	ஆண்டான் அடிமை	188
51	ஆதியைக் காட்டினான்	450
52	ஆயுள் உண்டு அழிவில்லை	238
53	ஆயுள் தீர்ந்தாலன்றி	158
54	ஆயுள் முடிந்த மனைவி	385
55	ஆலங்கட்டி மணிபோல	499
56	ஆழ்கடலிற் காணவரும்	454
57	ஆன்ம லிங்க அநுபவம்	469
58	இசையில் வல்லவன்	343
59	இடக் காலால்	109

60	இடை முறிந்த	72
61	இந்த உலகம்	286
62	இந்தக் கை	25
63	இம்மை மறுமை	435
64	இரக்கத்துக்குரிய ஆடே	212
65	இருபத்து நான்கு	399
66	இருப்புக் குரங்கு	92
67	இருவர், மூவர்	383
68	இருளனைத்தின் திரை கிழித்து	500
69	இலவமரம் பூத்து	240
70	இலிங்கத் தொடர்பு	95
71	இலிங்கத்தை நச்சிய	478
72	இலிங்கத்தைப் பூசித்து	458
73	இலிங்கம் உள்ள	198
74	இவன் யார், இவன் யார்	414
75	இவ்வுலகில் அஞ்சி	355
76	இவ்வுலகின் நாவலந் தீவில்	156
77	இறையருள் கூடிய	420
78	இறைவனும் அடியவரும்	178
79	இறைவனோடு பக்தன்	200
80	இன்பம் வரின்	152
81	இன்ப வாழ்வு என்பதென்ன	390
82	இன்றைக்கென்று	267
83	இன்னும் என்ன செய்வேன்	297
84	உடைமையாளன்	21
85	உடைமையாளர் நகை	38
86	உடல் உனதென்ற பிறகு	309
87	உடல் உன்னது	18
88	உடல் தந்தேன்	17
89	உடல் துன்பத்துக் கஞ்சி	161
90	உடல் தாய்மையற்ற	301
91	உடல் தொட்டு	89

92	உடல் பொருளாவி	224
93	உடல் வேண்டினும்	307
94	உடலில் உடலாய்	441
95	உடலெனும் பாணைக்கு	453
96	உடலே இலிங்கம்	462
97	உடலைத் தந்ததால்	331
98	உடலை வருத்தி இறை	356
99	உடலை வருத்தி மனத்தை	222
100	உடைந்த பாணையும்	145
101	உடையவன் உள்ள	116
102	உண்கின்ற போதும்	234
103	உண்டது மீண்டும்	236
104	உண்ணும் வட்டில்	405
105	உண்பதிலும் உடுப்பதிலும்	204
106	உண்மையும் இதுவே	426
107	உண்மையை உள்ளவாறு	141
108	உதட்டில் படும் சுவை	306
109	உயர்ந்த குலத்தில்	205
110	உரியவன் இல்லாத	203
111	உலகத்தில் வந்தொரு	88
112	உலகம் மெச்ச	62
113	உலகியல்	28
114	உலகின் குறையை	246
115	உலகின் விரிந்து	387
116	உலகைச் சூழ்ந்துள்ளது	283
117	உழுது பயிரிடும்	181
118	உழைத்து அடியார்	184
119	உள்ளும் புறம்பும்	492
120	உள்ளே கள்ளம்	251
121	உறுமீன் வருமளவும்	209
122	உன் அன்பின்	27
123	ஊரவர் புடவைக்கென	264

124	ஊரின் அருகே பால்	143
125	எங்கிருந்து வந்தீர்கள்	139
126	எங்கெங்கு நோக்கினும்	372
127	எதை வேண்டுமாயினும்	433
128	எத்தனை நாள் நீரில்	84
129	எத்துணை யெத்துணை	157
130	எப்போதும் மக்களின்	230
131	எம்மவர் எல்லாமே	312
132	எம்மவர்க்குச் சாவில்லை	354
133	எம்மவர் வந்து	93
134	எரியுறு கர்ப்பூரத்துக்கு	418
135	எலே, எலே, பாவகர்மம்	115
136	எலே, எலே, மனிதா	403
137	எல்லாக் கணவரையும்	485
138	எல்லாம் வல்ல	7
139	எவரெவர் நட்பு	351
140	எவ்வெவ் வகையிலோ	47
141	எள்ளில்லாது	125
142	எனக்கு நானே பகைவன்	131
143	என் இன்ப	22
144	என் சொல்	23
145	என் சொல்லைத் தவறாக	159
146	என் தலை	47
147	என் தவறு	24
148	என்றிலை கெட்டு	112
149	என் பிறவி	49
150	என் புகழும் பிறர் பழியும்	129
151	என் மனம், உடல்	467
152	என்றோ வாழ்க்கை	268
153	என்னவர் எனை... ஆணவம்	128
154	என்னவர் எனைப் புகழ்ந்து	127
155	என்னன்பும் நலனும்	326

	வசன எண்
156 என்னினும் சிறியா ரிலை	126
157 என்னுடல் எனும்	350
158 என்னுடலை	57
159 என்னென்பேன்	439
160 என்னை உலர்த்தி	110
161 ஏரி, பள்ளம், கிணறு	346
162 ஏற்றம் தலை	237
163 ஏற்றால் ஏற்றுக் கொள்	461
164 ஐந்து மானங்களை	432
165 ஐயா, இளங்கன்று	412
166 ஐயா, ஐயா	1
167 ஐயா, நின்வீரரில்	138
168 ஐயா, நின்னை	493
169 ஐயா, நீ இயற்றிய	284
170 ஒரு முயலுக்கு	277
171 ஒருவனே தேவன்	382
172 ஒழுகுவர் உடைமையாளர்	319
173 ஒன்றி யிணைந்ததும்	446
174 ஒ, நான்	42
175 ஓடாதே	37
176 ஒணான் வேலியை	296
177 ஒதுவதால் பயனென்	431
178 கடல் நீரில் சிப்பியைப் போல்	416
179 கடல்பெரி தென்கோ	332
180 கடவுள் நல்லவன்	155
181 கடுகின்மீது கடல்	368
182 கட்டிவிடுபவன் சரணானை	335
183 கணவன் சிவபெருமானுக்கு	202
184 கண்ட கனவிலும்	495

	வசன எண்
185 கண்டால் பேரின்பம்	362
186 கண்கள் நிறைந்தபின்	496
187 கண்ணில் நின்தோற்றம்	498
188 கண்ணிற்	16
189 கண்ணுளே பார்வை	281
190 கண்ணை முடிக்கொண்டு	218
191 கதிர்களில் அடங்கிய	374
192 கத்தியால்	26
193 கரவற்ற பக்தி	190
194 கரியை	43
195 கரைத்து என் மனத்தின்	253
196 கல் நாகத்தைக் கண்டால்	217
197 கல்லில் பொன்னுண்டு	444
198 கழுவேறுவதன் முன்னால்	266
199 களிற்று அஞ்சுவது	397
200 களிற்று பெரிது	398
201 கற்றதனால்	34
202 கனவிலும் நனவிலும்	402
203 காட்டில்	2
204 காட்டின் இடையில்	363
205 காட்டுக் குயில்	448
206 காணப் பெறுத பொருள்	491
207 காண முடியுமோ	349
208 காணி சேமிக்க	348
209 காணும் பக்தரை	140
210 காண்பவற்றை	144
211 காமத்தைத் துறந்தவன்	357
212 காமதேனு	419
213 காமமேனோ	172
214 காலையில் எழுந்து	182
215 காலையில் எழுந்து சிவ	235
216 கால்நடைக் கள்ளர்	313

	வசன எண்
217 கிழமை யறியேன்	460
218 கிளி ஒதி	228
219 கிதையை	67
220 குதிரை யேறி	227
221 குருபூசை	183
222 குருலிங்க	328
223 குருவருளே	442
224 குருவி பிறர்வீடு	280
225 குருவினிடம்	99
226 குருவுக்கு	330
227 குருவுபதேசம்	443
228 குலப் பெருமை	347
229 குல மழிந்து	449
230 குளிர் காலத்து	73
231 குறைவற்ற	472
232 கூடாது கூடாது	176
233 கூண்டு வலிவுடையது	282
234 கூரம்பு	33
235 கைப் புண்ணுக்கு	290
236 கொடிய தீமொழி	171
237 கொடுப்பவனும்	438
238 கொல்பவனே	196
239 கொல்லேன், ஐயா	180
240 கோணங்கியை	108
241 கோவிலுக் களித்தும்	82
242 சகோரப் பறவைக்கு	388
243 சட்டி அறியவல்லதோ	219

வசன எண்

244	சந்திர காந்தக் கல்லில்	78
245	சந்திரன் உதயம்	424
246	சம நோக்கு	68
247	சம்சாரமெனும்	391
248	சரணர் கண்ட	337
249	சரணன் இலிங்கத்தில்	392
250	சர்க்கரையைக் குடத்தில்	457
251	சாக்கடை நீர்	479
252	சாணத்தில் பிடித்த	258
253	சிவசிந்தனை சிவஞானம்	364
254	சிவநெறி என்பது	114
255	சிவபக்தனாய்	102
256	சிவ பக்திக் குவமை	256
257	சிவனடியான்	199
258	சிவன் பிரசாதம்	327
259	சினத் திரை	15
260	சுடு இம் மனத்தை	295
261	சுரரை வேண்டினும்	86
262	சுவரின்றிச் சித்திரம்	379
263	செத்துப் பிறப்பவனல்லன்	333
264	செம்மறியாட்டுக் கூட்டம்	430
265	செயல் புரிந்துகொண்டு	130
266	செய்பவனும் நானல்லன்	325
267	செல்வர்	58
268	செவியின் குறை	476
269	சேர்த்து வைத்து	124
270	சேற்றில் சிக்கிய	415
271	சொல்லில் நின்றுப் பெயர்	409

	வசன எண்
272 ஞானத்தின்	480
273 டோஹர கக்கையன்	206
274 தந்தை நீயே தாயும் நீயே	304
275 தந்தையோ எங்கள்	197
276 தலை நரைத்து	404
277 தற்பெருமை	165
278 தனரேகையிலிருந்து	352
279 தன் விருப்பத்துக்கு	292
280 தன்னை யறிய	293
281 தாமரைக்கு	48
282 தாளமறியேன்	11
283 திங்களின் குளிர்ச்சி	146
284 திருடாதே, கொலை	257
285 தீப்பட்ட விலங்கு	473
286 தீமையில் செல்லாது	168
287 தீயவன் ஒருவன்	147
288 துவைதம் அத்துவிதம்	216
289 துறையில் நீராடும்	177
290 தூண் கிடைத்தபிறகு	316
291 தூய்மையோடு	300
292 தெய்வத்தின் வரவை	81
293 தேடாதே	12
294 தேவருலகம் மண்ணுலகம்	193
295 தேவருலகம்... வேறல்ல	194
296 தேள் ஒருமுறை	298

	வசன எண்
297 தொட்டபின்னும்	91
298 தொண்டு செய்பவர்	466
299 தொல்லை யின்றி	345
300 தோற்கத் தெரிந்தவர்	367
301 தோற்ற மளிப்பான்	386
302 நடத்தை	40
303 நடையில் நன்மை	195
304 நம்பார் விரும்பார்	103
305 நம்பினால் பிரசாதம்	107
306 நம்மை முனிந்தாரை	452
307 நலமாவது நல்லோருடன்	250
308 நல்லடியார்	100
309 நல்லாடை புனைந்து	226
310 நல்லோர் நட்பு	366
311 நற்பக்தி மொழிகளை	169
312 நன்னெறி, நற்பக்தி	170
313 நாக்கு உணர்ந்த சுவை	215
314 நாதப் பிரியன்	50
315 நாத்திகம்	29
316 நாம் செய்தோம்	121
317 நாயறிவு எனும் நன்றி	428
318 நாளை வருவது இன்றே	167
319 நாள்பல அன்னத்தோடு	211
320 நான் உன்னை நினைப்பேன்	322
321 நான் பக்தன்	13
322 நானொருவன்	269
323 நானொன்று நினைக்க	291
324 நிட்டை கூடி	85
325 நிலத்தில் மறைந்த	378

326	நிலவைப் போல	273
327	நிலனென்றே	425
328	நின்றிருப் பாதம்	470
329	நின்னடியார்	370
330	நின்னருள் துணை	410
331	நின்னைக் காணல்	471
332	நின்னைக் காணவே	371
333	நீ தந்த மனத்தை	153
334	நீ பிறப்பித்த	305
335	நீரில் மறைத்துவைத்த	373
336	நீர் கண்ட இடத்தில்	208
337	நீர்க் குமிழிக்கு	270
338	நாறு படித்து	261
339	நெஞ்சு கத்திரி	260
340	நெஞ்சு விரிந்து	389
341	நெய்ச் சுவைக்காக	262
342	நேர்ந்துகொண்டு	242
343	பகட்டாய்ப் பணிபவரை	65
344	பகலிரவாய் வேகும்	272
345	பக்தரைக் கண்டால்	83
346	பக்தன் பொறுமைபூண்டு	192
347	பக்தி எத்தகையது	60
348	பக்தி செய்தலும்	465
349	பக்திப் புணர்ச்சியின்	75
350	பக்தி யற்ற	61
351	பக்தி யெனும்	52
352	பக்தியெனும் மண்ணில்	434
353	பக்தி யென்பதை	74

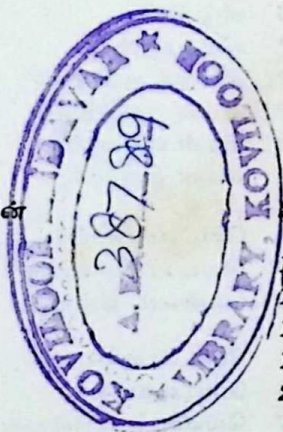

354	பசிக் கொடுமையாலோ	148
355	பசித்தால்	64
356	பசி, வேட்கை, தூக்கம்	79
357	படுக்கப் பாயுண்டு	413
358	படைக் கலம்	223
359	பணமும் பண்டமும்	154
360	பணத்துக்கு மனம்	163
361	பண்டிதனாயினும் பாமரனாயினும்	317
362	பத்தாயிரம் பாடல்கள்	214
363	பத்துக்கோல் நிலம்	122
364	பத்துத் திசையும்	490
365	பரிகலமே	321
366	பரிசுவேதி	447
367	பல்லக்கேறிய நாய்	289
368	பல்வகை மணிபுனைந்து	213
369	பல்வேறு பிறவிகளில்	164
370	பழக்கமில்லாத	451
371	பறங்கிக் காய்க்கு	90
372	பற்பல கொம்புக்கு	113
373	பனைமரத்தின் கீழிருந்து	239
374	பாதகம் ஒரு நூறு கோடி	396
375	பாம்பின் படம்கொண்டு	361
376	பாம்பின் வளைவும்	359
377	பாம்பின் வாய்த் தேரை	263
378	பாம்பு கடித்தவரை	232
379	பாம்பையும் தீயையும்	423
380	பாய்ந்துவரும் பாம்புக்கு	175
381	பாய்ந்தோடும்	71
382	பார்வைக்குத் தூயவன்	417
383	பாலும் பாலேடும்	360
384	பால் கன்றின்	39
385	பாவம், பசு	3

386	பாவியின் பணம்	244
387	பாற்கேணியில்	369
388	பாளை கடவுள்	229
389	பாளை செய்ய	341
390	பிணத்தைப் புதைத்து	274
391	பிரமன் பதவி	51
392	பிற என்று	6
393	பிற சிந்தனை மறந்து	497
394	பிறப்பறுத்த	464
395	பிறவிக் கடல்	32
396	பிறவிப் பிணியை	395
397	புண்ணிய பாவங்கள்	132
398	புண்ணிய பாவமெனும்	440
399	புலையன் நன்னெறி	207
400	புறுத்தே நீறு பூசி	243
401	புற்றின்மேல்	151
402	புற்றுக்கு எத்தனை	477
403	புற்றை யடிப்பதால்	247
404	பூசனையில் என்னை	191
405	பூசை உள்ளவரை	459
406	பெரியோர் சொல்	484
407	பெருமை	489
408	பெருநிலையை	336
409	பேடி விருதுகள்	210
410	பேச்சில் உயர்ந்து	185
411	பேச்சில் பொய்மை	299
412	பேச்சில்லை	189
413	பேச்சு முத்துமலை	186
414	பேச்சொடு	63
415	பேய் பூதம்	429

416	பொய்மை	44
417	பொய்மை அழித்	483
418	பொருளில் இச்சையும்	162
419	பொருளில் உயிரில்	96
420	பொருளுக்காக	358
421	பொருளும் பற்றும்	314
422	பொருளையும்	315
423	பொருள் கரைந்தால்	310
424	பொறிகளை அடக்கினால்	285
425	பொன் எனும் நாயை	279
426	பொன்னோ ஆடையோ	149
427	மஞ்சள் குளித்து	66
428	மண்குடம் தன்னியல்பு	463
429	மண் சுவரை	255
430	மரத்தின் மேலொரு	287
431	மரத்துப் பூவை	245
432	மரநிழலி லமர்ந்து	123
433	மரப் பதுமையை	241
434	மரமும் மரமும்	481
435	மரமேறிய மந்தியை	288
436	மலைமேல் நின்ற	344
437	மலையைச் சுற்றி	278
438	மற்றொன்றை	111
439	மனத்தின்	14
440	மனத்துக் கிசையாத	437
441	மனத்தை வெளியில்	488
442	மனமிரண் டொன்றிய	77
443	மனமே, உன் பிறவி	105
444	மனமே பாம்பு	303
445	மனம் ஓட்டை	365
446	மனிதக் காடிதனில்	55
447	மாலை நேரத்தின்	427

448	மாரி மகமாயி	187
449	மாவின் குவியலில்	119
450	முதல்வன் நீயே	381
451	முத்து நீரிற்	445
452	முந்நூற் றறுபது	339
453	முப்பத் திரண்டு	320
454	முற்பிறவி கழிந்து	401
455	முற்றிலும் நம்புவாய்	106
456	முனை முரிந்த பின்	87
457	முன்னோர் சென்ற வழி	340
458	மூங்கில் இருக்கையாம்	137
459	மூங்கில் இலையை	384
460	மூத்தோர் சொல்	45
461	மெல்ல மெல்ல	46
462	மேருமலை	8
463	மயிலார மூர்த்தியின்	254
464	யாராயினும் என்	134
465	யார் சினந்து	166
466	யானை அவ்வழி	133
467	யானை போலுள்ள	135
468	யானை யேறி	225
469	வசியம் அறிவோம்	393
470	வந்ததைக் கைக்கொள்ள	318
471	வரவரப் பக்தி	98
472	வலையில்	4
473	வல்லவ ரொடு	324
474	வழி தவறிய	5

475	வாட்ட சாட்டமானவன்	120
476	வாயிலில்	35
477	வாய் பேசாது	314
478	வாழ்க்கையில்	407
479	வாழ்க்கையெனும்	308
480	வாழ்க்கையெனும் வலை	276
481	வாழ்வாம் கடலின்	271
482	வாழ்வே	38
483	விரும்புவன பேசுவர்	136
484	விழாவுக்கென வந்த	265
485	விளை நிலம்	10
486	வீடு சிறிது	334
487	வீட்டினுள்	248
488	வீட்டுக் குரியவன்	70
489	வீரன் களத்தில்	400
490	வீரன் கைவாளை	323
491	வீரன் திரும்பி	36
492	வெட்கம் விட்டேன்	436
493	வெட்ட வெளிக்கு	482
494	வெல்லம் தின்ற	302
495	வேடன் ஓர் முயல்	104
496	வேட்கையில்	150
497	வேண்டா மென்பது	456
498	வேண்டும் சரணனுக்கு	142
499	வேதம் அறிவிக்க	376
500	வேலைக்காரி மகனாயினும்	201

எண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய வசவண்ணரின் குரல் இன்றைய வாழ்க்கைக்கும் மிகச் சிறந்த வழிகாட்டியாய் அமையத்தக்கது. வசவண்ணரால் பாரதத்தின் ஆன்மக்கருவூலம் வளர்ச்சி பெற்றது. கன்னட இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு யுக புருஷரான வசவண்ணர் தவசியாகமட்டும் இராது, உயர்ந்த இறை உணர்வை எளிமையும், சுவையும் மிக்க இனிய பாடல்களில் படைத்தவர். குறிப்பிட்ட சில இனத்தார்க்கே குத்தகையாயிருந்த ஞானச் செல்வத்தை, மேல்கீழ் என்னாது அனைவர்க்கும் பகிர்ந்தளித்து சாதாரண மக்களையும் ஆன்ம உயர்வுக்கான வழியில் செலுத்தியவர்.

சிந்தனை முத்துக்களைக் கொண்ட வசவண்ணரின் போதனை, எல்லா உயிரும் மேம்பட வேண்டுமென்றும் பெருநோக்கம் கொண்டது. எண்ணம் தூய்மையும் நேர்மையும் கொண்டதனால் மொழியும் அழகுடையதாகவே அமைகிறது. பக்குவம் பெற்ற நெஞ்சின், பழுத்த அநுபவத்தின் சின்னமாக விளங்குகிறது.

புத்தர் - இயேசு - மகாத்மா மணிவாக்குக ளோடு கருத்தக்க இவை மனித இனம் அனைத்துக்கும் பொதுவானதால், சாகித்திய அக்காதெமி தேர்ந்தெடுத்த 500 வாக்கமுதங்களை எல்லா இந்திய மொழிகளிலும் வெளியிடக் கருதியுள்ளது.

தமிழாக்கம்: த. ப. சித்தலிங்கய்யா